

Giới thiệu Thu Nguyệt

Truyện Thu Nguyệt là một truyện mới khá hấp dẫn gửi đến bạn đọc trên trang đọc truyệnonline, truyện có khá nhiều tình tiết hấp dẫn, có đôi chút hài hước đáng yêu; không phải là truyện tình cảm mặn nồng sướt mướt, cũng chẳng phải là truyện tình yêu mà là câu chuyện trong thế giới huyền hoặc, tiên người lẫn lộn; lại có cả những câu chuyện võ hiệp đầy hứng khởi. Đọc truyện bạn sẽ cảm nhận được ngoài giải trí còn là chút tâm tình mà tác giả Nhân Hải Trung gửi đến độc giả. Là một nam nhân, ai cũng muốn nắm giữ nghìn dặm giang san, làm anh hùng lưu danh thiên cổ. Nhưng tôi là một nữ tử bình thường, cho nên tôi chỉ thầm mong người mình yêu bình an mạnh khỏe, thầm mong chàng mãi mãi ở bên cạnh mình. Khuê Nguyên năm thứ ba, tôi chết. Độc phát chết bất đắc kỳ tử trước vương tọa, thi thể bị treo lơ lửng trên tường thành để thị chúng. Sở dĩ tôi có thể biết những điều này, là vì tôi thấy được. Chính xác là, hồn phách sau khi chết của tôi thấy được. Tôi vừa chết, hồn phách liền thoát ra, có lẽ là do cái chết đến quá đột ngột, ba hồn bảy vía nhất thời còn chưa ý thức được việc thân thể đã không thể đứng dậy, cho nên không thể tin được, cứ lặp đi lặp lại động tác lao về phía thi thể, lúc va vào cứ xuyên qua thân, mới hiểu được là mình thật sự đã chết. Lắng nghe kỹ, quả thực cảm động lòng người! Mời bạn thưởng thức truyện huyền huyền đặc sắc này. Hãy hòa mình vào câu chuyện để vén lên những bức màn bí ẩn, bước chân vào một thế giới mới đầy cảm xúc. Bạn cũng có thể tìm đọc các truyện khác cùng thể loại như: Soán Mệnh Sư, Thiên Tài Nhi Tử Và Mẫu Thân Phúc Hắc,...

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Khuê Nguyên năm thứ ba, tôi chết.

Độc phát chết bất đắc kỳ tử trước vương tọa, thi thể bị treo lơ lửng trên tường thành để thị chúng.

Sở dĩ tôi có thể biết những điều này, là vì tôi thấy được.

Chính xác là, hồn phách sau khi chết của tôi thấy được.

Tôi vừa chết, hồn phách liền thoát ra, có lẽ là do cái chết đến quá đột ngột, ba hồn bảy vía nhất thời còn chưa ý thức được việc thân thể đã không thể đứng dậy, cho nên không thể tin được, cứ lặp đi lặp lại động tác lao về phía thi thể, lúc va vào cứ xuyên qua thân, mới hiểu được là mình thật sự đã chết.

Sau khi hiểu được điều này, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu tôi chính là, thì ra chuyện hồn lìa khỏi xác sau khi chết là có thật, không đau, không lạnh, hoàn toàn không hề kinh khủng như trong tưởng tượng.

Lúc còn nhỏ, có một khoảng thời gian tôi cực kỳ sợ chết.

Khi đó tôi vẫn còn ở trên núi Bạch Linh, ôm lấy con thỏ trắng cưng đã chết, khóc suốt ba ngày ba đêm.

Thái sư phụ^[1] cười tôi, nói hoa nở có lúc, hoa rơi có thì, cái gì cũng có tuổi thọ của nó, thời điểm đầu tiên người thấy vạn vật, thì vạn vật đó cũng đã có kết cục nhất định, giống nhau cả thôi, khóc cái gì mà khóc?

[1] thái sư phụ: cách gọi sư phụ của sư phụ.

Lúc thái sư phụ nói với tôi những lời này, tôi mới có sáu tuổi, nghe xong trở mắt nhìn một hồi lâu, sau đó ‘oa’ một tiếng bắt đầu gào khóc, khóc đến nỗi chim trên núi Bạch Linh bay tán loạn, khóc đến nỗi sư phụ phải vọt vào trong phòng ôm lấy tôi từ tay thái sư phụ.

Thái sư phụ trước tiếng khóc của tôi cùng sự trầm mặc và ánh nhìn trần ngập cảm giác áp bách của sư phụ phải bịt lấy lỗ tai chạy thoát nhanh như bay, để lại tôi vin trên người sư phụ, nước mắt giàn giụa đầy mồm miệng mơ hồ hỏi người.

“Sẽ chết cả sao? Sư phụ, người và thái sư phụ, đều sẽ chết cả sao?”

Sư phụ phải tốn một hồi lâu mới hiểu được tôi đang nói cái gì, lại tốn một hồi lâu để trấn an cảm xúc của tôi, tôi đã quên mất trong quãng thời gian lâu như vậy người đã nói gì với tôi, mãi cho đến nửa đêm tôi mới ngừng khóc, cả khuôn mặt do khóc mà như biến thành cái đầu heo.

Nhưng cái khái niệm tử vong này đã in thật sâu trong đầu tôi, mấy tháng sau, tôi đều lâm vào cảm giác sợ hãi sẽ mất đi bọn họ, mỗi ngày đều vui đùa vào phòng sách và phòng thuốc, thái sư phụ hỏi tôi muốn làm gì?

Tôi ôm sách đáp lời ông ấy: “Làm thuốc trường sinh bất lão cho sư phụ và người ăn.”

Nghe thấy vậy thái sư phụ liền cười ha hả, thiếu chút nữa đã té xuống núi.

Vẫn là sư phụ kiên nhẫn, ngồi bên cạnh tôi chỉ dạy từng bước: “Nguyệt Nguyệt, học y thì tốt, nhưng một người vĩnh sinh bất tử^[2], cũng rất tịch mịch, có sinh có tử, mới có thể quý trọng những lúc bên nhau, điều này không phải tốt lắm sao? Người chết đi như ngủ một giấc dài, chết rồi thì cái gì cũng không

biết, con cẩn thận ngắm lại xem, cũng không có gì đáng sợ cả.”

[2] vĩnh sinh bất tử: sống mãi không chết.

Tôi buông sách ôm lấy đầu gối sư phụ nói: “Nhưng con sợ con còn sống, mà người cùng thái sư phụ lại không còn, nếu không sư phụ phải hứa với con, lúc con còn sống, người phải luôn ở bên con.”

Rất lâu sau đó, sư phụ cũng không đáp lời, sau lại nói, nhưng cũng chỉ có một câu: “Được, ta sẽ tận lực.”

Sư phụ chưa bao giờ gạt người, có đôi khi tôi lại không quá thích điểm này của người.

Nhưng tôi vẫn cứ quyết tâm học y thuật, mỗi ngày ôm sách tìm thái sư phụ hỏi đông hỏi tây, lúc đầu thái sư phụ còn không muốn, nói giờ mới tìm đến ta, đi mà tìm sư phụ người ấy.

Tôi kì kèo với người nói, ngày nào sư phụ cũng chỉ xem binh pháp rồi tập võ, một phòng đầy sách thuốc đều là của người cất giữ, hơn nữa là tôi đọc có chỗ không hiểu mới đến tìm người, trong này còn có mấy từ tôi không biết.

Thái sư phụ hừ hừ hai tiếng: “Còn chưa học xong hết chữ mà người đã đòi đọc sách?”

Thật ra tôi chỉ mới biết được vài chữ. Bắt đầu từ khi năm tuổi sư phụ liền dạy tôi tập viết, đầu tiên là tên của tôi, sư phụ nắm tay tôi, chấm mực viết một chữ ‘Nguyệt’, tôi hỏi người có nghĩa là gì? Người giải thích: “Đây là tên con, nghĩa là mảnh ngọc dưới ánh trăng.”

“Đẹp không?” Tôi vội vã hỏi.

“Đẹp.” Người khẳng định.

Tôi liền cười thành một đóa hoa, vô cùng vui vẻ.

Người lại viết tên của người, là hai chữ ‘Tư Trì’.

Tôi kỳ quái: “Vì sao có hai chữ?”

“Tư là họ của ta, còn Trì là tên của ta.” Sư phụ chỉ vào hai chữ kia nói.

“Vậy họ của con đâu?”

Sư phụ suy nghĩ một lát, đáp: “Về sau sẽ có, bây giờ còn chưa cần.”

Tôi cũng không quá để ý đến việc này, chỉ ‘ạ’ một tiếng, sau đó liền vui vẻ phấn chấn tô lại ba chữ kia hết lần lại lần.

Thái sư phụ lại giờ trò vô lại trước mặt tôi: “Chỉ có người là phiền toái nhất, sớm biết thế thì đã không cho A Trì đem người về nuôi như thế này.”

Tôi là đứa trẻ được sư phụ nhặt được trên núi, lúc người nhặt được tôi thì bộ dáng của tôi như mới hai ba tuổi, một thân một mình ngồi khóc trong chiếc giỏ trúc, không biết là cha mẹ mình đã đi nơi nào, có lẽ là đã bị sói ăn thịt.

Thái sư phụ ngại phiền toái định đem tôi tiến bước, sư phụ lại nói không thể, để người nuôi tôi là được.

Thật ra khi đó người cũng chỉ mới mười một mười hai tuổi mà thôi, trẻ con nuôi trẻ con, không biết đã phải chịu bao nhiêu đau khổ.

Mỗi lần nghĩ đến đây, tôi liền cảm thấy mình thật may mắn, có lẽ thái sư phụ cũng cảm thấy như vậy, cho nên thường ngồi trước mặt tôi mà nghiên cứu.

“Vì sao hán lại nhặt người về nuôi nhỉ? Ta cũng chưa từng thấy hán nhặt con sói con hổ hay con báo nào về cả.”

Tôi ngoài miệng không đáp, nhưng trong lòng lại phản bác, tôi là người nha! Sao có thể so sánh với con sói con hổ con báo chứ?

Thái sư phụ là thần y nổi danh, nghe nói người có thể làm cho xương trắng mọc thịt, người chẳng lết nổi lại đi đứng như cũ, tôi chỉ chưa từng thấy người chữa cho người chết sống lại bao giờ, nhưng chỉ cần còn một hơi thở qua tay người đều có thể trở lại bình thường, mà chẳng những trở lại bình thường, lại còn có thể xuống núi, khiến cho người dưới tôn sùng người làm thần tiên, mong một mùi lăm thấp đầy hương dưới chân núi.

Thái sư phụ cái gì cũng tốt, chỉ là già mà không kính[3], lại còn thích trón người, mỗi lần cứu một người là lại một lần chuyển nhà, núi Bạch Linh to như vậy, càng chuyển càng vào sâu, càng chuyển càng lên cao, sau cùng chỉ còn thiếu chút nữa là chuyển lên mây ở luôn.

[3] già mà không kính: già mà không để ý đến hành vi bản thân, có những hành vi không phù hợp với tuổi.

Sư phụ nói, thái sư phụ chỉ cứu người hữu duyên, tôi lại hỏi thật ra thì thái sư phụ sợ phiền toái có phải không? Chứ làm sao lại nói chi mà bay bổng như vậy? Chờ tôi học thành y thuật rồi thì sẽ xuống núi, thấy người bệnh, không kể con người, ngay cả sói hổ hay báo tôi đều cứu cả.

Sư phụ nghe xong vỗ vỗ đầu tôi, mỉm cười.

“Nguyệt Nguyệt, con là một đứa trẻ tốt.”

Lúc sư phụ nói câu này thì người mới có mười sáu tuổi, một thiếu niên xinh đẹp anh tuấn dưới ánh mặt trời ấm áp, trong lòng tôi chỉ có một ý niệm duy nhất, may mà sư phụ không nhặt con sói con hổ con báo nào về cả, người chỉ thuộc về một mình tôi mà thôi.

Nguyên nhân lớn nhất để tôi học y là vì không muốn sư phụ rời khỏi mình, không ngờ mới qua hai năm, người lại muốn đi.

Khi biết được tin này, tôi khóc đến trời cũng đen kịt, một mình rời nhà bỏ đi, kiên quyết tỏ rõ sự phản đối của mình.

Năm ấy tôi tám tuổi, cái gọi là rời nhà bỏ đi, cũng chỉ là đi loang quanh trên núi Bạch Linh, cuối cùng thật sự bị lạc đường, lại gặp trời mưa to, đành phải chui vào một sơn động khóc tiếp.

Sư phụ đi tìm tôi, trên núi không có người, cây cối rất phát triển, ngoài đồng đầy cây bụi thấp, tôi nhớ người nên chui vào từ khe hở, sư phụ cũng phải đành tìm mọi cách chui vào theo, lúc người xuất hiện trước mặt tôi thì cả người ướt đẫm, không biết là do mưa hay mồ hôi, trên tay chân và mặt mũi đều là vết xây xước rướm máu.

Sư phụ tìm tôi vất vả như vậy, thấy tôi rồi người cũng không mắng, chỉ ngồi xỏm xuống sờ sờ đầu tôi, hỏi: “Trở về nhé?”

Tôi bắt lấy tay người, hỏi: “Sư phụ không đi nữa?”

Người lắc đầu.

Tôi thương tâm ngay cả sức để đứng dậy cũng không có, sư phụ đành cõng tôi về, trên đường vừa đi vừa trò chuyện.

“Nguyệt Nguyệt, con biết vì sao ta lại lên núi Bạch Linh ở không?”

Tôi khóc đã mệt, ánh mắt cũng mờ ra không nổi, chỉ biết nằm sau lưng người lắc qua lắc lại cái đầu.

“Ngày bé thân thể ta không tốt lắm, lúc tám tuổi cha ta liền đưa ta đến núi Bạch Linh để cầu sư phụ điều dưỡng, sau đó khỏe dần liền ở lại đây tập võ công học binh pháp, mãi cho đến ngày hôm nay.”

Tôi quá khổ sở, chỉ sụt sùi một tiếng, coi như là đáp lời.

Người cười cười, sau đó lại nói: “Ta xuất thân tướng môn^[4], đến hôm nay, nên xuống núi đền đáp quốc gia.”

[4] tướng môn: nhà binh.

“Đền đáp quốc gia?” Tôi không hiểu lắm, thế giới của tôi, chỉ nằm trong phạm vi núi Bạch Linh này.

“Sau này có thời gian ta sẽ về thăm con, chờ con lớn rồi, cũng có thể xuống núi đến tìm ta.”

“Bây giờ con muốn đi với người luôn.” Tôi yêu cầu.

“Bây giờ thì không được.” Người lắc đầu, nhưng lại nói tiếp: “Không phải con muốn làm nữ thần y sao? Chờ con trở thành nữ thần y rồi, thì có thể xuống núi.”

“Không cần, con muốn ở cạnh người.” Tôi bắt đầu học bộ dáng chơi xấu của thái sư phụ, còn dùng hai cánh tay vòng qua cổ sư phụ, nhưng vì tay không có sức, nên chỉ có thể mềm nhũn vắt trên cổ người.

Sư phụ vừa nói chuyện với tôi, vừa cõng tôi về đến hàng rào trúc vây quanh nhà, tôi quá mệt nên mơ mơ màng màng trên lưng người, lúc được thả xuống giường tôi liền nhanh chóng đi vào giấc ngủ, nhưng trước đó vẫn không chịu buông người ra, tay nắm lấy góc áo người không chịu thả.

Ngày hôm sau tỉnh lại, ánh nắng trắng xóa chiếu lên mặt tôi, trong phòng lạnh tanh, tôi để chân trần nhảy xuống giường chạy ra ngoài, liền nhìn thấy thái sư phụ đứng ở cửa bóc hạt dẻ ăn, vừa bóc vừa nói: “Đừng tìm, Từ Tri đã đi rồi, ngoan ngoãn đọc sách thuốc đi, ta sẽ sắp xếp lịch học cho người.”

Tôi ngẩn người cả nửa ngày, cuối cùng mới há miệng, thái sư phụ như sớm chuẩn bị tâm lý, ném hạt dẻ trong tay xuống bịt lấy lỗ tai.

Tôi lại không khóc, chỉ phụng phịu bước tới kéo áo ông ấy.

“Làm gì?” Thái sư phụ bị sự khác thường của tôi dọa đến.

“Đi học.” Tôi rất nghiêm túc trả lời người: “Con muốn làm nữ thần y.”

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2

Sư phụ bảo có thời gian người sẽ về thăm tôi, nhưng mấy năm sau đó, tôi vẫn chưa được gặp lại người.

Thái sư phụ nói rằng người đang đi đánh giặc, nơi đó rất xa, xa đến nỗi thái sư phụ cũng không biết đó là nơi nào cả.

Tôi lớn gan lớn mật suy đoán, có lẽ đời thái sư phụ cũng chưa từng đi qua nhiều nơi lắm.

Một điều may mắn là sư phụ có viết thư cho tôi.

Thư được một con chim ưng đưa tới, nó rất lớn, lúc cánh nó giang rộng ra hết như một đám mây đen kéo đến, mỗi lần tới đây thì trên chân đều buộc một cái ống đựng thư bằng trúc.

Con chim ưng kia lúc hạ cánh xuống luôn có một bộ dáng như phải mang gánh nặng ngàn dặm xa xôi, nó cũng rất không khách khí với tôi, khi tôi vui sướng nhào tới, nó thường nghiêng đầu liếc mắt nhìn tôi, đợi đến lúc tôi buộc thư hồi âm và túi thuốc lên chân nó, nó liền hung hãn vỗ cánh, biểu thị sự phản kháng của mình.

Tôi đành giải thích với nó: "Những thứ thuốc này đều hữu dụng, bổ khí dưỡng sinh, tiêu độc khử trùng, lại còn có thể trị thương nữa, sư phụ chinh chiến khổ cực, giúp tao mang đến cho người, chờ tao trở thành nữ thần y rồi, tao sẽ tự đi tìm người, không cần làm phiền đến mày nữa."

Cũng không biết là con chim ưng kia nghe có hiểu không, tuy rằng không tinh nguyện, nhưng nó vẫn mang túi thuốc bay đi, qua mấy tháng sau, túi thuốc lại được mang trở về.

Túi thuốc bị mang về không phải trống không, thường thì sư phụ sẽ thả vào đó một viên đá màu nho nhỏ, hoặc là một nắm lông chim ngũ sắc, hoặc là thứ gì đó thú vị khác.

Tôi đọc thư của sư phụ, trong thư chưa bao giờ sư phụ đề cập đến tình hình chiến sự căng thẳng, cả trang thư chỉ là một vài chuyện nọ kia, mới đầu, người kẻ đại quân dừng chân nghỉ tại Ba Thục, nơi này núi non trùng điệp, sông nước mênh mông, phong cảnh đẹp vô cùng, bãi đá trên sông có những viên đá màu phát sáng về đêm, trên núi có rất nhiều chim sẻ lông ngũ sắc, rất thú vị. Người còn nói, những thứ thuốc kia rất hữu hiệu, tôi làm rất tốt.

Tiếp qua một năm, trong thư sư phụ lại viết, người đã tùy quân đến quan ngoại, quan ngoại có hồ Dương Lâm, có người nói ngàn năm chưa cạn nước, ánh mặt trời chiếu lên những chiếc lá kim óng ánh sắc vàng. Còn có cả cồn cát miền mang, dưới ánh trắng cát bồi như tuyết, những đoàn lạc đà lúc lắc lạc lạc trải qua, Nguyệt Nguyệt có từng thấy qua lạc đà chưa nh? Ta dùng gỗ dương khắc cho con một con, để con biết được chúng có hình dáng như thế nào.

Đi kèm thư là một con lạc đà được tạc từ gỗ, bốn cái chân dài, trên lưng có hai quả núi, ánh mắt rất to, ngẩng đầu nhìn trông rất thần khí.

Mỗi lần ở cuối thư, sư phụ đều viết, chờ ta có thời gian, sẽ trở về thăm con.

Tôi đem mấy món đồ kỳ thú đó cẩn thận cất vào một cái hộp gỗ, lại đem mấy lá thư đọc đi đọc lại đến nỗi thuộc lòng, buổi tối khi ngủ thì để chúng dưới gối đầu, hy vọng lúc thức dậy, sư phụ sẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi.

Chờ một lần như vậy, cho tới bảy năm.

Mười lăm tuổi năm ấy, thái sư phụ đột nhiên nói với tôi, người muốn đi dạo chơi.

Tôi nhìn người hỏi: "Núi Bạch Linh không tốt sao? Sư phụ nói sẽ trở về thăm chúng ta, thái sư phụ đi rồi, thì sẽ không gặp được sư phụ mất."

Thái sư phụ lại bắt đầu giờ thói xấu ra, thấy ngày xuân cỏ đã mọc cao, liền lăn qua lăn lại trên mặt đất.

"Ta mặc kệ ta mặc kệ, ta đã ngàn này tuổi rồi, nếu không ra ngoài du ngoạn thì sau này đi cũng chẳng nổi."

Tôi nhìn thái sư phụ thờ dài, nói: "Con không có nói là không cho người đi nha, mau đứng lên, dưới đất lạnh lắm."

Thái sư phụ đứng lên, phui hết cỏ bám trên người, lại như chợt nhớ đến điều gì, hỏi tôi: "Vậy người thì làm sao bây giờ?"

Tôi lạnh nhạt: "Thái sư phụ lại đột nhiên nhớ đến con hay sao?"

Thái sư phụ: "..."

Tôi còn nói: "Chờ người đi rồi, con muốn xuống núi làm nghề y."

Thái sư phụ lập tức nói: “Núi Bạch Linh không tốt sao? Từ Tri nói sẽ trở về thăm chúng ta, nếu ngươi đi rồi, thì sẽ không gặp được nó đâu nhé.”

Tuy rằng tôi đã sớm chuẩn bị, nhưng mà vẫn nhịn không được mà trừng ông ấy một cái: “Con sẽ viết thư cho sư phụ, báo cho người biết con đang ở đâu.”

“Ngươi trừng ta ngươi trừng ta ngươi trừng ta.” Thái sư phụ ôm ngực.

Tôi thở dài một tiếng, thái sư phụ tuổi càng cao, thì hành vi lại càng như con nít, tôi chỉ có thể làm bộ như chẳng thấy gì, đối với mọi hành động khác lễ thường của ông đều trực tiếp xem nhẹ. Thói quen đó sau này lại khiến cho rất nhiều người không hài lòng về tôi, nói tôi tuổi còn nhỏ lại già dặn như vậy, làm gì cũng vui buồn chẳng biểu hiện, tâm cơ nhất định rất sâu. Mỗi lần nghe được những lời đánh giá như vậy, tôi rất muốn cho bọn họ trông thấy thái sư phụ của mình, gặp phải một trường bối thích ăn vạ như vậy cũng thực đau đầu, năm tháng giục người ta già đi, còn thái sư phụ lại giục tôi trưởng thành sớm.

“Con muốn làm nữ thần y, không xuống núi chữa bệnh sao được? Không phải người bảo muốn đi sao? Ngay cả bao cũng chuẩn bị rồi kìa.” Tôi lý luận, nói xong chỉ chỉ cái bao lớn mà thái sư phụ đã lên giấu sau cánh cửa.

Thái sư phụ liền cười ‘hơ hớ’, nói với tôi: “Không vội, trước tiên thái sư phụ cùng ngươi xuống núi sắp xếp chỗ ở, để sau này có muốn tìm người thì cũng biết đường mà tìm.”

Tôi suy nghĩ một lát: “Chúng ta chờ Ứng Nhi đến đây rồi hãy đi, nếu không lần sau nó đến truyền tin thì sẽ không tìm được con mắt.”

Thái sư phụ phiền não: “Cái con chim đó thật hung dữ, không biết có chịu đi theo chúng ta không nữa.”

Tôi lấy cái lọ bạch ngọc ở trong ngực ra, lại móc lấy cái lồng chim bằng sành liểu mà tôi đan từ trong đồng cỏ sau cửa ra: “Con đã chuẩn bị cả rồi, hạ Thập nhật tủy thế nào?”

Sư phụ ‘ồ’ một tiếng, đột nhiên ôm lấy tôi: “Nguyệt Nguyệt, con thật sự là niềm kiêu ngạo của thái sư phụ đấy.”

Đợi đến khi Ứng Nhi đến, thì bị chúng tôi hạ thuốc mê xong bỏ vào lồng mang đi.

Tôi và thái sư phụ xuống núi, thái sư phụ nói nếu làm nghề y, thì nên đến nơi có nhiều người, hai người càng đi càng xa, ban đầu là chốn sơn dã, người ở rất thưa thớt, sau đó đến đường lớn, người liền nhiều lên.

Dọc đường đi tôi đều nghe thấy mọi người bàn tán về sư phụ mình, nói Từ Tri Từ Bội Thu chiến công ra sao, phong thái thế nào, mấy năm nam chinh bắc chiến, thường thắng bất bại, lui địch ra ngoài biên giới, hơn hai mươi tuổi liền được phong làm tướng quân, không hổ là hổ con của tướng môn.

Bội Thu là tên tự của sư phụ tôi, nam tử qua hai mươi tuổi mới có tên tự, điều này sư phụ từng đề cập trong thư với tôi.

Ngày đó tôi và thái sư phụ nghỉ chân ở khách điểm, có một đám thiếu niên sắp đi nhập ngũ đang tụ tập đàm luận chuyện sa trường, lúc nói đến sư phụ tôi, âm thanh dần sôi nổi, họ nói sư phụ dụng binh như thần, chiến công hiển hách, lại trẻ tuổi trác tuyệt, được hoàng thượng phong làm đại tướng quân trẻ nhất trong triều ta, không biết có bao người kính ngưỡng.

Tôi nghe thấy mà kích động, nhịn không được muốn tiến tới nói một câu: “Người là sư phụ ta!”

Thái sư phụ ở bên cạnh thấy gương mặt đỏ bừng của tôi, liền bảo: “Khiêm tốn, khiêm tốn.”

Tôi liền cúi đầu ‘ạ’ một tiếng, nhưng trong lòng rất vui sướng, cảm thấy sau khi xuống núi, mình đã cách sư phụ gần hơn rất nhiều.

Cuối cùng tôi và thái sư phụ đặt chân tới Diêm thành, trên đường đến đây tôi đã xem bệnh và kê thuốc cho một vài người bệnh, hiệu quả vô cùng tốt, có con của một bà lão còn đương trường quý xuống, vừa dập đầu vừa nói: “Cô nương là Bò Tát chuyển thế, là thần y.”

Tôi vui đến tột cùng, liền quay đầu nói với thái sư phụ: “Hắn gọi con là thần y kìa.”

Thái sư phụ khụ khụ hai tiếng: “Hắn quá mức cao hứng, cho nên thần chí không rõ.”

Tôi “...”

Sau đó ngẫm lại, thái sư phụ nói cũng đúng, một người gọi tôi là thần y thì tính cái gì? Ít nhất thì cũng phải giống sư phụ vậy, đi đến đâu đều có người nhắc tới mới tính đúng không?

Ở Diêm thành, thái sư phụ thuê cho tôi một gian phòng nhỏ, lại hỏi tôi: “Biết tiền dùng để làm gì không?”

“Thái sư phụ, sư phụ đi rồi, hằng năm con đều cùng người lấy thảo dược đi chợ đổi tiền để mua nợ kìa.” Tôi nhắc nhở ông.

“Ừm, nhưng bây giờ người đã đi chữa bệnh, lấy thảo dược bán lấy tiền, vậy thì chữa bệnh bằng gì đây?”

Tôi đút hai tay vào tay áo đáp: “Con thu tiền khám, kẻ có tiền thì thu nhiều một chút, để giúp cho người không có tiền.”

Thái sư phụ ‘ừ’ một tiếng, đột nhiên ôm lấy tôi: “Cái gì con cũng biết cả, con thật sự là niềm kiêu ngạo của thái sư phụ mà.”

Tôi “...”

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Lúc Ứng Nhi tỉnh lại, gặp phải tình trạng này, chỉ có thể dùng từ vô cùng phần nộ để hình dung về nó, tất nhiên là tôi phải tìm mọi cách trấn an, để nó bình tĩnh lại, mất rất nhiều công sức, mới khiến nó mang thư bay đi.

Sau đó, thái sư phụ cũng rời đi.

Ngày thái sư phụ đi, tôi tiễn người ra đến ngoài thành, quỳ trên mặt đất, cung kính hướng người dập đầu nói lời từ biệt.

Thái sư phụ rất vui vẻ, nhưng ngoài miệng lại nói: “Quên đi quên đi, không cần phải long trọng như vậy.”

Tôi “Dạ” một tiếng rồi đứng lên phui bụi trên đầu gối.

Thái sư phụ “...”

Ngày ấy trời xanh mây trắng, tôi đứng dưới ánh mặt trời nhìn theo thái sư phụ, nhìn ông ấy đi được một khoảng rất xa rồi mới giơ tay lên, đưa lưng về phía tôi mà vẫy, nửa phần lưu luyến cũng không có.

Tôi có chút hâm mộ nghĩ, có lẽ vân du[1] là một chuyện rất thú vị.

[1] vân du: du ngoạn, lang thang, rày đây mai đó.

Sau đó tôi bắt đầu hành nghề y ở Diêm thành.

Trong những người mà tôi cứu trị trên đường đi, thì ra có mấy người nhà ở Diêm thành, lúc gặp lại tôi ở đây, liền vui vẻ giúp tôi giới thiệu khắp chốn, nhất thời có rất nhiều người nghe danh mà đến.

Trong lòng tôi đã có tính toán, đối với người có tiền, vậy tôi sẽ thu tiền khám chữa cao hơn một chút, người có gia cảnh nghèo khó thì tôi thu ít đi chút, nếu như cơ khổ đến không xu dính túi, đến chữa bệnh thì tôi cũng sẽ không cự tuyệt.

Tựa như đứa bé mà tôi vừa mới mở cửa đã gặp vào một sáng nọ, nó e dè đứng nép bên cạnh cửa nhìn tôi, áo quần trên người lam lũ, hai chân để trần, nói với tôi:

“Có thể nào xem bệnh giúp bà nội đệ với được không? Tốn bao nhiêu tiền mới được? Đệ, đệ chỉ có ngần này.”

Nó vừa nói vừa mở hai lòng bàn tay, trong mỗi lòng bàn tay chỉ có một đồng tiền.

Tôi gạt đầu, đeo hòm thuốc trên lưng rồi đi theo nó, đứa bé dẫn tôi tới một ngôi miếu thờ Quan đế bỏ hoang ngoài thành, bên trong này dĩ nhiên lại rất đông đúc, có rất nhiều ăn xin lưu lạc đều tá túc ở đây, nó dẫn tôi đi tới gần chiếc chiếu rách rưới ở một góc tối tăm, một bà lão gầy gò xương nằm trên đó, thần trí mơ hồ, như sắp hấp hối.

Tôi bắt mạch, lại kiểm tra bựa lưỡi của bà, cũng không phải chứng bệnh nan y gì, chỉ là do sốt cao khởi phát đột ngột, bởi vì không điều trị kịp thời, nên trở thành bệnh lao, vô cùng hung hiểm.

Đứa bé khẩn trương nhìn tôi, tôi liền híp mắt cười lên với nó.

“Không cần lo, tỳ sẽ chữa cho bà ấy.”

Biểu tình căng thẳng trên gương mặt nhem nhuốc của nó bỗng chốc trở nên thả lỏng, hai ánh mắt như phát ra tia sáng.

Tôi đi một vòng quanh miếu Quan đế, bà lão rất nhanh sẽ có thể ngồi dậy ăn cơm uống nước như bình thường, dường như thằng bé rất vui, nắm lấy hai đồng tiền định nhét vào tay tôi.

Tôi lấy hai tay giấu ra đằng sau, híp mắt cười, “Ít quá, tỳ sẽ không lấy.”

Nó ngăn người, mấy người ăn xin xung quanh vây lại đây, ấn đầu nó nói: “Còn ngăn người làm gì? Tiểu Nguyệt cô nương mang lòng Bồ Tát không thu tiền của người, còn không mau quỳ xuống dập đầu lạy Bồ Tát đi.”

Ngay cả bà lão vẫn còn suy yếu kia cũng giầy dụa đứng dậy khỏi chiếu, nâng hai tay định dập đầu với tôi.

Tôi vội vàng đỡ lấy bà, còn tỏ ra phiền não nói: “Bà đừng dập đầu, thái sư phụ con nói con bồi phận nhỏ, có được người ta dập đầu thì cũng phải dập trả, mọi người cứ dập đầu vậy, đầu con chắc sẽ mờ luôn mất.”

Diêm thành sông nước uốn quanh, mạng lưới kênh rạch dày đặc, khí hậu cũng rất tốt, tôi ở trong này hành y chẩn bệnh, ngày ngày cũng thật sự bình yên, đảo mắt đã trôi qua hai tháng.

Chính là tôi thì bình yên, còn giới y được Diêm thành lại sôi trào. Hai tháng sau, có một ngày, các hương thân[2] dẫn theo mấy người xa lạ hùng hổ tìm đến cửa hàng của tôi, muốn nói chuyện với tôi.

[2] hương thân: văn thân (nhân sĩ, thân hào, thư lại ở địa phương và các viên chức về hưu) trong làng, huyện, ở đây là chỉ Diêm thành.

Tôi nghe xong nửa ngày mới hiểu được, những người này là phường quây hiệu thuốc bắc và quán chủ của y quán có danh tiếng trong thành, cùng đi theo những hương thân kia, đến đây nói tôi phá quy củ.

“Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, trong giới thầy thuốc với nhau cũng có luật lệ của chính mình, làm nghề y xem bệnh khám bệnh thì phải thu tiền, tất cả các y quán trong Diêm thành đều dùng một bảng giá giống nhau, cô nương làm việc tùy ý như vậy, thật là phá cả quy củ!” Một lão giả vừa kích động vừa nói đến nổi nước miếng bay tung tóe, tôi lén lút lui về sau một bước, nhưng lại có người xông lên từ sau lưng ông ta.

“Cô nương, thầy thuốc kê đơn, hiệu thuốc bốc thuốc, đây là đạo lý không thay đổi từ trăm ngàn năm qua, sao cô lại có thể kê đơn rồi đưa thuốc cho đám quý nghèo này, khiến công việc làm ăn của hiệu thuốc chúng ta giảm đi, mọi người mở cửa hàng buôn bán là để kiếm cơm, cô nói thử xem chuyện này tính sao đây?” Lần này người nói chuyện là phường quây một hiệu thuốc, người béo tròn, vừa nói chuyện vừa xoắn tay áo, bộ dáng như lập tức đòi lại công bằng vậy.

Tôi lại lén lút thêm một bước nữa, vị hương thân dẫn bọn họ đến bước lên hòa giải, người này tôi có quen, tháng trước tôi còn chữa khỏi chứng bệnh khó chữa đã nhiều năm cho ông ta, thật ra đó là chứng bệnh rối loạn khí trảng, ăn khó tiêu, châm cứu khơi thông, phối hợp với thuốc điều trị dạ dày đại tràng thì sẽ đỡ, thấy ông ta mặc trang phục đẹp đẽ, trên đai lưng đeo châu ngọc, tôi liền thu tiền chẩn nhiều hơn một chút, khi đó ông ta còn nói không đắt không đắt, so với mớ thuốc quý mà ông ta mua nhiều năm thì vẫn còn rẻ lắm, hại tôi hối hận vì đã thu ông ta ít tiền trong một thời gian dài.

“Mọi người bình tĩnh đừng tức giận, đừng dọa tiểu Nguyệt cô nương.” Vị hương thân kia bước tới kéo hai người lùi lại.

Tôi nhìn ông ta một cái, chờ ông ta mở miệng.

Hắn lập tức rung đùi đắc ý trước mặt tôi: “Tiểu Nguyệt cô nương, chúng ta đều biết cô mới tới, cho nên mới không hiểu quy củ trong thành, đừng không?”

Tôi suy nghĩ một lát, cảm thấy ông ta nói cũng có lý, liền gật gù đầu.

Ông ta vừa lòng sờ sờ râu, lại nói: “Thật ra nếu cô nương có thể điều thủ hồi xuân, trị khỏi được những chứng bệnh nan y mà người khác không thể chữa được, nếu vậy phía bệnh nhân đáp tạ thế nào thì cũng là chuyện hiển nhiên.” Nói xong, vô tình nhìn thoáng qua đám quán chủ y quán ở đằng sau mình.

Mấy người quán chủ ho khan, quay đầu sang hướng khác, giả vờ như không thấy gì cả.

“Nhưng mà,” vị hương thân kia chợt chuyển giọng: “Nếu cô nương mở quán xem bệnh, thì tiêu chuẩn thu tiền cũng nên có sự bình đẳng đúng không? Sao có thể cùng một bệnh, thì có người lại không thu xu nào, mà những người khác lại thu nhiều hơn gấp bội chứ? Cái chứng ăn không tiêu của ta, cô thu hai lượng vàng! Nhưng hôm trước ta nghe nói ông già đánh cá ở Thành Đông, cùng bệnh như vậy cô lại miễn phí, đây thật là quá bất công.”

Tôi lắc đầu: “Lão bá đánh cá đó cũng phải trả tiền chữa, không phải được miễn phí.”

“Hả? Thế trả bao nhiêu?”

Tôi chỉ chỉ vào cái vò trong viện: “Ồ trong cái vò ấy.”

Có người lập tức vào nhìn thoáng qua, sau đó kêu lên: “Hai con cá!”

Tôi cảm thấy bọn họ tỏ ra ngạc nhiên như vậy, thì thật là không có phong độ, nhưng tôi vẫn duy trì thái độ rụt rè nên có của một cô nương, chỉ gật đầu.

Vào lúc vị lão bá kia cho tôi hai con cá này, tôi có chút tổn thương.

Sư phụ đi rồi, tôi và thái sư phụ bắt đầu ăn chay, thái sư phụ nói ăn chay giúp duy trì sự trong trắng thanh khiết cho thân thể, vô luận là nhận biết được liệu hay khi vọng, vắn, vắn, thiết[3] cho bệnh nhân đều rất có lợi, nhưng thật ra tôi biết trên núi vắng vẻ, không có chỗ bán thịt, mà người lại lười, không muốn xuống núi mua đồ thường xuyên, còn về phần đi săn, tôi và người đều không có khả năng làm việc đó.

[3] vọng, vẩn, vẩn, thiết: bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y; nhìn, nghe, hỏi, sờ, gọi là “tứ chẩn”.

— Thái sư phụ thật uổng công được tôi gọi một tiếng thái sư phụ, ngay cả bắt một con gà cũng làm không được, đừng nói tới tôi, từ nhỏ đều đặt tâm tư vào việc học y, không nghĩ tới học võ, mà cũng không có người dạy cho tôi.

Cho nên rất nhiều năm trôi qua tôi đều giữ thói quen ăn chay, không chạm vào thức ăn mặn, ngay cả cá cũng không giết, đừng nói đến việc ăn.

Nhưng vị lão bá đánh cá này mang theo hai con cá sáng sớm đến chỗ tôi, đứng ngoài hồi lâu chờ tôi mở cửa, khi tôi thấy ông ấy, áo to trên người ông ấy còn vương sương sớm, nhìn thấy tôi liền cười, nói đây là ông ấy đặc biệt mang đến cho tôi, vô luận thế nào thì tôi cũng phải nhận lấy.

Mấy ngày nay, chỗ tôi thường có người mang đồ đến, họ đều là những người bệnh nghèo từng đến chỗ tôi điều trị, tôi không nhận, họ liền lén đặt ở cửa, phần lớn đều là chút rau dưa, hoa quả, tất cả đều còn tươi mới, vừa thấy liền biết là rau nhà họ.

Đưa bé mà lần trước tôi chữa cho bà nội nó cũng mang đến rất nhiều thứ, lần nào tôi cũng riu rít đem mấy thứ đó nhét lên người tôi, khiến tôi không nhận không được. Có đôi khi là một ít quả dâu rừng, vừa nhét vừa trông mong nhìn tôi: “Mau ngửi thử xem, có phải rất thơm hay không? Quả này ngọt lắm, đệ đã thử qua, ăn rất ngon.”

Đôi khi lại là một bó ngà thảo thơm ngào ngạt.

“Ngà thảo có thể phòng sâu bọ, bà đệ nói có hiệu quả lắm”

Khiến tôi đỏ cả mặt.

Đối với tôi mà nói, chẩn bệnh cho bọn họ không tính gì cả, nhưng bọn họ lại lấy những thứ đồ tốt nhất của mình ra để báo đáp tôi, điều này khiến tôi cảm thấy rất thẹn.

Thấy tôi không phản ứng, những người nổi tiếng trong thành đều bắt đầu phẫn nộ, họ to tiếng, tôi sờ sờ hai tay áo, định dùng chút thuốc để khiến bọn họ im lặng một lát.

“Thập nhật túy” thì được, nhưng nhiều người như vậy ngã ngay trước cửa hàng tôi, rồi phải để tôi đưa bọn họ ra ngoài, như vậy thật phiền toái.

Hoặc là dùng ‘Diên gia tán’, nhưng nếu cả đám bọn họ cùng điên, tôi lại sợ mình chịu không nổi.

Thuốc có ba phần độc, thái sư phụ dốc lòng cho con đường y dược, cũng có tìm hiểu nghiên cứu độc tính và cách sử dụng của các loại thảo dược, tự tay soạn ra Dược kinh, bên cạnh đó còn để lại cả Độc kinh, thái sư phụ thường nói, một thầy thuốc nếu vật gì độc nhất trên đời này cũng không biết, thì sao có thể tìm ra phương pháp trị liệu? Lúc cần thiết thì phải tự hạ độc chính mình, rồi lại tự mình đi giải độc, độc mãi cũng thành thói quen, thân thể ngày càng tốt, ăn cũng ngon hơn.

Tôi...

Thái sư phụ thường như thế, nói năng không giới hạn, tôi cũng đã tập thành thói quen.

Tôi phiền não trong chốc lát, cuối cùng cũng chưa quyết định được làm thế nào để bọn họ rời đi, nhưng đột nhiên ngoài cửa có tiếng động, sau đó liền có một đám người lao vào.

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4

Người lao vào là những người thường ngày mang đồ đến tặng cho tôi, không biết là ai truyền tin tức, bộ dáng họ đều trông rất vội vàng, có người còn khiêng đòn gánh trên vai, không đợi tôi mở miệng liền bao vây đám chương quầy quán chủ và gã thân hào trước mặt, tiếng tranh luận dâng lên khắp nơi.

“Mấy người muốn làm gì?”

“Cái gì mà phá quy củ, không phải là mấy người sợ tiểu Nguyệt cô nương đoạt mối làm ăn à?”

“Người của y quán mấy người đều thích làm cao, bọn ta đến xem bệnh thì đều bị đuổi ra, chẳng lẽ lại không cho người khác xem cho bọn ta sao?”

“Có chẩn ra bệnh rồi thì cũng chẳng thể mua được thuốc, dược liệu trong đơn thuốc đều đắt như thế, ai mua cho nổi? Không phải là muốn bọn ta nằm

nhà chò chết sao?”

“Đi ra ngoài đi ra ngoài, nhiều người như vậy lại đến đây bắt nạt một tiểu cô nương, mấy người không biết xấu hổ sao?”

“...”

“...”

Cho đến lúc giọng nói của tôi có thể miễn cưỡng cất lên, đám người trước mặt đã bị đuổi ra ngoài.

Sau đó bọn họ quay lại an ủi tôi, bảo tôi đừng sợ.

Đòn gánh giỏ hàng thức ăn đều bị bỏ xuống, một bà lão lớn tuổi giữ chặt tay tôi: “Đứa bé đáng thương, bị dọa sợ đến mức không thể nói được, mau đi lấy cho con bé chén nước.”

Tôi vội vàng lắc đầu: “Con không sao, thật sự không sao cả.”

Nếu bọn họ mà được gặp thái sư phụ của tôi, sẽ không hiểu lầm phản ứng của tôi.

Nếu người cũng lớn lên bên cạnh một trưởng bối thích ăn vạ động cái là lấn qua lấn lại trên cỏ như vậy, nhất định sẽ dưỡng thành thói quen dù có núi băng ở phía trước thì mặt cũng sẽ không đổi sắc, huống chi tôi cho rằng những người đã đến đây hôm nay cũng không có chỗ nào đáng giá khiến tôi sợ hãi.

Đó là thời điểm mà tôi vẫn còn tràn ngập tự tin vào bản thân, cho rằng vào bất kỳ tình huống nào, tôi vẫn có thể tự bảo vệ mình.

Lần đầu tiên đám chương quầy quán chủ và gã hương thân kia đến đây lại rước lấy kết quả thất bại thảm hại như vậy, tự nhiên là không cam lòng, mấy ngày sau, người của huyện nha đến đây, nói tôi mở quán hành y lại không đến huyện nha xin phép, ra lệnh cho tôi lập tức đóng cửa, đi theo bọn họ.

Tôi ngẫm một lát, nói họ cho mình chút thời gian, để tôi xem xong bức thư đã.

Hôm nay trùng hợp là ngày Ung Nhi đến, đây là lần đầu tiên tôi nhận được thư của sư phụ ở Diêm thành, đang lúc trong lòng mừng rỡ không thôi, lại bị bọn họ quấy nhiễu như vậy, cho nên rất tức giận.

Mấy người quan sai mặc đồ đen kia liền hùng hùng hổ hổ đến lời tôi: “Huyện thái gia muốn gặp ngươi ngươi còn dám khước từ? Có cái gì thì đến quỳ gối trên công đường rồi nói sau.”

Ngoài cửa có rất nhiều người vây quanh, có người định lên can, đám quan sai liền bày ra thái độ hung dữ: “Ai dám cản trở quan sai làm việc? Đưa lên huyện nha luôn, theo luật thì lĩnh hai mươi đại bản!”

Tôi sợ có người vì tôi mà bị bắt, lập tức nói: “Tôi đi với mấy người là được.” Lại an ủi những người kia: “Không có việc gì, cháu chỉ lên huyện nha làm giấy xin phép, sẽ trở về nhanh thôi.”

Vừa vào huyện nha, tôi liền biết đây là một bữa tiệc Hồng Môn.

Trên công đường đã có một đám người đứng đó, đó là những chương quầy quán chủ và gã hương thân đã đến cửa hàng hôm trước, huyện thái gia ngồi sau bàn xử án, câu nói đầu tiên của gã sư gia ngồi bên cạnh khi thấy tôi đi vào là:

“Làm càn, nhìn thấy huyện thái gia còn không chịu quỳ xuống!”

Tôi cau mày, không quá hiểu ý tứ của bọn họ.

Có người tiếng lên án tôi xuống, tôi lại nhủ mày, rốt cuộc nhịn không được nữa.

Khi tay người kia vừa đụng vào y phục tôi liền bắt đầu cười ha hả, tay ôm bụng ngã lăn ra đất.

Những người khác ở trên công đường đều sợ đến ngật người, có kẻ xông lên lời hấn dấy, hấn vừa cười vừa chảy nước mắt, còn dùng ngón tay run run chia vào người tôi, sư gia thì hét lên.

“Yêu nữ dùng độc! Mau trói cô ta lại!”

Nhưng người đụng vào tôi đều té trên mặt đất khi khóc khi cười, bao gồm cả gã chương quầy béo ú nọ, trong hoàn cảnh hỗn loạn này tôi lại thấy thú vị, liền nở nụ cười.

Đang phân thân, ống trúc đựng thư trong tay đã bị một kẻ đang điên cuồng quấy tay hất xuống đất.

Tôi khản trương ‘a’ lên một tiếng, định lấy lại, nhưng ống trúc đã lăn ra xa, lại có người cầm lên.

Người bắt được ống trúc là một sai nha, hấn quay đầu kêu lên một câu: “Bẩm huyện thái gia...” mới phát hiện huyện thái gia đã trốn phía sau bàn xử án,

liền khom lưng trình ông trúc lên.

Huyện thái gia hỏi: “Cái gì vậy?”

Người nọ định mở ra.

Sư gia ở bên cạnh hét lên: “Coi chừng trong đó có độc của yêu nữ đấy.”

Tôi đang định chạy tới lấy lại ông trúc, nghe thấy câu nói đó lại nhin không được phì cười thành tiếng, người nọ hoảng sợ, ông trúc rơi khỏi tay, nhanh như chớp lẩn tới trước mặt sư gia, sư gia sợ tới mức tè ra cả quần, khăn trương cuồng quýt lùi ra phía sau.

Tình huống càng lúc càng buồn cười, tôi nhin cười né đám người bước tới trước, trên công đường tràn ngập tiếng cười cùng tiếng khóc, không còn ai dám đến gần tôi, tôi thuận lợi đi tới trước mặt huyện thái gia, đang định xoay người nhặt ông trúc, lại bị huyện thái gia giật trước.

“Trả lại cho tôi, nó là của tôi.”

Tôi vươn tay về phía ông ta.

Huyện thái gia cứ như không thấy lời tôi nói, nhìn chăm chăm nút ông trúc, hai tay dần run.

Sư gia trung thành liền đi tới định bảo vệ huyện thái gia, lại bị huyện thái gia đẩy ngã, thái độ của ông ta rất cẩn thận, khác hẳn với lúc nãy.

“Phong thư này của cô nương... là được gửi tới từ trong quân?”

Mỗi lần sư phụ gửi thư, đều dùng nút để đập lại, ở trên nút cũng có một ấn tín nho nhỏ.

Tôi gật gật đầu.

Ông ta lại nhìn cái ấn tín đó, khẽ run rẩy, sau đó hỏi một câu, âm thanh càng thêm thấp: “Xin hỏi... cô nương viết thư trao đổi với ai?”

Tôi cũng không giấu diếm, chỉ nói: “Sư phụ tôi.”

“Sư phụ của cô nương là...”

Tôi thờ dãi, ông ta vẫn nắm lấy ông trúc, sắc mặt vàng như đất, giống như bị đá kích thật lớn, chột bên ngoài xôn xao, là do lúc nãy có người đi cầu viện, đảo mắt một số lớn quan sai vọt vào, người người giờ đao múa côn, hung thần sát ác, hơn nữa la hét âm ỉ.

“Yêu nữ ở đâu?”

Tôi sửng sốt, huyện thái gia lại càng kích động hơn cả tôi, vô cùng nhanh nhẹn vọt lên khỏi gầm bàn xử án, đầu va vào bàn cũng không thêm quan tâm, gõ thanh gỗ: “Cút ra ngoài cho ta, đứng rồi, đem cả mấy kẻ nằm trên đất kia tha ra luôn.”

Vài người còn lại trên công đường cũng sợ ngậy người, chia vào tôi: “Còn yêu nữ này...”

Huyện thái gia giận tím mặt: “Yêu nữ ở đâu ra? Còn nói bậy nữa lập tức tha ra ngoài lãnh năm mươi đại bản.”

Điều này khiến tôi trở nên ngưng ngừng, vội vàng chạy qua thay những người đó giải bệnh trạng cười như điên khóc như điên, lại còn dặn dò: “Uống nhiều nước, đừng nói chuyện, sau đó sẽ trở lại bình thường.”

Huyện thái gia như biến thành người khác, nhuận giọng xong liền nhận lỗi với tôi, nói rằng chuyện trước đó đều là do thủ hạ bị mấy kẻ gian xảo kia kích động, cho nên mới gây ra hiểu lầm, bảo tôi đừng để ở trong lòng.

Tôi kỳ quái: “Tôi muốn xin phép mở quán hành y, không phải nói nếu ta không đến nha môn xin, thì không thể mở quán sao?”

Huyện thái gia lập tức nói: “Cô nương là đồ đệ của Từ tướng quân, ở đây hành nghề y đã là vinh hạnh của bản thành, chúng ta chấp tay mừng rỡ còn không kịp nữa là, còn về phần chuyện xin phép, lát nữa để thủ hạ đi lo liệu một chút là xong, cô nương không cần lo lắng.”

Tôi gật đầu: “Vậy tôi về đây.”

Huyện thái gia bày ra vẻ mặt tươi cười nói: “Tiểu Nguyệt cô nương hôm nay đã bị sợ hãi, tôi nay hạ quan mở tiệc ở Túy Bạch, đầu tiên là để chúc mừng cô nương khai trương quán ở bản thành, sau đó là để tạ lỗi, cô nương phải đến mới là.”

Tôi lắc đầu: “Không cần đâu, buổi tối tôi muốn viết thư hồi âm cho sư phụ.”

Huyện thái gia nghe xong lời lại thì người lại khom thêm một chút: “Dạ dạ dạ, chuyện cô nương viết thư hồi âm Từ tướng quân quan trọng hơn, chỉ là chuyện xảy ra hôm nay trên công đường của hạ quan, hết thấy chỉ là hiểu lầm, trăm ngàn lần xin cô nương đừng để ở trong lòng...”

Tôi đáp: “Loại chuyện nhỏ như vậy ta sẽ không viết vào thư...”

Ông ta thở phào một hơi, nâng tay lau mồ hôi trên trán, lại vô cùng khách khí tiễn tôi ra khỏi huyện nha.

Tôi kiên quyết cự tuyệt lời đề nghị cho người chuẩn bị kiệu đưa tôi về cửa huyện thái gia, một mình chậm rãi trở về cửa hàng nhỏ của mình, trải qua con ngõ nhỏ hẹp, tôi cứ đi như thế, rốt cuộc lại nhịn không được, cầm ống trúc lên, đặt ở bên môi, nhẹ nhàng hôn một cái.

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Buổi tối hôm nay, dưới ánh đèn, tôi cầm bút viết cho sư phụ một phong thư thật dài, kể lại cuộc sống của mình ở Diêm thành trong thời gian này, về những chuyện và người gặp phải trong quá trình hành nghề y, đã thật lâu rồi tôi không viết thư cho sư phụ, lúc nhắc bút cảm thấy kể mãi chẳng thể hết, dưới ánh đèn le lói, dài lụa càng lúc càng dài, ngay cả Ứng nhi cũng không hải lòng, bay đến cạnh bàn dùng móng vuốt cào cào thư của tôi, tỏ rõ sự kháng nghị.

Tôi ‘hầy’ một tiếng, vội vàng cuộn dài lụa mỏng lại, sợ móng vuốt sắc bén của Ứng nhi cào rách thư của mình, miệng lại giải thích với nó: “Đây là lụa mỏng được dệt từ tơ tằm, rất nhẹ, cuộn lại sẽ rất gọn, cũng không có nặng, may lợi hại như vậy, ngay cả một cuộn lụa tơ tằm đều mang không được, cẩn thận không thì những con chim truyền tin khác sẽ cười mày đấy.”

Nó càng bất mãn, vẩy cánh hai cái, lại dùng mỏ mổ một cái vào vai tôi, sức lực đã được khống chế, cho nên áo tôi cũng không bị chọc thủng, chỉ là làm tôi gật mình mà thôi.

Tôi chỉ có thể cuộn thư chưa viết xong đem cất đi, định ngủ một lát rồi lại tiếp tục.

Tôi ngủ không bao lâu, đột nhiên từ bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, mở mắt ra thấy trời vẫn còn sớm, tôi đứng dậy đi mở cửa, thăm nghĩ có lẽ là có người bị bệnh khẩn nên tới gọi cửa.

Cửa vừa mở ra, quả nhiên liền nhìn thấy bệnh nhân vẻ mặt đau đớn, có ba người, hai ông bà lão cùng một cô nương, cô nương kia không thể đi được, được ông lão công trên lưng, rên rĩ thành đợt.

Hai ông bà lão giống như đi một quãng đường dài, tinh thần đều có chút mệt mỏi, nhìn thấy tôi thì mấp máy miệng, như có vô số lời muốn nói nhưng lại nói không nên lời.

Tôi để bọn họ tiến vào, cửa hiệu có chuẩn bị sẵn một cái giường đơn giản để tiện khám chữa bệnh, bệnh nhân kia được đỡ nằm xuống, là một cô nương hơn mười tuổi, không khác tôi là mấy, ngũ quan vốn cũng thanh tú, nhưng trên người nổi đầy hồng ban, chi chít rậm rạp, trong nhất thời khiến người ta không dám nhìn thẳng vào.

Hai ông bà lão vào cửa rồi liền quỳ xuống trước mặt tôi: “Thần y, xin cứu con gái tôi với, cứu con gái tôi với.”

Tôi vội vàng đỡ bọn họ dậy, lại đi lấy đồ khám, một lát sau mới biết thì ra bọn họ là người ngụ tại Lý gia thôn ở bên ngoài thành, con gái mắc phải bệnh hiểm nghèo, tìm đến vài thầy lang ở ngoài thành thì đều chữa không khỏi, họ cũng từng mời cả bà đồng ở trong miếu về, nhưng cả bà đồng cũng bó tay, sau lại nghe người ta nói, liền sáng sớm vội vào thành tìm tôi.

Tôi nghe bọn họ gọi mình là thần y, trong lòng liền kích động, nếu thái sư phụ đang ở bên cạnh tôi thì tốt rồi, để ông ấy xác nhận thử xem, tôi có thể đi tìm sư phụ mình chưa, nhưng ý niệm này xuất hiện trong đầu rồi cũng nháy mắt trôi đi, trước mắt người bệnh đang gặp hung hiểm, tôi không thể không chú tâm được.

Tôi kiểm tra thêm lần nữa, liền phát hiện tình trạng bệnh của cô nương Lý gia thôn này không quá khả quan, vội vàng hỏi bọn họ ngày nào thì khởi phát bệnh? Hai ông bà lão liền nói, mấy ngày trước khi trời dần nóng lên, trong thôn bắt đầu có người nổi sởi, ban đầu mọi người đều không coi chuyện này có gì to tát, cho rằng chỉ là sởi lên do nắng nóng, dùng nước giếng lau rửa, hoặc lau thứ gì đó lạnh lên thì sẽ ổn, không ngờ sau đó bệnh này bắt đầu lan ra khắp thôn, rất nhiều người mắc phải, con gái nhà bọn họ đến giờ còn bị khó thở, cả nước cũng không thể uống được.

Tôi cả kinh: “Sao? Đã có rất nhiều người bị mắc bệnh này à?”

Nếp nhăn trên mặt ông lão như khít vào với nhau: “Đúng vậy, có mấy đứa nhỏ cũng bị, không qua khỏi được, đứa nhỏ nhất cũng chỉ mới có một tuổi.”

Bà lão khóc lóc, nước mắt chảy dài: “Thần y, xin ngài mau cứu con gái ta với, Đại Ngu nhà ta năm trước mới đi tham chiến, vừa đi đã không trở về, chúng ta chỉ còn lại Kim Hoa đứa con gái này thôi, ngài nhất định phải cứu lấy nó.”

Trong lòng tôi đã có chút gấp gáp, bây giờ xem ra bệnh trạng này nhất định là ôn dịch, lại là loại chết người nữa, dịch này hung hiểm, ngay cả tôi cũng

không nắm chắc được có thể cứu nàng hay không, nếu để bệnh lan truyền ra, sẽ rất nguy hiểm, mọi người trong thành này sẽ bị mắc phải mất.

Tôi nghĩ ngợi một lát, liền quyết định thật nhanh: “Đại nương, ngài đến phòng bếp nấu chút nước, nước sôi rồi đem lên đây, cháu có việc cần dùng. Đại thúc, chúng ta không thể ở lại thành được, cháu và mọi người trở lại thôn, cháu đi phối chút dược liệu, để cho Kim Hoa uống trước, chờ cháu đi dọn dẹp cửa hiệu xong chúng ta lập tức đi. Còn nữa, lúc này khi ngài đến, có nghĩ chân ở nơi nào khác, có để cho người ta tiếp xúc với cô nương Kim Hoa không? Nếu có, xin ngài hãy nói cho cháu biết, để cháu cho người đưa thuốc đến cho bọn họ.”

Hai ông bà lão nghe tôi nói thế, liền sợ hãi, đang định nói gì đó, tôi đã bắt đầu chuẩn bị dược liệu, lại an ủi một câu: “Không cần sợ, cháu đi với hai người là được, đại nương, phòng bếp ở bên tay trái đó ạ.”

Chờ nước sôi được đem lên, tôi liền thoa thuốc lên người Kim Hoa, sau đó lại hòa thuốc bột vào nước sôi, đem cả nệm giường lăn chăn ngâm vào đó, lại vẩy nước thuốc khắp phòng.

Sau tôi lại hòa thứ thuốc khác vào nước, tự mình uống một ít, rồi đưa hai lão nhân cùng uống, xong rồi mới mở miệng nói.

“Đại thúc đại nương, có thể đi được rồi, chúng ta phải nhanh trở về thôn, cháu cần phải gặp cả những người khác mới được.”

Đang nói, ngoài cửa lại có động tĩnh, tôi chưa kịp quay đầu, cửa đã bị người đẩy ra, người vào là một đám quan sai như đang lâm đại địch, cả người đều được bao bọc không lộ ra chỗ nào, ngay cả trên mặt cũng bao bằng vải bố.

“Ở đây rồi, nhanh, nhanh tha bọn họ ra ngoài!”

Tôi sững sờ trong thoáng chốc, đám quan sai đã vọt vào đem cả ba người kia ngoại trừ tôi tha ra ngoài, quăng lên tám ván gỗ trên xe đứng ở ngoài đấy.

“Các người làm gì đó?” Tôi bị chặn lại ở trong phòng, chỉ kịp hỏi được một câu này.

Đầu lĩnh đám quan sai bị vải bố che mặt, ánh mắt nhìn tôi qua khe hở, mơ hồ không rõ: “Tiểu Nguyệt cô nương, Lý gia thôn bên ngoài thành xảy ra ôn dịch, huyện thái gia đã hạ lệnh phong thôn lại, những người này là cá lọt lưới trốn được vào thành, phải đưa bọn họ trở về ngay lập tức.”

Tôi bị một đám người ba chân bốn cẳng giữ chặt ở trong phòng, còn đang nói chuyện, xe gỗ trước cửa bị phủ một tấm vải trắng nước vôi đã đi thẳng, người lái xe giục ngựa như giục quý, cả người bao kín chỉ chừa đôi mắt vừa đi vừa hét to, để người dân hai bên đường đóng cửa sổ cửa lớn, ai dám thò đầu ra nhất định sẽ bị mang đi theo.

Xe gỗ biến mất rồi, đám sai nha còn lại nhẹ nhàng thờ ra, người dẫn đầu hướng tôi chấp tay: “Tiểu Nguyệt cô nương, đắc tội, tình hình bệnh dịch như mãnh hổ, hôm nay có nhiều mạo phạm, mong cô nương tha thứ.”

Tôi biết ôn dịch rất dễ lây lan, nhưng vẫn có phần nhịn không được, mở miệng hỏi: “Sao không đem ta tha đi luôn?”

Nha sai kia liền nở nụ cười: “Sao dám quấy nhiễu tiểu Nguyệt cô nương chứ? Cô nương là thần y diệu thủ, nhất định sẽ không bị nhiễm phải ác bệnh đó, hơn nữa tại hạ kính xin cô nương ban thưởng chút ít thuốc hay, để chiếu cố các huynh đệ một chút.”

Lời nói của hắn tuy rằng khách khí, nhưng ý tứ trong ấy tôi vẫn hiểu được, ôn dịch xảy ra, ai ai cũng cảm thấy bất an, tránh như tránh rắn rết, nếu không phải trên dưới huyện nha đều biết sự phụ của tôi là ai, thì có lẽ bây giờ tôi cũng đã bị tha lên xe ván gỗ đi ra khỏi thành rồi.

Tôi suy nghĩ một lát, đem thuốc bột còn thừa pha vào một thùng nước lớn, lấy một vài cái chén cho bọn họ uống vào, đa số những người đó trong mắt còn lộ vẻ chán chường, nhưng người dẫn đầu kia lại không chút do dự, múc một chén giữa đầu nuốt xuống, động tác này hết sức nhanh chóng, ngay cả việc mở bao vải trên mặt cũng quên mất, sau khi buông chén, trên mảnh vải màu trắng ngay chỗ miệng lại dính nước thuốc màu nâu, nhìn qua hết như một con sâu lông to lớn dị thường.

Nhất thời, tôi nhịn không được liền nở nụ cười.

Hắn nhìn tôi đầy sững sờ, tôi liền làm mặt lạnh, nói với hắn: “Nhìn cái gì?”

Hắn gãi đầu, cũng không đáp lại, kéo bao vải trên mặt xuống, quay đầu lại lớn tiếng nói với những người khác: “Còn không mau uống thuốc! Không muốn sống nữa à?”

Tôi chợt nhìn thấy khuôn mặt thực của hắn, thì ra là một tiểu tử mặt to mày rậm, đôi mắt đen láy, khóe miệng hơi nhếch, khi nghiêm mặt lại hết như đang cười.

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Xong việc, thuốc cũng uống rồi, nhóm quan sai liền rời đi, tôi nhìn bọn họ bước ra ngoài, khi chỉ còn vài người nữa là rời đi toàn bộ thì đột nhiên lên tiếng.

“Khoan đã, cậu chờ một chút.”

Tôi nói với thủ lĩnh nhóm công sai, hắn đi cuối cùng, nghe thế liền lập tức quay đầu lại: “Tiểu Nguyệt cô nương còn chuyện gì nữa ạ?”

“Cậu chờ một chút, tôi xong liền bây giờ.”

Đường như hắn đang rất cao hứng, cũng không hỏi tôi có chuyện gì, liền gật đầu nói tiếng, “Được.” Những người khác kêu hắn, hắn chỉ phát phát tay: “Các người về huyện nha báo cáo kết quả công tác trước đi, chốc nữa ta về sau.”

Tôi vốn muốn bảo hắn kêu vài người nữa ở lại, nhưng do vội vã vào nhà, nên không nói thêm gì nữa, chỉ xoay người bước nhanh vào phòng, đem phong thư còn chưa viết xong kia lấy ra, vội vã thêm vài nét bút, liền nhét vào ống trúc, giấu lại vẫn còn thấy lo lắng, lại lấy thêm mấy viên thuốc, viết cách dùng của nó vào giấy, rồi nhét vào cái túi bằng da trâu đầy nhóc thuốc đã được chuẩn bị ở một bên.

Tôi cầm ống trúc cùng túi thuốc đi đến bên cửa sổ, hít một tiếng sáo, bầu trời xuất hiện một cái chấm đen, trong giây lát bỗng nhào xuống trước mặt tôi, mang theo tiếng gió phấp phật dừng trên bậc cửa sổ, tinh quang trong hai mắt bắn ra bốn phía, trên móng vuốt vẫn còn lông và vết máu, cũng không biết lúc này đã có vị khách đi đường nào xui xẻo đụng phải nó đang đi săn dạo gần đây.

Tôi vội vàng đem ống trúc và túi thuốc buộc vào chân Ưng nhi, túi thuốc có phần hơi nặng, Ưng Nhi bất mãn nâng móng vuốt, tôi liền dùng biện pháp kích thích tinh thần an ủi nó.

“Mày là con chim lợi hại nhất, chỉ cần chụp một cái đã bắt được con thỏ, nặng bấy nhiêu thì nhằm nhò gì đâu nhỉ?”

Trong mắt Ưng nhi chợt lóe lên tia sáng lạnh, rít một tiếng, tôi thở dài: “Rồi rồi, cáo hay sói hoang cũng thế, mày cường tráng như vậy, là ánh sáng của lòng tao.”

Tôi vừa nói, vừa múc một bát nước thuốc đến bón cho nó, Ưng nhi bị lời nhin hót làm cho lảng lảng, vừa cúi xuống đầu đã dúi vào bát nước, lập tức nâng lên, vỗ cánh bay ra thật xa, xoay tròn trên không cảm tức nhìn tôi.

Tôi vờn người từ cửa sổ, còn nâng bát thuốc trong tay lên: “Đây là nước thuốc phòng dịch, hiệu quả rất tốt, thuốc đắng dã tật, mày một đường vất vả, phải cẩn thận, mau mau gặp được sư phụ, nói cho người biết rằng tao rất nhớ người, rất nhanh là sẽ tìm đến người.”

Ưng nhi lại xoay một vòng, rút cuộc vỗ mạnh cánh rời đi, đảo mắt đã hòa vào bầu trời màu xanh xám.

Tôi nhìn theo Ưng nhi, mãi cho đến khi không nhìn thấy nữa, mới xoay người ra khỏi phòng.

Sai nha kia vẫn còn chờ ở tiền viện, do quá lâu nên đứng không nổi nữa, đành một mình ngồi xổm xuống bên cạnh cái vò nước nhìn hai con cá, hai tay chống má, bộ dáng rất đáng yêu.

Tôi đi về phía hắn, hắn liền đứng lên, hai mắt nhìn thẳng vào tôi, giống như đang nhìn một vật hiếm có vậy.

Tôi không quá thích dáng vẻ hắn nhìn mình như thế, bèn ho khan một tiếng, chỉnh chỉnh y phục, nghiêm mặt nói với hắn: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Hắn vui vẻ phấn chấn: “Đi đâu ạ?”

Tôi kỳ quái nhìn hắn, nói: “Đi gặp huyện thái gia, tôi có rất nhiều thứ muốn đem theo, xe gổ của các cậu đều bị kéo đi rồi, đành phải để cậu khênh đi vậy, một mình cậu làm được không?” Nói xong liền chỉ vào cái hòm thuốc lớn và cái giỏ trúc để ở phía trước.

Hắn “A —” một tiếng, mặt mày choáng váng.

Tôi không để ý đến hắn ta, tự mình công giò trúc đứng lên: “Đi thôi, cái kia phân cậu.”

Hắn chạy đến, kẹp cái hòm thuốc một bên, lại đoạt lấy cái giỏ trúc trên lưng tôi, khôi phục lại biểu tình vui vẻ: “Để tôi để tôi, tiểu Nguyệt cô nương cứ đi trước đi.”

Tôi thấy sức hắn lớn, trong lòng lại rất vừa lòng, gật gật đầu bỏ tay ra đi trước, đi được hai bước lại nghe hắn ở đằng sau đầu nói: “Tiểu Nguyệt cô nương, tôi gọi là Từ Bình.”

Tôi đang háng hái bước đi, nghe thế liền quay đầu lại: “Cậu họ Từ? Từ nào? Sư phụ tôi cũng họ Từ đấy.”

Từ Bình cười đến vui sướng: “Chính là chữ Từ như của tướng quân đấy ạ.”

Tôi nghe đến đây, hai mắt không tự giác dừng lại trên mặt hắn nhiều hơn chốc lát.

Tôi thường như vậy, có một lần nhìn thấy một thiếu niên xa lạ công một cô nương đi trên đường trong thành, hai tay đỡ nàng, vừa đi vừa quay đầu lại nói chuyện với nàng, chỉ một cái bóng đáng như vậy, lại làm cho tôi đi theo suốt ba con phố, cho đến khi người ta đã về đến tận nhà rồi mà tôi vẫn chưa chịu rời đi, cứ đứng giữa trời ở bên ngoài vách tường nhà họ mà bần thần.

Tôi biết như vậy là không tốt, nhưng cuối cùng vẫn bị một vài người hoặc chuyện khiến tôi hốt hoảng lại nhớ đến sư phụ, cho dù tôi biết bọn họ không có quan hệ gì cả.

Từ Bình đưa tôi đến huyện nha, công đường trống không, huyện thái gia đang nghỉ trưa, nghe tiếng người đến đây đứng dậy khỏi cái ghế dưới bóng cây, cười chấp tay với tôi từ đằng xa, trên khuôn mặt tròn vo mập mập rung rinh nức ních thịt mỡ.

“Sao tiểu Nguyệt cô nương lại đến đây thế này?”

Tôi đi tới, Từ Bình mang theo một đồng đồ lớn theo tôi đi một đoạn đường xa như vậy, mà mặt không đỏ thỏ không nhanh, lúc này lại đứng ở cửa viện, nhìn chúng tôi nói chuyện từ đằng xa.

Tôi đến gần huyện thái gia, ông ta cười với tôi, tôi cũng cười cười lại với ông ta, nói: “Hôm nay có bệnh nhân ở Lý gia thôn đến cửa hiệu của tôi, không lâu sau đó lại bị người của huyện nha mang đi.”

Huyện thái gia vừa nghe thấy, cả người liền trở nên ủ rũ không ít, từ góc độ của tôi nhìn sang, hết như quả cầu vốn tròn đầy lại bị lậu khí.

“Không lẽ lại có thù hạp nào đó đui mắt mà đắc tội với tiểu Nguyệt cô nương? Lý gia thôn ngoài thành có ôn dịch lại dám giấu diếm không báo, khiến mấy người trong thôn đột tử, vì sự an toàn của người dân khác và toàn bộ Diêm thành, án theo lệ thường là phải phong thôn, hôm qua đã làm thiếp bố cáo. Lại có mấy kẻ không sợ sống chết thừa dịp rối loạn liền chạy trốn, lại còn trốn vào tận trong thành, mấy thủ hạ lại làm việc cầu thả...” Huyện thái gia nói một hơi, đột nhiên nhìn thấy Từ Bình ở cửa, lập tức trừng một cái hét lên: “Từ Bình, nhanh rút tới đây nói xem đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi nói: “Không liên quan đến bọn họ, tôi đến là muốn nói về chuyện bệnh dịch với huyện thái gia, dịch này tuy hung hiểm, nhưng không phải là bệnh không trị được, nếu phong thôn, thuốc thang không vào được, chẳng phải là chặt đứt đường sống của những người trong đó? Không bằng hãy triệu tập y giả trong thành vào thôn khám bệnh...”

Huyện thái gia mặt mày xanh lè, lập tức xua tay ngắt lời tôi.

“Tiểu Nguyệt cô nương, việc này vạn vạn không được, Diêm thành từ trăm năm qua từng có ba đợt ôn dịch hoành hành, mỗi lần đến chín phần mười người chết, xác chết khắp nơi, đây là luật lệ tiền triều để lại, nếu xảy ra bệnh dịch, nhất định phải chặn nguồn dịch lại, Lý gia thôn đã bị phong, quyết không thể để người ra vào, nếu vẫn không khống chế được, vậy chỉ còn cách hỏa thiêu thôn đó, trừ diệt hậu họa.”

Tôi từng nghe thái sư phụ nói, thể nhân sợ hãi nhất là ôn dịch, một khi nhiễm phải, người thân máu mủ cũng có thể bỏ đi, hiện tại nghe thấy ý tứ của huyện thái gia, thì tức là tất cả mọi người trong Lý gia thôn phải chết cháy ở trong đó.

Tôi nhíu mày: “Làm sao để xác định được dịch đó không thể khống chế được nữa?”

Từ Bình ở phía sau nói: “Bên ngoài thôn có quan binh canh gác, ba mươi ngày sau nếu còn có người chưa tan hồng ba, thì có thể hiểu rõ.”

“Lắm miệng!” Huyện thái gia quát lớn một tiếng, lại cười với tôi: “Ví dụ như thế đấy ạ.”

Tôi nhìn qua nhìn lại bọn họ, bộ dạng như phụ tùng nói: “Thế ạ? Tôi biết rồi.”

Huyện thái gia cảm thấy tôi đã bị thuyết phục, trở nên vui vẻ: “Vậy... tiểu Nguyệt cô nương ở lại dùng bữa cơm rau dưa nhé?”

Tôi lắc đầu: “Không được, tôi phải đi Lý gia thôn xem thử mới được.”

Huyện thái gia cơ hồ là hét âm lên, như quả bóng cao su lậu khí lại phồng lên rất nhiều: “Làm sao có thể! Cô nương là đồ đệ của Từ tướng quân, là nhân vật quan trọng của bản thành, bản quan tự nhiên phải bảo vệ sự an toàn của cô nương, sao có thể để cô đi vào cái thôn dơ bẩn hung hiểm đó được?”

Tôi khoát tay, tỏ vẻ mình đã nghe thấy: “Phong thôn ba mươi ngày, tôi đã biết rồi, nếu đến lúc đó còn chưa trị hết cho bọn họ, thì ông cứ phóng hỏa đi.” Tôi nói xong lại quay sang hỏi Từ Bình: “Cậu có thể giúp tôi đem mấy thứ đó đến ngoài Lý gia thôn được không? Rất nặng đấy.”

Từ Bình vẫn đứng ngoài nghe nãy giờ, lúc này lại nghiêng người, cũng không nói dạ, mà hô lên rõ ràng: “Vâng!” Động tác lưu loát, không giống quan sai mà lại giống một quân nhân hơn.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Từ Bình đưa tôi đến Lý gia thôn, cách cửa thôn khoảng hơn mười trượng đã có quan sai canh gác, rào gỗ kéo dài đến vài dặm, vây quanh cái thôn nhỏ, bên trong thôn không ngừng có người gào khóc đập vào hàng rào, lao ra khỏi rào, lại bị áp trở về.

Nhóm quan sai trong tay cầm trượng dài, sào trúc, người người như đang lâm đại địch, cứ có người đến gần liền không chút lưu tình đâm tới, đâm cho mấy thôn dân lăn lóc đầy đất, nhất thời tiếng la hét đau thương vang lên khắp nơi.

Tôi nhú mảy, chui qua khe hở tường người, chui qua hàng rào đỡ một ông lão đang té dưới đất dậy.

Ông lão kia vẫn cứ cầu xin, khi ngã xuống chân bị đá quệt phải gây thương tích, máu chảy không ngừng, nhưng chân tay vẫn cứ hướng ra ngoài, vừa đi vừa cầu xin: “Tôi không muốn chết, thả tôi ra ngoài đi, tôi không nhiễm bệnh, các cậu xem, tôi không nhiễm bệnh.”

Trên lưng tôi mang theo túi châm, thấy chân ông ấy bị quệt phải máu chảy không ngừng, chưa kịp nói gì đã lấy châm đâm vào huyết, người bên ngoài hàng rào gỗ không cho người bên trong ra ngoài, ai cũng không dự đoán được đột nhiên lại xuất hiện một người như tôi, thấy hành động này của tôi đều ngăn người đứng đó, thôn dân bên trong hàng rào cũng quên nhúc nhích, nhất thời toàn trường yên tĩnh, ngay cả người bị đâm trúng cũng quên kêu la.

Tôi đếm đủ châm rồi mới ngẩng đầu, một tay cầm châm, miệng còn cắn một cây châm khác, hàm hồ nói một câu: “Từ Bình, cậu giải thích với bọn họ một chút.”

Từ Bình đeo hòm thuốc rồi cồng cả giỏ trúc, người quá cồng kềnh, lúc chui qua hàng rào sẽ không được linh hoạt như tôi, nên bị người ngăn lại ở bên ngoài, lúc này mới lên tiếng, cao giọng nói: “Vị này là tiểu Nguyệt đại phu, đến Lý gia thôn để xem chẩn, các vị huynh đệ xin hãy né sang một bên, để tôi đi qua chút.”

Từ Bình vừa nói vừa đẩy mấy người đang chắn đường trước mình lên qua hàng rào đi vào, tôi thả ông lão ra, lại cắt châm rồi, mới ngăn cản hẳn: “Từ Bình, cậu không cần vào, để mấy thứ này ở đằng kia là được rồi.” Lại quay đầu nói với thôn dân: “Mọi người vào thôn được không ạ? Cháu cần phải xem thử tình huống bệnh nhân như thế nào mới được.”

Từ cửa thôn có người chạy đến, đúng là đôi vợ chồng già mang theo con gái đến cửa hiệu tôi từ sáng sớm, vui quá mà khóc: “Là tiểu Nguyệt cô nương, mọi người mau ra đây, tiểu Nguyệt cô nương đến rồi!”

Trong phút chốc có rất nhiều người chạy đến, nâng người bị thương dậy, ôm lấy hòm thuốc và giỏ trúc của tôi, cứ như ‘chúng tinh cùng nguyệt[1]’ nghênh đón tôi vào trong thôn.

[1]: sao vây quanh trăng.

Từ Bình ‘hầy’ một tiếng, tôi đang lúc vội vã lại quay đầu lại, nhìn thấy hẳn bị một đám người ba chân bốn cẳng tha ra khỏi hàng rào, còn có người rống lên: “Tiểu tử, cậu mới đến không mấy ngày, ngay cả mạng sống cũng không cần hả?”

Từ Bình gãy dựa, nê hà lại không thể địch nổi nhiều người, đảo mắt đã bị kéo đi không còn thấy bóng dáng đâu cả.

Tôi chợt nhớ đến bộ dáng hẳn rống người khác ở cửa hiệu, không khỏi mỉm cười.

Rốt cuộc thì Từ Bình cũng không thể nào vào Lý gia thôn được, tôi an tâm ở trong thôn chờ đợi, đích chứng tuy rằng hung hiểm, nhưng cũng không phải không có thuốc cứu chữa, Được kinh mà thái sư phụ để lại cũng có ghi lại các loại ca bệnh. Tôi chỉ đạo thôn dân nấu nước sôi ngâm tắm chân đệm khí cụ, nhà nhà phải thông gió tán khí, vẩy nước thuốc phòng dịch, lại đưa bệnh nhân nhiễm dịch tập trung đến Từ đường của thôn, trong nháy mắt đã hơn hai mươi ngày.

Đúng bệnh hốt thuốc, nên hiệu quả trị liệu rất tốt, mắt thấy vài bệnh nhân trầm trọng nhất cũng dần tiến triển tốt, mẩn đỏ trên người dần tan, lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, khi đi từ Từ đường ra ăn cơm liền ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao, một vầng trăng tròn, không khỏi ồ lên một tiếng.

“Đã đến rằm rồi sao? Lần trước cháu thấy hình như mới là trăng non thôi.”

“Đã qua nửa tháng rồi, tiểu Nguyệt cô nương xem chẩn vất vả, nên quên mất cả ngày tháng.” Đại thẩm ngồi bên cạnh tôi mỉm cười tùm tùm trả lời.

Người trong thôn vô cùng ân cần, ngày ngày đưa cơm và thức ăn lại đây, tuy rằng chỉ là rau dưa, nhưng vẫn có thể nhìn ra được bọn họ đã đem những thứ tốt nhất của mình ra, tôi bung bát cơm ngồi trên bậc thềm bên ngoài Từ đường nói chuyện phiếm với đại thẩm, lúc đầu khi đưa cơm đến đại thẩm luôn có một thói quen kỳ quái, mỗi lần đều nhổ một sợi tóc của tôi.

Vừa nhổ lại còn vừa nói lý do, có lần thì ‘Kìa! Cô nương có sợi tóc trắng kìa!’ Ngay sau đó trên đầu tôi liền đau nhói.

Lại có lần thì “Có con sâu bò trên tóc cô nương.” Sau đó da đầu tôi lại đau nhói lên.

Đến lần thứ ba tôi liền nhìn không được đề lên tóc trên đầu hỏi một câu, bà ấy mới ngưng cười bảo: “Tiểu Nguyệt cô nương chớ trách, cháu là người mà giống như tiên hạ phàm trần, làm bà già này cũng muốn hưởng chút tiên khí, tóc này là để mang về đặt dưới gối đầu thằng cháu trai nhỏ để trừ tà.”

Tôi “...”

Chờ đến khi đại thẩm bị tôi giải thích rõ ràng mình chỉ là một kẻ phàm rồi, thì tôi đã dưỡng thành thói quen cứ nhìn thấy bà ấy là lại ôm đầu bảo vệ tóc, sửa sao cũng không được.

Tôi đưa bệnh nhân vào Từ đường đổi, những người khác ở trong thôn bắt đầu đến hỗ trợ, nhưng phần lớn đều đáp ứng yêu cầu của tôi nên chỉ dừng lại bên ngoài Từ đường, chỉ chữa lại mấy người thân thể khỏe mạnh, ngày ngày uống xong thuốc phòng dịch rồi mới tiến vào làm trợ thủ cho tôi. Ngày hôm nay trời đã vào đêm, phần lớn bệnh nhân trong Từ đường đã im lặng nghỉ ngơi, tôi và đại thẩm ngồi trên bậc thang, bà ấy cười tủm tỉm nhìn tôi ăn cơm, nhìn đến nỗi khiến tôi bắt đầu khán trương, sợ bà ấy lại vuron tay nhổ tóc mình.

“Tiểu Nguyệt cô nương, trong thôn ít nhiều đều nhờ cả vào cháu.”

Tôi làm việc cả ngày, cơm trưa chưa ăn đã nguội để ở bậu cửa, lúc này đói đến nỗi ngực dán vào lưng, vừa há to mồm ăn vừa lắc đầu: “Mọi người không có việc gì thì tốt rồi, qua mười ngày nữa tháng nữa nốt sởi trên người bọn họ tan hết rồi, đến lúc đó không cần lo lắng nữa.”

Đại thẩm liên tục gật đầu: “Cô nương là Bồ Tát hạ phàm, có cháu ở đây tính mạng toàn thôn chúng ta đều được cứu lấy.”

Tôi nghe được nửa câu đầu liền nóng nảy, vội buông bát ôm lấy đầu, cảnh giác nhìn bà ấy.

Đại thẩm sững sốt, sau đó che miệng nở nụ cười, vuron tay sờ sờ đầu tôi: “Không có việc gì không có việc gì, là do đại thẩm không tốt, không nhổ tóc cháu nữa đâu, yên tâm”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, lại nghe trong giọng bà ấy bao hàm tình cảm nói với: “Nhìn cháu đây, vẫn còn là một tiểu cô nương thôi, có định gả cho ai chưa? Đại thẩm cũng muốn giới thiệu cho cháu một đối tượng tốt, nhị tiểu tử Lý gia đầu thôn này, người vừa chín chắn thân thể lại cường tráng...”

Đại thẩm nói đến đây, ngoài cửa thôn lại truyền đến một tràng xôn xao, một đám người vừa khóc hô vừa chạy đến, tình cảnh quá mức ảm ỉ, chạy đến gần mới hiểu được bọn họ đang nói cái gì.

“Ngoài cửa thôn, ngoài cửa thôn có quan binh đến, bắt đầu phóng hỏa rồi.” Người con trai thứ hai của Lý gia ở đầu thôn là người dẫn đầu, hai tay chống gối vừa thở hồng hộc vừa nói chuyện.

Tôi đứng phắt dậy, quên bèn cả nửa bát canh dưới chân, nó bị chạm đổ, lăn đi thật xa, canh vung vẩy cả ra ngoài.

Chờ đến khi tôi theo bọn họ đến cửa thôn, quả nhiên nhìn thấy ở quanh hàng rào đôi chỗ có những đồng củi, còn có vài người đang hắt dầu hòa vào, trong không khí tràn ngập mùi hôi nồng nặc. Quan binh trang bị võ trang hạng nặng cầm đuốc trong tay như sẵn sàng đón địch, ánh lửa phản phất trong đêm tối khiến khuôn mặt bọn họ trở nên vằn vện đáng sợ như tranh vẽ, phía ngoài hàng rào sai dịch huyện nha bị dồn vào một góc, tụm lại thành cụm, không dám thốt lên một tiếng.

Tôi bước lên, qua hàng rào nói với đám quan binh: “Các người muốn làm gì?”

Có kẻ ngồi trên lưng ngựa, giọng nói âm âm trầm trầm: “Phụng lệnh Thanh Châu Tư mã đại nhân, trong tỉnh có nhiều thôn xóm xuất hiện bệnh dịch, để tránh cho ôn dịch lan tràn gây chết chóc cho dân chúng, hiện tại phạm là thôn xóm nơi có bệnh dịch xảy ra sẽ bị đốt diệt ngay lập tức.”

Tôi khiếp sợ: “Đây không phải là bệnh không trị được, bọn họ đều đỡ hơn rồi, không tin ông có thể vào thôn nhìn xem”

Người nọ không thèm nhìn, chỉ phất phất tay, nói: “Phóng hỏa.”

Nghe tiếng hàng loạt cây đuốc hạ xuống, nhất thời đám củi tẩm dầu hừng hực dấy lửa, khói đặc bắt đầu bốc ra, tôi không ngờ bọn họ thể nhưng nói động thủ liền động thủ lập tức, nhất thời sững sốt, phía sau lưng tiếng khóc của thôn dân đã nổi lên bốn phía, xôn xao hỗn loạn, có người quá mức khủng hoảng đã liều lĩnh lao ra khỏi hàng rào, nhưng lần này chờ đợi bọn họ không phải là gây trúc nở, bên ngoài hàng rào một dãy trường thương, mũi thương hướng vào trong, thôn dân tiến một bước, thì máu tươi đã vẩy năm bước dài.

Tôi kêu lên một tiếng, trong hỗn loạn lại không có người chú ý, muốn vuron tay giữ chặt người bên cạnh, nhưng tình huống đã không thể không chế được, gió thổi ngọn lửa nóng rát về đây, đột nhiên có tiếng ngựa hí lên, nghe như từ xa hướng gần về phía này, một bóng đen thật lớn nhảy lên không, những người ở đây vốn nghe tiếng ngựa hí định xoay người lại, nhưng đại bộ phận chỉ kịp làm tư thế ngựa mặt, liền nhìn thấy bóng đen đó xoẹt qua đỉnh đầu mình.

Bốn vó ngựa đen rơi xuống đất giữa vòng vây của lửa, tư thế hạ đất mạnh mẽ kiên cường, móng trước ở tư thế kẹp gió đập mạnh hai cái, kích khởi bụi đất văng lên, bộ lông màu đen tung bay trong gió, kỵ sĩ một thân áo giáp, tay cầm trường kích màu bạc, cũng không thèm nhìn chúng quan binh ngoài rào, một tay giật dây cương xoay chuyển đầu ngựa quay một vòng, quay lưng về phía ngọn lửa và mũi thương, ngưng mắt nhìn đám người.

Người ở tư thế oai hùng như vậy, lại làm cho trường hợp vốn ảm ỉ hỗn loạn trong phút chốc yên tĩnh lại, thôn dân có thói quen mê tín, liền hai chân mềm nhũn quỳ xuống, nhất là đại thẩm kia, kêu lên một tiếng sợ hãi: “Thần tiên đến rồi!” Trong sự kích động liền vội vã chạy về phía một người một ngựa nọ.

Tôi không thể tin được, trong chớp mắt lòng kích động xoay người lại, chứng kiến động tác của đại thẩm, theo phản xạ có điều kiện nghĩ là bà ấy muốn lao tới nhô lông ngựa, thậm chí là xé luôn một góc áo của kỵ sĩ để đem về nhà, liền lập tức lao ra chặn trước mặt bà ấy, đại thẩm thân mình to béo, tôi chặn bà ấy rất vất vả, vừa khuyu gối chịu áp lực lại còn phải miễn cưỡng ngẩng đầu, mở miệng ngăn cản nhưng không thành công.

Có lẽ là do những năm gần đây tôi niệm hai chữ yên lặng quá nhiều lần, cho nên đến lúc mở miệng thành lời, ngược lại lại không thể lên tiếng.

Tôi còn muốn cố gắng thêm lần nữa, nhưng lại có gió đập vào mặt, là kỵ sĩ kia xoay người xuống ngựa, dậm trường kích, dưới sức người nọ, non nửa lưỡi kích cắm vào trong đất, đứng thẳng tắp.

Hắn mở hai tay ra ôm tôi vào lòng, giọng nam trầm khàn cùng giọng nói trong trẻo của thiếu niên năm xưa chột trùng lặp lại, tôi nghe thấy giọng nói trưởng thành của sư phụ, ngay tại bên tai mình.

“Nguyệt nhi!”

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Một tiếng ưng rít lên, Ưng Nhi đã lâu không gặp từ bầu trời lao xuống, cánh dài quét gió, khiến tóc tôi tung lên, sau đó nó lao vào trong đám khói dày đặc, tiếp đó là những tiếng kêu la thảm thiết, không biết là đã có mấy người xui xẻo trúng chiêu.

Ngoài vòng lửa, tiếng la hét lẫn tiếng binh khí va chạm nhau truyền đến, nhưng ngay lập tức lại biến mất không thấy tăm hơi, lửa dấy lên nhanh chóng bị dập tắt, khói đặc tản dần đi, một nhóm nam nhi mặc trang phục giống nhau xuất hiện giữa đám quan binh và thôn dân.

Trường thương của đám quan binh rơi lả tả dưới đất, người ngồi trên ngựa kia cũng bị kéo xuống, dù chặt vật nhưng vẫn hét lên.

“Ta là mệnh quan triều đình, phụng lệnh tuần phủ đại nhân...” Có người lạnh giọng cắt ngang hắn: “Tù tướng quân đang ở đây, còn không mau quỳ xuống.”

Tiếng kinh hô nổi lên bốn phía, trong góc, sai dịch huyện nha quỳ thành một đám, người kia còn định nói chuyện, đầu gối chẳng biết bị ai đó đập một cú, ‘bịch’ một tiếng ngã thành tư thế tứ chi chằm đất.

Sư phụ đã xác nhận tôi không có việc gì, lúc này mới chịu buông tôi ra, dường như người vẫn còn có chút chưa yên lòng, một tay đặt lên bả vai tôi, xoay người nói: “Tù Bình, bình tĩnh mà nói chuyện.”

Tôi nghe thấy thì sững sốt, xoa xoa đôi mắt bị khói hun cay nhìn lại, người đứng bên cạnh gã mệnh quan kia quả nhiên là Tù Bình, mặc một thân trang phục màu đen, bên cạnh có hơn mười người cũng mặc một kiểu như vậy, toàn bộ đều không phải là trang phục của sai dịch huyện nha mà tôi đã thấy trước đó.

Bên tai lại nghe thấy sư phụ kêu tên của một người.

“Hàn Thanh.”

Đang sau liền có người bước ra, hắn mặc trang phục nho sam màu xanh, vạt áo lướt nhẹ, bộ dạng quả nhiên tuấn tú nho nhã, trước khi cất lời liền lấy một quyển giấy vàng từ trong tay áo ra, lúc này mới mở miệng.

“Phụng thủ dụ Hoàng thượng.” Tất cả mọi người nhìn hắn, giọng hắn chậm lại, vừa dứt câu này liền nhìn một vòng xung quanh, mặt lộ vẻ kỳ quái: “Các người còn chưa chịu quỳ xuống sao?”

Tôi tỉnh tường cảm giác được bàn tay trên vai mình khẽ động, vừa nhấc đầu, liền nhìn thấy khoe môi sư phụ hơi nhếch lên, như là đang cười.

Trong phút chốc tôi liền cảm thấy trên đời này không còn người nào khác tồn tại nữa.

Đợi đến khi thần chí khôi phục, bên cạnh người ta đã nhất tề quỳ xuống, ngay vào thời khắc máu chốt này huyện thái gia lại chạy đến, một đường kinh thiên động địa lao tới quỳ dưới chân Hàn Thanh, suýt chút nữa thôi là ôm lấy chân hắn lau nước mắt luôn rồi.

“Tù tướng quân, hạ quan, hạ quan Vương Xương Tiến, vừa mới biết được tướng quân giá lâm bản huyện, hạ quan đến chậm, tướng quân thứ tội, tướng quân thứ tội.”

Hàn Thanh bị người xen vào, cũng không tức giận, cười tủm tỉm giật giật chân, dùng mũi chân ý bảo: “Tù tướng quân ở bên kia.”

Huyện thái gia lập tức nước mắt giàn dụa bò đến trước mặt sư phụ, thanh thế thật sự lớn, làm cho tôi nhìn không được lùi về sau một bước nhỏ.

Huyện thái gia nhìn thấy tôi, liền mở miệng xoay chuyển nội dung: “Tướng quân thứ tội, là hạ quan vô năng, lại để cho tiểu Nguyệt cô nương thân hãm hiểm cảnh, tướng quân thứ tội.”

Sư phụ rất khách khí vờ tay ra đỡ ông ta, còn chưa mở miệng, bên kia Hàn Thanh liền ho khan một tiếng: “Tướng quân, ta còn phải đọc thủ dụ của hoàng thượng nữa, ngài được thiên tử ban thưởng không cần quỳ xuống, còn vị Vương đại nhân này...”

Huyện thái gia liền cực kỳ tự giác nằm úp sấp xuống, ngũ thể[1] chầm chầm vênh lên, còn tự thì thào: “Hoàng thượng thánh minh, hạ quan đáng chết muôn lần, hạ quan đáng chết muôn lần.”

[1]: gồm đầu và tứ chi.

Hàn Thanh còn chưa đọc tiếp, chợt tôi thấy bốn phương tám hướng có vô số ánh mắt nhìn chằm chằm mình, vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện sư phụ cũng nhìn mình, ánh mắt nhu hòa, nhẹ giọng nói: “Nguyệt nhi, con cũng quỳ xuống đi.”

Mặc dù tôi lớn lên ở trên núi, nhưng đạo lý ấy vẫn biết được, trước đó bản thân vì quá ngạc nhiên vui sướng mà u mê, chưa định thần được tình huống, lúc này nghe sư phụ nói như vậy, lập tức gập đầu rồi quỳ xuống, vừa sấp quỳ xuống, dưới gối liền trở nên rất mềm mại, là sư phụ khom lưng, rút thứ gì đó từ trên ngựa xuống lót dưới gối cho tôi.

Hàn Thanh đã bắt đầu đọc thủ dụ của hoàng thượng, bốn bề vắng lặng không, một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng gió cùng tiếng tàn lửa lách tách, tôi cúi đầu, chỉ nhìn thấy được mảnh vải đen ở dưới gối mình.

Chỉ liếc mắt một cái, tôi liền nhận ra đây là chiếc áo khoác tùy thân của sư phụ, nhiều năm trước người đã mặc nó xuống núi, bây giờ màu đen của chiếc áo đã bị mài bạc, không biết đã cùng người trải qua bao mưa gió.

Tiếng nói chậm rãi của Hàn Thanh vẫn còn tiếp tục, ngón tay tôi không tự giác được sờ vào, chạm phải góc phía trong chiếc áo, nơi đó gồ lên rất nhẹ, tôi khẽ nở nụ cười, nhìn không được nhẹ nhàng vuốt ve lên đường chỉ tinh tế kia.

Chỉ có tôi biết nơi đó có cái gì, đó là con chữ mà khi tám tuổi tôi đã lén偷偷 vào mặt trong chiếc áo khoác của sư phụ, khi đó tôi thật khờ dại, cứ nghĩ rằng làm vậy thì mình và sư phụ sẽ không bao giờ xa nhau.

Tôi theo, là một chữ ‘Nguyệt’, tên của mình.

Thủ dụ của hoàng thượng nói rằng tuần phủ Giang Tây vi phạm đạo trời, khuếch đại tình hình bệnh dịch, thương tổn tính mạng dân chúng, hiện đã bị cách chức điều tra, các huyện có người mắc dịch phải được tận lực cứu chữa, không được tự tiện đốt thôn, về phần phương pháp trị liệu, hiện tại phương thuốc của ngự y trong cung đã được khoái mã đưa tới các tỉnh, sẽ được người có trách nhiệm phân phát xử trí.

Hàn Thanh đọc thủ dụ xong, bên tai tôi lập tức tràn ngập tiếng gọi “Hoàng thượng thánh minh”, “Vạn tuế vạn tuế” âm ỉ, bên cạnh có vô số tiếng dập đầu, tôi thấy như vậy, cũng hiểu được vị hoàng thượng xa cuối chân trời này là cũng là người hiểu được lòng dân, đang nghĩ đến đây, người chợt nhẹ hắng, đã bị sư phụ kéo đứng dậy.

Đám quan binh cảm thương phóng hỏa đằng trước đã bị quan sai huyện nha áp chế, các thôn dân tìm được đường sống trong chỗ chết, người người dập đầu không ngừng, tôi nói với huyện thái gia: “Đại nhân, dịch chứng của bọn họ đã lùi, ông có thể mời đại phu trong thành đến đây để nghiệm chứng, hàng rào này, có phải cũng nên dỡ đi hay không?”

Huyện thái gia bày ra vẻ mặt tươi cười: “Tiểu Nguyệt cô nương thân y diệu thủ, nếu Từ tướng quân cũng đã vào thôn này, vậy thì thôn này nhất định là không còn việc gì nữa rồi, để tôi gọi người dỡ rào xuống.”

Tôi cẩn thận cảm chiếc áo khoác dưới gối lúc này lên, vỗ tro bụi rồi vất lên tay, nghe câu đó lại nhìn không được nhìn sư phụ, nghĩ rằng có sư phụ ở đây, những người này liền ngay cả ôn dịch cũng không sợ, thật hữu ích.

Huyện thái gia lại nói: “Xin mời Từ tướng quân đến huyện nha của hạ quan để nghỉ ngơi, hạ quan đã bảo bọn hạ nhân chuẩn bị rượu để tẩy trần, các vị tướng sĩ hãy cùng đến luôn.”

Những người mặc y phục màu đen này đã yên lặng đứng ở phía sau sư phụ, đội ngũ mười tám người chỉnh tề đứng đó, tôi vừa quay đầu lại, lại nhìn thấy Từ Bình đứng ở vị trí cuối cùng trong đội ngũ, xoa xoa mũi cười với tôi.

Tôi đã nghe người ta nói, Từ Bình đến Diêm thành mới được có mấy tháng, không nghĩ tới hắn đúng là người được sư phụ phái đến, lúc này mới khôi phục lại thân phận.

Tôi rất muốn hỏi sư phụ, người cho Từ Bình đến đây, có phải vì biết không có thái sư phụ ở bên cạnh tôi, lo rằng tôi sẽ gặp chuyện không may, cho nên mới phái người đến bảo vệ tôi hay không? Nhưng xung quanh có nhiều người như vậy, tôi nhất thời lại không dám hỏi ra miệng, đành phải nhìn, những lời nói nằm trong cổ họng hết như một con chim nhỏ đã vỗ cánh, lúc nào cũng có thể bay ra.

Sư phụ đã trở thành đại tướng quân, nhưng vẫn giữ thái độ khiêm tốn, thấy huyện thái gia khom lưng quỳ gối, liền đưa tay đỡ ông ấy dậy, nói: “Vương đại nhân, Bội Thu cùng tiểu đồ đệ của mình đã nhiều năm không gặp, tối nay thăm nghĩ ôn chuyện cùng nàng, quân sĩ kia cũng đã có doanh địa tạm trú ở

ngoài thành, về phần tẩy trần, bọn họ còn có quân vụ trên người, sẽ không quấy rầy đại nhân, hơn nữa ôn dịch trong thôn vừa mới lui, người do tuần phủ phái tới cũng cần phải xử trí, đại nhân vẫn nên xử lý chính sự trước tiên thì hơn.”

Huyện thái gia liên tục ‘Phải, phải’, mắt thấy thất lưng lại khom đến tận đầu gối.

Lúc bọn họ nói chuyện, tôi liền xoay người sang nơi khác dặn thôn dân phải chăm sóc bệnh nhân như thế nào, nói sắp xong, liền nghe thấy giọng nói của sư phụ ở bên tai mình: “Nguyệt nhi, đã xong chưa?”

Tôi vội vàng đáp: “Xong rồi ạ.”

Vừa dứt lời, người lại nhẹ hắng, tôi đã bị sư phụ mang lên ngựa, mười tám kỵ sĩ kia cũng lên ngựa, ngay cả Hàn Thanh cũng đã ngồi trên lưng ngựa, dáng vẻ như chờ xuất phát.

“Nguyệt nhi, đi tới hiệu thuốc, chỉ đường đi.”

Tôi tựa vào lưng sư phụ, cảm thấy mỹ mãn không nói nên lời, vẫy vẫy tay cáo biệt thôn dân, lại chỉ về phía trước: “Ở trong thành ạ, sư phụ theo con.”

Nói xong lại chợt nhớ ra, quay đầu nói với Từ Bình: “Hòm thuốc và giỏ thuốc của tôi vẫn còn ở trong thôn, cậu cũng biết nó có hình dạng ra sao rồi đó.”

Những người khác về mặt buồn cười nhìn Từ Bình, như là đang nói hán cũng thật xứng với cái chức bảo mẫu này, hán cũng cười cười đi ra, nói: “Được, tiểu Nguyệt cô nương, sáng sớm ngày mai tôi sẽ đem chúng đến cửa hiệu của cô ngay.”

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Đại tướng quân từ trên trời giáng xuống, còn mang theo mười tám kỵ sĩ tùy thân, tình huống rất nhanh được khống chế xuống.

Từ tướng quân mang đến khẩu dụ của Hoàng thượng: Từ mã Thanh Châu vi phạm đạo trời, khuếch đại tình hình bệnh dịch, tổn hại tính mạng dân chúng, hiện đã bị cách chức điều tra, các huyện có người mắc dịch phải được tận lực cứu chữa, không được tự tiện đốt thôn, về phần phương pháp trị liệu, hiện tại phương thuốc của ngự y trong cung đã được khoái mã đưa tới các tỉnh, sẽ được người có trách nhiệm phân phát xử trí...

Tại thời điểm đó huyện thái gia lại cuống cuồng đến đây, ngũ thể chầu chầu nghe khẩu dụ của thánh thượng xong, khẩu dụ liền được được cấp bách gửi đến các huyện khác, rốt cuộc huyện thái gia cũng phát huy uy thế đứng đầu một huyện của mình, chỉ huy sai dịch huyện nhanh chóng dập tắt lửa, mà trước đó đám quan binh do từ mã đại nhân phái đến, tại trước mặt mười tám kỵ sĩ kia cũng đã không còn sức đánh trả, sớm bị khống chế, vừa lúc đó nhóm sai dịch liền xông lên tiếp nhận.

Nhưng dù vậy, để giải quyết mớ rắc rối này cũng tốn không ít thời gian, cứ như vậy, đợi đến khi huyện thái gia muốn cời khoác bào vén tay áo xông pha đi cùng tướng quân đại nhân, thì tướng quân đại nhân đã giục ngựa rời đi thật xa Lý gia thôn.

Tôi ngồi phía sau sư phụ, lưng ngựa xóc nảy, tôi ôm lấy thất lưng sư phụ, vì cố gắng nhìn rõ mặt người, thành ra tạo thành một tư thế vô cùng kỳ quái, dường như tôi có thể nghe thấy tiếng xương cốt mình kêu lên ken két.

Cho dù như vậy, tôi vẫn chỉ có thể nhìn thấy non nửa sườn mặt của sư phụ, bởi vì không có biểu tình gì, cho nên đường cong sườn mặt vẫn bình tĩnh kiên nghị, tôi thử đem khuôn mặt nam nhân trưởng thành vừa quen thuộc lại xa lạ này lồng vào gương mặt thiếu niên mỉm cười với tôi dưới ánh trăng năm đó với nhau, nhưng dù có thế nào cũng chẳng thể được.

Khi đó tôi còn không rõ, nhiều năm khói lửa, chinh phạt sa trường là một thanh đao còn sắc bén hơn cả năm tháng, nó sẽ tạc gương mặt của một người thành hoàn toàn khác, thiếu niên sư phụ khẽ mỉm cười năm đó đã vĩnh viễn ở lại trên núi Bạch Linh, rốt cuộc không thể tìm về được nữa, tôi chỉ cho rằng sư phụ đang giận mình, cho nên mới nghiêm mặt như vậy.

Chẳng qua dù có nghiêm mặt cỡ nào, người vẫn là sư phụ mà tôi tâm tâm niệm niệm, làn mi đen nhánh, sống mũi thanh cao, tôi nhìn đến nỗi hai mắt dâng lên hơi nước, rốt cuộc nhìn không được nữa: “Sư phụ, người muốn nói gì thì nói đi, cứ nghiêm mặt như vậy, thật dọa người.....”

Sư phụ liếc mắt nhìn tôi một cái, mặc dù thấp giọng, nhưng vẫn rõ ràng trong gió: “Một mình đi vào thôn bị phong tỏa, con có biết sợ là gì không?”

Tôi tò vò về sám hối: “Tuy rằng bệnh trạng có chút kỳ quái, nhưng con nghĩ con có thể trị được, ở trong thư con cũng đã nói rồi, còn nữa, thuốc viên đó là để phòng dịch, trước khi đến sư phụ có uống chưa? Vừa rồi người cũng vào thôn, mặc dù tình hình trong thôn đã tốt hơn, nhưng tốt nhất vẫn nên đề

phòng.” Thường ngày tôi vốn ít nói, nhưng cứ gặp sư phụ là lại không ngừng được, cứ liên miên như nước sông không dứt, lại càng như Hoàng Hà bị vỡ đê không thể ngăn lại, nói xong lại nhớ đến một chuyện quan trọng khác, ngồi trên ngựa lại rướn người tới trước, cố gắng đối mặt với sư phụ để nói chuyện.

“Sư phụ, không phải người đang ở biên quan sao? Sao lại đột nhiên đến Diêm thành thế này ạ?”

Sư phụ đưa tay, trước đây đầu tôi trở về sau lưng mình, rồi mới nói: “Ngồi yên.” Sau đó không nói gì nữa, tôi còn tưởng rằng không đợi được đáp án, lại nghe người gián lược: “Tĩnh Châu Nhạn Môn đại thắng, hiện đại quân điều trú đến Thanh Châu Bắc Hải, trên đường đi qua nơi này.”

Sư phụ lời ít mà nghĩa lại nhiều, tôi nghĩ một hồi mới hiểu được, đại quân đang trên đường từ Nhạn Môn đến Bắc Hải, sư phụ nhận được thư của tôi, có lẽ là lo lắng, trên đường hành quân đi ngang qua nơi này, mới ghé thăm tôi.

“Vậy hiện tại đại quân đang ở đâu ạ?” Tôi tò mò.

Sư phụ ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời đêm, như là đang xác định phương hướng: “Cũng nên đến Nam Tề rồi.”

Tôi sững rốt, Diêm Thành này, cách Tề Nam đến trăm dặm, sư phụ làm thế nào mà đến được? Đang nghĩ, tay chợt chạm phải lông ngựa, ướt đầm mồ hôi.

Con ngựa này gọi là Ô Vân Đạp Tuyết, là ngựa mã của phản vương, người bắt được khi mang hai vạn binh mã truy đuổi tám vạn quân phản vương khỏi Thục lúc hai mươi tuổi, sau lại được tiên vương đã mất ban cho người, con ngựa này chạy nhanh, sức chịu đựng lại lâu, nổi tiếng cả thiên hạ, mà ngay cả nó đều chạy đến một thân đầm đìa mồ hôi thế này, có thể thấy được sư phụ đã đi suốt đêm, không ngủ không nghỉ để đến đây.

Đột nhiên mất mũi tôi cay xè, cảm giác xa lạ trước đó nháy mắt bốc hơi theo từng giọt, đây là sư phụ của tôi, là người khi tôi ba tuổi đã ôm tôi vào lòng dỗ dành cả một đêm; khi tôi sáu tuổi đã thay tôi mai táng con thỏ trắng đã chết; khi tôi tám tuổi thì đám mưa đi khắp núi đồi để tìm tôi, chen qua bụi gai chui vào trong động, cả người rướm máu ngồi trước mặt tôi, còn mỉm cười công tôi về nhà. Bây giờ tôi mười sáu, cùng người cách biệt tám năm, người chinh chiến sa trường, tôi an phận mà sống, nhưng khi người biết tôi gặp hiểm cảnh, lại vẫn trắng đêm vượt trăm dặm đến bên cạnh tôi, hết như năm đó trong núi sâu u tối, người vẫn đi tìm tôi nguyên cả đêm như thế.

“Sao không nói gì cả?” Sư phụ hỏi tôi.

Tôi không biết phải nói gì nữa, cũng không thể thốt thành lời, đêm hè như mực, trời đầy chấm nhỏ, một vầng trăng sáng, dưới ánh trăng tôi cúi mặt, chôn ở sau tám lưng rộng lớn ấm áp của sư phụ, ngay cả hương vị trên người sư phụ, cũng không còn giống trong trí nhớ, nhưng người vẫn là sư phụ của tôi.

Nghĩ đến đây, tôi nhìn không được hết như một con thú nhỏ tìm được đường về, đó là nơi chốn ấm áp mà mạnh mẽ để tôi có thể nương tựa vào, nhẹ nhàng cọ cọ mặt mình lên đó.

Buổi tối hôm đó, sư phụ ở lại ngay trong cửa hiệu của tôi.

Cửa hiệu tôi thuê tuy rằng không lớn, nhưng cũng không đến mức quá nhỏ bé, bình thường lúc có đông bệnh nhân cũng không tạo cảm giác không chỗ đặt chân, nếu buổi tối chỉ có một mình tôi, thì lại càng thêm trống trải.

Nhưng khi sư phụ đi vào, lại khẽ nâng mi mắt lên, hết thấy liền đột nhiên trở nên chật chội, tôi muốn lấy một cái ghế cho người ngồi, nhưng chân phải va trúng cái khuôn để phơi thảo dược, lúc này mới nhớ đến việc châm đèn, ánh sáng màu vàng ấm áp vừa hiện lên người liền cười nhìn tôi một cái, hết như đang nhìn một đứa trẻ.

Có lẽ trong mắt người, tôi vĩnh viễn là một đứa trẻ.

Nhưng tôi thật vui, vui đến nỗi không biết làm sao bây giờ, chỉ biết cười với người, trông thật ngốc nghếch.

Sau đó tôi xuống bếp, làm một chén mì sợi cho sư phụ.

Tôi ở Lý gia thôn nửa tháng, trong một thời gian dài không đi chợ, phòng bếp tất nhiên là chẳng có gì, sư phụ bôn ba đường dài, nhất định là rất đói bụng, tôi đốt lửa nấu nước, thả mì sợi vào rồi thì thoáng lại quay đầu, nhìn sư phụ ngồi cạnh bàn ở phòng bên.

Đã thật lâu tôi không gặp sư phụ, dù nhìn thế nào cũng không đủ.

Lần cuối cùng khi tôi quay lại, trước mắt tôi om.

Bội Thu đại nhân đứng ở phía sau tôi, lướt qua bả vai tôi nhìn nồi nước nóng bốc hơi nghi ngút.

“Nguyệt Nhi, đây là con... muốn nấu mì cho ta ăn sao?”

Tôi lúng túng cùng cực, vội vàng nắm lấy đôi đũa vớt mì vào bát, đáp: “Không còn thứ gì ăn được nữa, mấy ngày nay con không ở nhà.....”

Ngoài cửa sổ có tiếng ung kê, Ưng Nhi quét gió dùng chân trên bậc cửa sổ, tà tà liếc mắt nhìn bát canh sùng trong tay tôi một cái.

Tôi lại càng thêm ngượng ngùng, cảm thấy sau nhiều năm không gặp sư phụ, lần đầu tiên hiểu kính với người chỉ là một bát mì sợi canh sùng, ngay cả

một cái lông gà cũng chẳng có, thật là bất hiếu.

Ngoài cửa chợt có tiếng động, tôi quay đầu, thì lại nhìn thấy một đám người, vô cùng náo nhiệt chen chúc ở cửa, tất cả đều là láng giềng đã lâu không gặp cùng với những bệnh nhân thường đi lại mà tôi quen biết.

“Tiểu Nguyệt cô nương, cháu về rồi à, chúng ta nhớ cháu lắm đây.”

“Tiểu Nguyệt, đã trễ thế này có ăn cơm chưa? Bác gái thấy nhà cháu đèn sáng, liền đem chút đồ ăn qua, đừng để bị đói đấy nhé.”

“Tiểu Nguyệt tỷ tỷ, mẹ muội nói tỷ ra ngoài thành chữa bệnh cho người ta, thấy tỷ về rồi, liền bảo quân gia làm ít bánh chèo mang sang đây.”

“À, con ngựa lớn lớn ở ngoài cửa là của ai thế, tính tình ghê gớm thật đấy, lúc này suýt nữa thì nó đạp phải tôi rồi, rau xanh đem đến đều bị dẫm cả.”

“Ái chà, trong nhà tiểu Nguyệt cô nương đang có khách đấy à?”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người liền sáng lên, một đám lại vờn người ghéech cổ muốn nhìn cho rõ nam nhân cao lớn phía sau tôi, rất có xu thế muốn xông vào trắng đêm nói chuyện trong cửa hiệu bé nhỏ này của tôi.

Sư phụ đi ra, áo bào đen dưới ánh trăng lóe lên vàng sáng nhàn nhạt, trên mặt vẫn giữ nụ cười.

“Các vị, đa tạ vì đã chiếu cố tiểu đồ Nguyệt nhi, giờ đêm đã muộn, nếu không còn chuyện gì nữa, thì có thể giải tán được không?”

Sư phụ mỉm cười nói chuyện, giọng điệu ôn hòa, nhưng người vừa mở miệng, thì ai cũng không lên tiếng, cũng không biết áp lực từ đâu đến, sau khi tất cả mọi người gật đầu, không đến nửa khắc, trước cửa liền thanh tịnh không còn bóng dáng ai cả.

Tôi đối mặt với một màn thần kỳ này, trợn mắt há hốc mồm.

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Sau đó thầy trò chúng tôi, liền đối mặt với một bàn đầy đồ ăn của nhà người khác, vừa ăn vừa trò chuyện, ăn bữa cơm đoàn viên đã lâu mới có được này.

Tôi cứ lải nhải không dứt với sư phụ chuyện tình những năm gần đây, sư phụ chậm rãi ăn, cũng không đáp lại, chỉ nghe tôi nói, thỉnh thoảng lại gật đầu, nói tiếng: “Thật sao?” Tuy rằng vẫn là khuôn mặt với những đường cong kiên nghị đó, nhưng trong mắt lại mang theo sự ôn hòa.

Tôi đang nói lại chợt thấy hốt hoảng, cảm thấy thời gian như đảo ngược, trở lại năm đó khi chúng tôi còn ở trên núi Bạch Linh, tôi ngồi dưới tàng cây chờ người luyện võ hoặc nghiên tập[1] binh pháp trở về, chờ thật lâu mới thấy người, liền nắm lấy tay người nói mãi không thôi.

[1]: nghiên cứu và học tập (research and study).

Chờ đến khi tôi nói về việc thái sư phụ đi vân du, sư phụ mặc dù không nói chuyện, lại hơi nhíu mày lại.

Tôi biết trong lòng sư phụ nghĩ gì, liền lập tức nói hộ cho thái sư phụ: “Thật ra con có thể tự chăm sóc mình mà.”

Sư phụ mỉm cười, vờn tay ra, xoa xoa tóc tôi.

Bữa cơm này ăn rất lâu, dọn bàn xong, tôi đã mệt đến đứng không vững, nửa tháng này ở Lý gia thôn bận rộn không ngớt, thời gian ngủ rất ít, nếu không phải tôi quen thuộc được lý biết dùng thuốc để nuôi dưỡng tinh thần điều trị bản thân, thì đã sớm thành một trong những người nằm trong Từ đường đó rồi.

Tôi lau khô tay đi tới nói với người: “Sư phụ, để con sửa sang lại giường, cho người đi ngủ một lát.”

Sư phụ cũng không ngăn đầu, trả lời tôi: “Con đi ngủ đi, ta đang chờ quân báo, sáng mai còn phải đi sớm.”

Tôi có chút khản trương: “Đi sớm?”

Rốt cuộc sư phụ cũng ngừng đầu nhìn thẳng vào tôi, nhắc nhở: “Thanh Châu Bắc Hải.”

Tôi ‘à...’ một tiếng, khó nén khỏi thất vọng.

Sư phụ lại cười, rồi vươn tay qua, sờ sờ tóc trên đầu tôi, an ủi: “Cũng sẽ không lâu lắm, chờ ta có thời gian, sẽ trở lại thăm con.”

Tôi im lặng, nếu tôi nhớ không lầm, lần trước khi nghe thấy những lời này, tôi đã phải chờ đến tám năm.

Tôi nghĩ một lát, cũng không hỏi nhiều, chỉ lấy cái chậu đồng nhỏ và hương ra, châm hương, lại cầm thêm một quyển sách ngồi bên cạnh sư phụ.

“Sao chưa đi ngủ? Còn làm gì thế?”

Tôi mở sách ra, nhẹ nhàng niệm: “Can tàng huyết, huyết xá hồn, can khí hư tắc khủng, thực tắc nộ...[2]”

[2]: Đoạn trích được tác giả lấy ý từ Hoàng đế nội kinh. Một trong những bộ sách kinh điển của ngành y học cổ truyền phương Đông.

Sư phụ cười khẽ: “Nguyệt nhi, con niệm sách thuốc cho ta nghe sao?”

Tôi ‘hư’ một tiếng: “Đây là sách thái sư phụ để lại, ngày nào con cũng nghiên cứu cả.”

Sư phụ thấp giọng: “Con đã làm rất tốt, những viên thuốc đó, rất hữu dụng.”

Ánh mắt tôi nhìn sách, nhẹ nhàng bật hơi: “Còn chưa đủ.”

Giọng nói sư phụ mơ hồ mang theo ý cười: “Còn chưa đủ? Nguyệt nhi muốn làm thần y sao?”

Mặt của tôi cơ hồ sắp dán vào sách, câu trả lời chỉ có chính mình nghe được.

“Sư phụ người đã nói, chờ con làm nữ thần y rồi, là có thể ở bên cạnh người.”

Tôi nói xong câu này, nín thở đợi trong chốc lát, không nghe thấy sư phụ trả lời, lúc này mới cẩn thận nâng mắt lên, sư phụ ngay tại trước mắt tôi, vẫn duy trì tư thế dùng mu bàn tay chống má, hai mắt khép lại, dưới ánh đèn vàng chập chờn, nửa bóng mặt tĩnh lặng như núi xa.

Tôi tỉnh táo gấp sách để sang một bên, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Sư phụ.”

Không có đáp lại, sư phụ hơi thờ kéo dài, chìm vào giấc ngủ sâu dưới hương an thần tôi đã đốt.

Tôi sắp lại gối, tỉnh tường nhìn thấy quảng thâm dưới mắt người, thiếu niên lang tuần tú phong nhã năm đó, nay trên mặt cũng có dấu vết phong sương, ngay cả lúc ngủ, bên khóe môi hơi nhếch lên cũng đã có nếp nhăn mờ.

Tôi biết sư phụ xuống núi rồi, hằng năm nam chinh bắc chiến, hành quân gian khổ, sa trường hiểm ác, hơn nữa đã tám năm tám tháng, muốn duy trì bộ dáng thiếu niên năm đó là không có khả năng, nhưng chỉ nhìn thấy như vậy, trong lòng tôi liền chua xót đau đớn, kim lòng không đành vươn hai tay ra, muốn vuốt lên nếp nhăn bên khóe môi người, nhưng tôi quên mất việc một người khi chìm vào giấc ngủ sâu thân mình không còn vững, tôi vừa chạm nhẹ vào, sư phụ liền ngã xuống dưới, tôi nhẹ giọng kinh hô, vội vàng đưa hai tay đỡ lấy người, Từ Trì Từ Bội Thu tướng quân là người bảo hộ thiên hạ, tuy đáng người không phải cao to lẫm lẫm, nhưng bả vai lại rộng lớn, một đại nam nhân đáng người cao to, hai cánh tay của tôi làm sao vòng cho hết được? Thế là bị người mang ngã theo xuống dưới.

Tôi rất sợ sư phụ ngã, lại quên mất chính mình, tiếng ghé đồ và móng tôi chạm đất vang lên, khí trong phổi bị ép đến chẳng thấy tăm hơi, há to miệng lại chẳng thể hít được khí vào trong, trước mắt tối sầm.

“Nguyệt nhi...” Trên người chột nhẹ, tôi nghe thấy trên đỉnh đầu có tiếng nói mơ hồ, là sư phụ đã tỉnh lại, một tay chống xuống khẽ nâng dậy, gọi tôi một tiếng.

Tôi sợ đến mức tay chân luống cuống, chỉ sợ sư phụ phát hiện tôi dùng hương dụ người đi vào giấc ngủ, nhưng sư phụ sau hai chữ đó thì ánh mắt lại tan rã, cổ chống tay ngồi dậy, lại còn muốn kéo tôi, nhưng tay chân nặng nề, không thể nâng dậy được.

Sư phụ trong cơn mơ màng nhưng lại không nghi ngờ tôi, chỉ tự trách một câu: “Sư phụ rất mệt, đề con có nặng lắm không?”

Tôi xấu hổ vô cùng, bò dậy khỏi đất dìu lấy người, người sư phụ rất nặng, tôi dùng hết sức lực mới đưa được người lên giường, hương an thần là của thái sư phụ lưu lại, được lực mạnh mẽ, sư phụ nhiều năm binh mã đã hình thành thói quen cánh giắc, khi ngã xuống đất đã tỉnh lại một lát, nhưng khi lơ lửng, liền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, tôi thở hồng hộc đưa thân mình người chinh ngay lại, cời giày cho người, lại kéo chăn đắp lên mình người, lúc này mới thấy khí lực tứ chi như thoát hết, mồ hôi đầy mặt và cổ nhưng chẳng thể nâng nổi tay để lau.

Sư phụ ngủ rất sâu, mỗi đường cong trên mặt đều thả lỏng xuống, không còn sát khí ban đầu, chỉ còn lại vẻ ôn nhu.

Chỉ là người rất gầy, gầy đến nỗi xương cốt đều cứng ngắc, lúc này khi tôi ôm thắt lưng người, chỉ cảm thấy khó mà tin được.

Tôi vốn cũng rất mệt mỏi, nhưng cứ ghé vào bên giường nhìn như vậy, ánh mắt lại không thể dời đi được, cũng không muốn ngủ, trong lòng có trăm ngàn phương thuốc bồi bổ chạy chồm qua, cuối cùng kiên định hình thành một ý niệm trong đầu — không thể để cho sư phụ tiếp tục một mình vất vả ở bên ngoài như vậy nữa, nếu sư phụ mệt mỏi mà ngã quỵ, đừng nói là thần y, tôi dù có thành thần tiên thì còn có ý nghĩa gì nữa?

Bên cửa sổ truyền đến tiếng động nhỏ, tôi quay đầu nhìn, là một con chim ưng nhỏ bay đến, Ưng nhi trước đó đã ăn vài thứ xong liền bay lên đậu dưới mái hiên trên cửa sổ, có lẽ do cũng ngửi được hương an thần, nó đem đầu chôn dưới cánh ngủ say, lúc này nghe thấy động tĩnh liền tỉnh lại, vươn cánh ra càn con chim ưng nhỏ kia ngoài cửa sổ, bộ dạng trông thật khó chịu.

Con chim ưng kia cũng không tính là nhỏ, nhưng khi đem so với Ưng nhi nhà tôi, hình thể liền thua nửa phần, lúc này sợ hãi rụt rè không dám hạ cánh xuống, chỉ bay vòng vòng xoay quanh trước cửa sổ.

Tôi nhớ đến trước đó sư phụ đã từng nói đang chờ một phong quân báo, vội vàng đi tới đẩy cửa, gặp Ưng nhi trừng mình, biết nó ăn mềm không ăn cứng, liền nhẹ giọng trấn an: “Nó đến để truyền tin, người ta còn nhỏ hơn cả mày đây, đừng có dọa nó sợ.”

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Tôi nói xong, lại thò người ra ngoài đẩy cửa rộng ra hơn nữa, một bóng đen chợt lóe lên, là Ưng Nhi vào phòng trước, đậu lên giá áo ở đầu giường, lúc này con ưng nhỏ kia mới dám hạ cánh xuống bậu cửa sổ, nâng nâng móng vuốt lên vói tôi.

Tôi tháo ống trúc trên chân nó xuống, trên ống trúc đã bị niêm phong, tôi liền chần chờ, quay đầu liếc nhìn sư phụ đang nằm trên giường một cái.

Có nên đánh thức người không đây? Nhưng sư phụ mới ngủ được một lát, nếu đánh thức người, tôi lại không nỡ.

Đang suy nghĩ, Ưng Nhi ở trên giá áo lại nhấc chân, cánh dài khép mở, rõ ràng là không kiên nhẫn.

Tôi thờ dãi, trừng nó một cái rồi nói: “Được rồi được rồi, tao biết là tao không đúng.”

Cái con chim tòng quân này, thật chẳng đáng yêu chút nào cả.

Tôi thấy dầu thuốc tỉnh thần ra, ngấm ngấm chút rồi lại thả xuống, chạy vào phòng lấy vài món đồ tùy thân bọc lại, lại chạy ra đánh thức sư phụ.

Sư phụ ngay khi ngửi được vị thuốc liền tỉnh dậy trong nháy mắt, lúc đó tôi cúi người đứng cạnh giường, cổ tay chợt nặng nề rồi bị cầm chặt lấy, rồi trong nháy mắt người đã quỳ một gối ngồi dậy, một tay kia ấn vào bên người, dường như là muốn rút kiếm.

Sư phụ hằng năm chinh chiến thì từ thói quen đã thành bản năng, tôi cũng bị choáng váng, tay run rẩy chỉ vào thanh bội kiếm tôi lấy khỏi người để sang bên cạnh, giọng suy yếu: “Nó... ở bên kia.”

Sư phụ thấy rõ là tôi, khi buông tay ra thì ánh mắt vốn sắc bén đã biến mất, thay vào đó là một tia kinh ngạc, lại hỏi tôi: “Ta ngủ sao?”

Trên tay tôi còn có hương dầu, lúc này liền chợt dạ rụt ra sau lưng dùng sức lau, mặt đỏ bừng nói: “Dạ, sư phụ, có quân báo đến.”

Sư phụ ngồi ở mép giường, tiếp nhận ống trúc liền mở ra, lấy tờ giấy bên trong rồi vội vàng nhìn thoáng qua, lại ngẩng đầu nhìn tôi, vươn một bàn tay tới: “Nào, đưa tay cho ta.”

Tôi đứng ở bên cạnh có chút khần trương, nghe thấy vậy liền cong ngón tay sợ run cả người.

Tôi được sư phụ nuôi từ bé tới lớn, sư phụ ở trước mặt tôi tuy rằng luôn ôn hòa, nhưng nếu tôi thật sự phạm sai lầm, thì tuyệt đối sẽ không mặc kệ. Ngày bé có lần tôi không cẩn thận làm đổ thuốc bột lên đệm giường thái sư phụ, thái sư phụ liền vừa lau nước mắt vừa giữ lấy sư phụ cáo trạng tôi, sư phụ tìm được tôi, liền hỏi một câu: “Nguyệt Nguyệt, nói thật.”

Khi đó tôi mới có sáu bảy tuổi, còn chưa nói liền nhìn thấy thái sư phụ lên ngồi xổm bên ngoài nhìn vào trong phòng, khuôn mặt đầy nếp nhăn tràn ngập nụ cười, làm cho tôi nhất thời nảy sinh nghi ngờ.

Thái sư phụ sao có thể không biết trên giường ông ấy có thuốc bột làm người ta rơi nước mắt không ngừng cho được? Cho dù không biết, chỉ cần bắn hai ngón tay cũng liền giải được, ông ấy cố sức khóc nhưng vậy, chẳng phải vì muốn nhìn thấy tôi bị sư phụ giáo huấn hay sao.

Tôi được sư phụ mang về đã hơn ba năm, thái sư phụ vẫn còn chưa quen được với việc thế giới chỉ gồm hai người là ông ấy và sư phụ lại nhiều thêm một người, thường hay ghen tị một cách vô cớ, trên bàn cơm, ăn ít đi một cái đùi gà cũng khiến ông ấy uất ức nửa ngày. Khi đó tôi còn nhỏ, không biết cách sống chung với thái sư phụ, nhất thời luẩn quẩn trong lòng, liền cứng đầu, cứ ngỡ không thừa nhận, sư phụ cũng không nói nhiều, lấy bình thuốc tôi còn

chưa kịp giấu từ trong túi áo tôi ra để ở trước mặt, nói một câu: “Nguyệt Nguyệt, ta thật thất vọng về con.” Sau đó nghiêm mặt, xoay người bước đi.

Sư phụ chưa bao giờ lộ ra biểu tình nghiêm khắc với tôi như vậy, tôi liền hốt hoảng ngay lập tức, đuổi theo định giữ chặt người, lúc chạy đi hơi nóng vội, suýt nữa thì bị sẩy chân do thái sư phụ còn ngồi xổm trước cửa, thái sư phụ thấy sự tình chuyển xấu, đứng lên lau khô miệng chạy đi, không để ý đến bộ dạng tôi bị dọa đến mặt cũng trắng bệch.

Sau đó có đến nửa tháng sư phụ cũng không thèm để ý đến tôi, ngay cả cái bánh bao tôi cực khổ tự mình vào bếp làm cũng không chịu ăn, mãi đến khi tôi rung rung đến quầy trước mặt người, ôm đầu gối người khóc nói sư phụ con sai rồi, con sẽ không bao giờ nói dối nữa mới thôi.

Có vết xe đổ như vậy, thử nghĩ xem tôi còn dám nói dối trước mặt sư phụ? Huống chi lần này tôi lại còn dám dùng thuốc với người nữa.

Tôi còn nghĩ lúc này đây không biết sư phụ tính không để ý đến mình trong bao lâu, mặt mũi trắng bệch, lại không dám không đưa tay, chậm rãi vươn tay đặt vào tay người, sư phụ cảm tay tôi nhìn thoáng qua, ngọn đèn trên bàn cách rất xa giường, làn mi đen của sư phụ dưới ánh đèn hạ bóng xuống, khẽ run run trên những đường cong kiên nghị trên mặt người.

“Vừa rồi sư phụ ngủ mê, nắm đau con.” Người nói như vậy, tay kia thì thả tờ giấy xuống, xoa rất nhẹ trên cổ tay tôi hai cái, còn đưa một tay khác ra sờ sờ đầu tôi.

Ung Nhi lập tức trở nên hưng phấn, giang rộng cánh bay ra ngoài cửa sổ, khiến con chim ưng nhỏ kia suýt nữa thì bị rơi xuống, ngay sau đó tôi liền nghe thấy tiếng ưng kêu giữa không trung, hai con chim ưng một trước một sau xoay quanh dưới ánh trăng.

Tôi cả kinh, cũng không để ý đến khuôn mặt đỏ bừng, theo đó mà hỏi: “Sư phụ, người định làm gì?”

“Thanh Châu có cấp báo đến đây, ta phải hồi doanh.”

“Đi ngay bây giờ sao?”

Sư phụ đang buộc kiếm lại, nghe vậy liền cúi đầu nhìn tôi một cái, dưới ánh đèn ánh mắt người ôn hòa, không hề giống vị tướng quân thiết huyết hộ cả thiên hạ như trong miệng mọi người, chỉ là sư phụ của tôi mà thôi.

“Đi ngay bây giờ, con hãy đi ngủ đi, chờ có thời gian ta sẽ về thăm con.”

Nói xong liền xoay người bước đi, khi đến cạnh cửa, con Ô Vân Đạp Tuyết kia đã giương vó, hưng phấn ngẩng cổ, phía trước còn có hai kỵ sĩ, có lẽ nhìn thấy Ung Nhi bay lên liền chạy đến đây, vừa tiếng đến cách phòng ba bước liền kêu lên một tiếng: “Tướng quân.”

“Bảo bọn họ chuẩn bị một chút, tức khắc hồi doanh.”

“Vâng.”

Tôi nghe đến đó, việc kế tiếp tôi làm là chạy vào phòng cầm lấy cái bọc nhỏ kia rồi vội vã chạy ra, tuy rằng tôi đã sớm chuẩn bị, nhưng chờ đến khi tôi thở hồng hộc chạy ra ngoài cửa, mười mấy thớt ngựa đã chuẩn bị xuất phát, chỉ chờ tướng quân hạ lệnh mà thôi.

Sư phụ còn chưa lên ngựa, đứng ở đằng kia, như đang chờ tôi.

Mấy bước cuối cùng tôi lại nóng nảy, cơ hồ là suýt vấp ngã, may mắn sư phụ vươn tay kéo lại, nói: “Cẩn thận.” Sau đó mới nhìn thấy rõ cái bọc nhỏ tôi công trên vai, hai mắt híp lại.

Tôi không đợi người mở miệng liền la lên: “Sư phụ, con muốn đi theo người.”

Bên cạnh mơ hồ truyền đến tiếng tiếng hít vào, giống như là có người muốn cười nhưng lại không dám cười ra tiếng, sư phụ quay đầu lại nhìn thoáng qua, trong ngõ nhỏ lập tức an tĩnh lại, ngay cả ngựa cũng không dám phun khí.

“Nguyệt Nguyệt, ta là đi đóng giữ biên quan.”

“Con biết y thuật, sẽ xem bệnh trị thương cho mọi người, còn khi không đánh giặc, con sẽ khai phương thuốc bồi bổ cho họ.”

Sư phụ dừng một chút, khi mở miệng lại có phần bất đắc dĩ: “Không thể mang theo gia quyến vào quân doanh được.”

“Con cũng không phải do sư phụ sinh, con là đồ đệ của người.”

Bên cạnh lại có tiếng hít không khí, nhưng lần này không biết là ai động thủ, có lẽ là bị tay lúc đang há mồm, khiến âm thanh kia liền đứt quãng nửa đường, càng có vẻ kỳ quái.

Sư phụ lại quay đầu, còn chưa mở miệng liền có người nói: “Tướng quân, chúng tôi chờ ở cửa thành.” Nói xong, một tràng tiếng vó ngựa vang lên, tất cả mọi người chạy đi như gió cuốn mây tan.

Để lại tôi và sư phụ, ban đêm, mắt nhìn mắt.

Tôi bướng bỉnh ngửa đầu nhìn người, suy nghĩ đột nhiên có chút thê lương, giọng nói liền yếu đi: “Sư phụ, lúc này đây người định bỏ lại con bao nhiêu năm nữa?”

Người nghe câu nói đó, rốt cuộc thở dài một tiếng, hai tay ôm lấy mặt tôi, vừa như dỗ dành một đứa trẻ, lại vừa không giống thế, cúi đầu nhẹ nhàng nói một câu: “Nguyệt Nhi, ta chỉ muốn tốt cho con.”

Đã nhiều năm rồi tôi không được sư phụ nâng niu trong lòng bàn tay nữa, trong phút chốc trái tim như thuyền đi trên biển, phiêu dạt không một tin tức, nhưng lại không biết mở miệng trả lời ra sao, sư phụ đã thu tay trở về, nghiêng người nhảy lên ngựa.

Tôi sững sờ, không kịp lên tiếng, trong bóng đêm lại có người chạy đến, một thân trang phục màu đen, dĩ nhiên lại là Từ Bình.

“Tướng quân, ngài phải đi sao?” Từ Bình vội vã đuổi tới, mũ đều bị lệch, nhưng giọng nói vững vàng, bộ dáng không giống như là vội vàng chạy đến.

Sư phụ ở trên ngựa gật đầu, lại nhìn tôi một lần, Từ Bình lập tức đi đến bên cạnh tôi, nói: “Tướng quân yên tâm.”

Tôi khiếp sợ, quay đầu trừng mắt nhìn hắn: “Người là sư phụ ta...” Lời còn chưa dứt, lại chợt nhớ đến việc sư phụ sắp bỏ tôi mà đi, nên không để ý đến Từ Bình nữa, định giữ chặt sư phụ lại.

Đáng thương tôi mới mười sáu, sao có thể sánh kịp con ngựa nổi danh về chiều cao và tốc độ kia, lúc vươn tay ngay cả dây cương còn chẳng chạm tới, lại bị Từ Bình giữ chặt lấy, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó rời đi.

Sư phụ trước khi đi còn quay đầu lại liếc nhìn tôi một lần, ánh mắt lưu luyến trên người tôi một lát, như muốn nói với tôi điều gì đó, nhưng chung quy chỉ lặp lại một câu: “Chờ ta có thời gian, sẽ trở lại thăm con.”

Nói xong, liền thật sự rời đi.

Mà tôi vẫn bị Từ Bình giữ chặt tại chỗ, trong lòng khổ sở, lại không nỡ cúi đầu, chỉ biết nhìn về hướng đó, mãi cho đến khi chẳng thể thấy gì nữa mới thôi.

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Sáng sớm hôm sau huyện thái gia khuê chiêng gõ trống vội vã chạy đến trước cửa hiệu nhỏ của tôi, dẫn theo một nhóm hương thân cung thỉnh Từ tướng quân, không ngờ người đã đi rồi, chỉ còn mỗi tôi đang gác cảm lên cạnh bàn bày tỏ sự bi thương.

Các vị lão gia nhất thời choáng váng, huyện thái gia bước vào hẳn trong cửa hiệu, cẩn thận khom người hỏi tôi: “Tiểu Nguyệt cô nương, Từ tướng quân đây là...”

Tôi vốn muốn đóng cửa không tiếp ai, nhưng ngẫm lại nếu làm vậy thì không hợp cấp bậc lễ nghĩa, sẽ mất mặt sư phụ, sau khi huyện thái gia đi vào, vẫn là đứng lên nói: “Tôi hôm qua sư phụ tôi đã hỏi doanh rồi.”

Huyện thái gia ‘à’ một tiếng, vẻ mặt ảo não: “Sao nhanh vậy? Hạ quan còn chưa kịp chiêu đãi tướng quân, thay tướng quân tẩy trần nữa.”

Tôi nhìn ông ấy, nghĩ rằng ngay cả tôi còn chưa có cơ hội tẩy trần cho sư phụ, ông nghĩ quá nhiều rồi.

“Huyện thái gia còn chuyện gì nữa không? Nếu không có việc gì, tôi muốn chuẩn bị mở cửa hiệu.” Tôi không quá khách khí hạ lệnh đuổi khách.

Huyện thái gia tươi cười đầy mặt: “Vâng vâng, hạ quan về huyện nha bây giờ, đúng rồi, hạ quan còn chuẩn bị một xe đặc sản của huyện để tặng quân, vốn định gấp mặt giao cho Từ tướng quân, chỉ là mấy món đơn sơ, dưa muối đậu rang linh tinh, hiện tại tướng quân bận rộn quân vụ suốt đêm rồi đi rồi, hạ quan sẽ nghĩ cách sai người đưa đến quân doanh, coi như là tâm ý của bản huyện, tiểu Nguyệt cô nương nếu có rảnh, có thể nào tự mình viết một phong thư giao cho tướng quân được không?” Nói xong còn gơ tay chỉ ra ngoài cửa.

Tôi nhìn thoáng qua, ngoài cửa quả nhiên có một chiếc xe ngựa phủ lụa hồng, do hai con ngựa kéo, vết bánh xe hằn sâu, chứng tỏ trọng lượng đồ vật trên xe không hề nhẹ.

Tôi hơi sững sờ, nghĩ rằng nhiều dưa muối đậu rang như vậy, là đặc sản Diêm thành để đưa đến cho sư phụ sao? Đang định mở miệng, trong đầu chợt lóe qua một ý niệm, lập tức nở nụ cười, nói: “Được, đúng lúc tôi cũng có một vài thứ muốn mang đến cho sư phụ, không bằng trước tiên cứ để xe trong

sân, chờ tôi chuẩn bị rồi, nhất định sẽ đưa đến.”

Huyện thái gia nhìn xe, hơi có chút chần chờ, nhưng rất nhanh lại gạt đầu, mặt đầy tươi cười trả lời tôi: “Ta để hai người lại đây, tiểu Nguyệt cô nương xin cứ tự nhiên.”

Một đám người phô trương rời đi, để lại hai sai dịch đánh xe vào cái sân nhỏ nhà tôi, xong rồi quay đầu đuổi những người dân đứng vây xem xung quanh đi.

Những người dân xung quanh mang vẻ mặt đầy tiếc nuối, đuổi cũng không chịu đi, đứng ngoài ngóng vào, lại còn hỏi tôi: “Tiểu Nguyệt cô nương, Từ tướng quân đi thật rồi sao? Chúng tôi còn chưa kịp đưa chút đồ ăn cho ngài ấy mang theo đi đường nữa.”

Người bên cạnh thì bầy miệng tám lòi, cái gì mà Từ tướng quân vất vả, mấy năm nay việc trấn giữ biên cương toàn dựa vào hắn, thật vất vả mới được gặp mặt một lần, ấy vậy mà nháy mắt người đã đi rồi.

Lại có người nói tướng quân đó là mang binh đi trấn thủ biên cương, đây mới chân chính là người nam nhi tốt.

Tôi cười nói lời tạm biệt với bọn họ, trong lòng tưởng tượng nếu sự phụ thật sự ở lại đến sáng, không biết quang cảnh sẽ náo nhiệt đến nhường nào nữa đây, lại cảm thấy mọi người ai ai cũng nhớ đến những điều tốt về sự phụ, kẻ làm đồ đệ như tôi đây cũng có chút hưởng sái, vui vẻ đến mặt cũng đỏ bừng.

Tôi vào nhà sửa sang lại rất nhiều thứ, nhất là được liệu, đầy nhóc cả một cái thùng to, có người gõ cửa, cũng không chờ tôi đi mở lại tự mình đi vào, gọi một tiếng: “Tiểu Nguyệt cô nương, có cần giúp đỡ gì không?”

Tôi vừa nhắc đầu, đã thấy Từ Bình, vươn ngón tay ra, chỉ vào hắn nói: “A... là cậu.”

Hắn cúi đầu cười, mày rậm mắt to, nụ cười ẩn giấu ngượng ngùng: “Cô nương chớ trách, tôi cũng chỉ là chấp hành quân vụ thôi.”

“Quân vụ gì? Đi theo tôi sao?”

Hắn không nói lời nào, coi như là cam chịu, chỉ bước đến bên lấy thùng: “Chỉ có bấy nhiêu thôi sao?”

Thấy hắn dễ dàng nhắc cái thùng đầy nhóc lên, ánh mắt chính trực, cười: “Để tôi đặt nó lên xe.”

Tôi nói được, đi ra sân định dọn một chỗ trên xe, trên xe giỏ được cột thành đôi, đã được dây kín mít, tôi nhờ tay dựa vào, đậu rang cùng dưa muối đã được bọc kỹ dưới tấm lụa cùng lẫn xuống.

Tôi định nhặt từng bọc đậu rang lên, nhưng lại bê chẳng nổi, nút buộc bằng lụa lỏng ra, bên trong là từng cục từng cục vàng thỏi vàng óng ánh.

Hai sai dịch kia vẫn còn cố gắng đuổi người dân vây xem ở bên ngoài, trong sân chỉ có hai chúng tôi —— tôi nhìn Từ Bình, Từ Bình lại nhìn tôi.

Một lúc sau tôi mới nói: “Vừa này huyện thái gia nói trên xe là đậu rang cùng dưa muối...”

Từ Bình sờ sờ cái mũi: “Đậu rang cùng dưa muối... có sao?”

Tôi cầm một bọc đậu lên gạt gạt đầu: “Có.”

Hắn “...”

Tôi thấy Từ Bình không có chủ ý, liền nghĩ một lát rồi nói: “Đậu rang cùng dưa muối vẫn nên đưa đi đi, còn thứ khác, không bằng đưa đến Lý gia thôn phân ra cho mọi người, vụ hỏa thiêu lần trước đã hư nhiều nhà ở cửa bọn họ, còn có mấy nhà có nhiều bệnh nhân, ít nhất đến nửa năm cũng không thể lao động làm việc được.”

Chân mày Từ Bình giật giật: “Nếu huyện thái gia biết thì sao?”

“Ông ấy chỉ nói là đưa đậu rang và dưa muối mà thôi.” Tôi vẩy vẩy tay, lục tìm trong cái giỏ một hồi, tìm xong bỏ hết lên cái khuôn thuốc tôi đem ra rồi che lại, trên khuôn thuốc để đầy vàng thỏi, trở nên nặng nề vô cùng, tôi cố gắng đẩy nó về phía Từ Bình, nhìn hắn: “Đón lấy, tôi nâng nó chẳng nổi.”

Từ Bình nhìn tôi, trên mặt lộ ra biểu tình kỳ quái, nhưng rất nhanh vừa cười vừa gạt đầu nói: “Được.”

Tôi chờ một lát, lại thấy hắn bất động, giục: “Đưa đi thôi, chẳng lẽ còn muốn tôi đưa đi với cậu sao?”

Từ Bình sùng sốt: “Bây giờ sao?”

“Đương nhiên, lát nữa xe sẽ ra khỏi thành, cửa hiệu tôi giấu đồng vàng này coi được sao? Đúng rồi, lén đưa thôi nhé, nói bọn họ đừng để lộ ra bên ngoài.” Tôi vừa nói vừa đẩy hắn, Từ Bình đẩy cái khuôn đi lại còn cố quay đầu lại: “Nhưng Từ tướng quân sai tôi canh cô...”

Tôi nghe rằng: “Bây giờ mới nói thật đấy! Cậu cái kẻ lừa đảo này! Không phải vẫn còn ở trong nha môn làm việc sao? Còn muốn theo tôi cả ngày luôn á?”

Từ Bình bị tôi lên án khiến đầu óc trở nên choáng váng, rốt cuộc cũng bị tôi thành công đẩy ra khỏi cửa sau, sau cùng vẫn còn giấy dựa nói được một câu: “Tôi đây sẽ mau trở lại liền.”

Tôi rút khăn ra vẩy rầy, thuận tiện lau tay, xoay người khép cửa sau lại.

Lúc trở lại sân hai sai dịch kia đã đứng ở cạnh xe, nhìn thấy tôi liền ra về nhìn nọt: “Tiểu Nguyệt cô nương, cô có cần giúp gì không?”

Tôi lắc đầu: “Được rồi, nhờ các cậu đưa cái thùng này cho sư phụ tôi.” Nói xong còn xốc một góc màn xe lên, để cho bọn họ nhìn thoáng qua.

“Vâng vâng, chúng tôi nhất định sẽ đem mấy thứ này đưa đến đó một cách hoàn hảo không chút hao tổn nào cả.”

“Vậy các cậu đi đi.”

“Chúng tôi kiểm tra xe xong sẽ đi liền.” Hai sai dịch kia ngồi lên xe.

“Từ từ kiểm tra, tôi vào nhà đã.” Tôi nói lời từ biệt với bọn họ, lại rút khăn tay ra vẩy vẩy, thuận tiện lau tay mình.

Chờ tôi công bọc nhỏ từ phòng đi ra, lại leo lên xe chui vào chỗ sâu nhất lúc này tôi chừa lại cho mình ngồi an an ổn ổn, mới nghe thấy giọng nói của hai người kia ở bên ngoài xe: “Ừa? Lúc này người kiểm tra xe rồi sao?”

“Kiểm tra rồi chứ nhỉ? Người xe màn xe đều được thả xuống cả rồi mà.”

“Sao ta hồ đồ thế nhỉ, nếu không thì đi xem lại đi?”

“Xem gì nữa chứ? Người không nghĩ thấy người ta đây mùi dưa muối đấy à, chẳng còn sớm nữa, lúc này huyện thái gia cũng đã sai người đến giục, nếu đi trễ đêm nay sẽ chẳng kịp tới trạm dịch để nghỉ ngơi đâu.”

“Cũng đúng, vậy đi thôi.”

Tiếp theo đó là tiếng hai người lên xe, tiếng vó ngựa vang lên.

Tôi vẫn ngồi im trong xe, trong tay cầm khăn, tùy thời chuẩn bị hạ thuốc mê bọn họ, lúc này mới không tiếng động thờ phào ra một hơi.

Bánh xe lăn đều, trong bóng đêm người tôi lắc lư, chậm rãi nở một nụ cười.

Sư phụ, con đến đây.

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Xe lắc lư ra khỏi thành, đường cái bằng phẳng, tôi liền lấy dưa muối ăn cùng cái bánh bao, dần dần có chút ừ ừ mệt mỏi, liền ngủ trong chốc lát, nhưng không dám ngủ quá sâu, thi thoảng lại giật mình tỉnh dậy, rất là vất vả.

Chờ mãi rốt cuộc xe cũng dừng lại, lúc này tôi đã hết buồn ngủ. Ở bên ngoài hai sai dịch đang nói chuyện với người ta, về việc dừng xe lại, tôi vén màn tạo ra một cái khe nhìn ra ngoài, bên ngoài sắc trời đã tối, cách đó không xa trên cái cửa lớn có chữ ‘Trạm dịch’, còn treo đèn lồng, hiển nhiên là đã đến trạm dịch.

Tôi đang muốn xuống xe, chợt có tiếng vó ngựa chạy từ xa đến gần vang lên, vừa đến cửa trạm dịch liền ghì cương, bụi đất tung lên rồi mù, người đến nhảy xuống ngựa xong liền vội đi về phía xe, không phải Từ Bình thì là ai nữa?

Tôi vội buông màn xe, tìm đập thỉnh thịch, bên tai nghe thấy giọng nói đầy kinh ngạc của sai dịch: “Từ Bình? Sao người lại đến đây?”

Từ Bình đáp bọn họ: “Huyện thái gia sai ta lại đây thay cho các huynh.”

“Sai người thay cho bọn ta sao?”

“Đây là công văn, Vương ca, huynh cứ mở ra đọc đi, để ta đem xe đi vào trong.”

“Mấy thứ này cần đem đi nhanh, huyện thái gia đã nói là phải thật cẩn thận đấy.”

“Biết mà, các huynh cứ nghỉ một lát đi, ta dàn xếp xe rồi sẽ đến đó, lát nữa sẽ mời hai vị ca ca uống rượu.”

Vừa nói xong, người của trạm dịch ở phía trước đã bắt đầu lái nhai: “VẬY CON NGỰA NÀY SAO SAO BÂY GIỜ?”

“Làm phiền đại ca dắt nó vào được không? Ta phải đánh xe đi trước đây.”

Mấy nam nhân qua lại vài câu, xe liền bắt đầu dao động, tôi biết Từ Bình là người của sư phụ, trong lòng trống rỗng, cắn môi vài lần đều không có dũng khí nhảy xuống xe, chờ xe dừng lại rồi vẫn không có cơ hội, chỉ còn cách ngồi chờ hần đến.

Màn xe bị nhấc lên, Từ Bình xuất hiện trước mặt tôi, khoe miệng vẫn cứ nhếch lên, trên mặt lại đầy mồ hôi bụi bặm, rõ ràng là chạy trời chết để đến đây.

Tôi tự giác ôm bọc đi ra ngoài, đi đến màn xe lại có chút chần chờ, một bàn tay không tự giác sờ sờ vào khăn mình.

Từ Bình lập tức vươn tay lại đây, đầu tiên là cầm lấy cái bọc của tôi, một tay kia như là muốn đề tay tôi lại, nhưng chần chờ một lát vẫn không đặt lên, chỉ há mồm nói: “Tiểu Nguyệt cô nương, tôi đã đưa tin cho tướng quân rồi.”

Mọi động tác của tôi đều ngừng lại, ảo não nhảy xuống xe: “Thật ư? Sao cậu có thể làm thế chứ?”

Tuy rằng Từ Bình có gương mặt rất trẻ con, nhưng lúc nói chuyện lại làm vẻ mặt nghiêm nghị: “Sao cô có thể trốn vào xe để lên đi như vậy?”

Tôi hoàn toàn không tỏ ý xấu hổ, bọc đồ không còn ở trong tay, liền thọc hai tay vào ống tay áo nói với hần: “Tôi muốn đi đâu thì đi, có liên quan gì đến cậu đâu?”

Từ Bình còn định mở miệng, xa xa liền có tiếng người truyền đến: “Từ Bình, đồ xe lại chưa? Chờ người uống rượu đây này.”

Từ Bình dậm chân, nói một câu: “Sắp xong rồi, chờ đã.” Nghĩ nghĩ rồi lại kéo tôi đến cạnh tường, nói: “Đắc tội.”

Tôi vừa định hỏi cậu đắc tội tôi cái gì? Thân mình chợt nhẹ hẫng, bị hần ôm hông nhấc lên, đợi đến khi hai chân chạm đất thì tôi đã ở bên kia của bức tường.

Bốn phía trạm dịch là tường cao, tôi đi cà kheo cũng chẳng thể qua được tường, Từ Bình mang một cái bọc hành lý cộng thêm một người, ấy vậy mà cứ thế mà nhẹ nhàng nhảy qua, lập tức liền khiến tôi kinh ngạc.

Hần thấy hai mắt tôi trừng lớn như vậy, khoe miệng vốn trẻ xuống lại có chút nhếch lên, tôi đứng vững người thu hồi kinh hoàng, nghĩ nghĩ rồi hỏi hần: “Từ Bình, cậu qua đây để làm gì?”

Hần ghen một chút, hai hàng mày nhướn lên, bộ dáng thì như muốn nói nhưng lại không biết nói cái gì, cuối cùng lại bật cười, xì một tiếng: “Ăn, cô có đói bụng không? Trong hành lý có đồ ăn, cả ngân lượng, phía góc đường còn có khách điểm nữa, đi vào trong đó nghỉ ngơi một chút, lát nữa tôi sẽ qua đó đón cô.”

Nói xong đã đem bọc đồ và túi da hần luôn mang tùy thân đưa hết cho tôi.

Tôi cũng bọc, ôm cái túi nặng trĩu nhìn hần, tò mò: “Cậu không sợ tôi chạy sao?”

Từ Bình nhin cười nói: “Tiểu Nguyệt cô nương định một mình đi đến Thanh Châu sao?”

Tôi thấy hần xem nhẹ mình, có chút tức giận: “Cậu cảm thấy một mình tôi đi không được à?”

Từ Bình ho khan một tiếng: “Đại quân vẫn còn đang trên đường, bây giờ cô mà đi Thanh Châu, cũng sẽ không có tướng quân ở đấy.”

Tôi “...”

Từ Bình chờ tôi trả lời, tôi lại thờ dãi đem túi da trả lại cho hần: “Mấy thứ này tôi đều có cả rồi.”

“Có cả rồi sao?”

Tôi gật đầu: “Tôi mang theo bánh bao, còn có ngân lượng nữa.”

Lông mi hần khẽ động, không nói thêm gì nữa, cầm lại túi da rồi chia vào góc đường: “Mau đi đi, trên người cô đầy vị dưa muối kia.”

Tôi bất đắc dĩ, ngẩng lại thôi thì bỏ đi, không thêm so đo với hần nữa, ôm đồ xoay người bước đi, đi được vài bước lại quay đầu nhìn lại, thấy hần đã xoay người nhảy lên tường, nhưng còn chưa đi xuống, vẫn còn nhìn tôi, thấy tôi quay đầu, liền lại chỉ về hướng kia.

Tôi quay phắt đầu, trong lòng nghĩ, trèo tường như vậy, cũng không sợ người ta coi mình là trộm sao.

Khách điểm rất nhỏ, nhưng phòng lại vô cùng sạch sẽ, ông chủ cùng tiểu nhị đều thật nhiệt tình, tay chân nhanh nhẹn đem nước nóng cho tôi, còn nói ở đây về khuya sẽ lạnh hơn, hỏi tôi có cần thêm chăn nệm gì không nữa.

Tôi cảm tạ bọn họ, đóng cửa rồi liền thả bọc hành lý xuống, ngửi thấy trên người mình quả nhiên đầy mùi dưa muối nồng nặc, vội vàng thay đồ, chờ tôi rửa ráy mặt mũi xong rồi, đêm cũng đã khuya.

Tôi đẩy cửa sổ nhìn lên mặt trăng, trần nhỏ yên lặng, nóc nhà màu xanh trùng trùng điệp điệp dưới ánh trăng, so với tường trắng ngói xám ở Diêm thành, lại có một sự thanh tao khác biệt.

Tôi từ nhỏ lớn lên ở trên núi, xuống núi rồi liền đi theo thái sư phụ đến Diêm thành, đây là lần đầu tiên một mình đến một địa phương hoàn toàn mới, hưng phấn đến độ không buồn còn ngủ nữa.

Một tiếng động nhỏ vang lên, tôi lui một bước, liền nhìn thấy Từ Bình một tay ôm lấy bệ cửa sổ xoay người leo lên, gọi một tiếng: “Tiểu Nguyệt cô nương.”

Tôi thở dài, đoan đoan chính chính ngồi vào bàn mới trả lời: “Từ Bình, cậu tới đây để làm gì vậy?”

Từ Bình trực tiếp lộ ra biểu tình buồn cười, cũng không đến gần, đứng ngay bên cạnh cửa sổ nói chuyện: “Gia phụ là người làm ở phủ tướng quân, tôi đây cũng là từ nhỏ lớn lên ở trong đây.”

Tôi ho khan một tiếng, không hỏi.

Hắn lại mở miệng: “Tướng quân muốn tôi đến Diêm thành chiêu cô cho cô nương, điều này thì cô nương cũng đã biết rồi.”

“Mới biết được không lâu lắm.”

“Từ Bình cũng không phải có ý giấu diếm cô nương, chỉ là đang chấp hành quân vụ mà thôi.”

“Tôi cũng được xem như quân vụ sao?”

“Lệnh của tướng quân, đều là quân vụ.”

“Vậy cậu chiêu cô tôi đi, đưa tôi đến quân doanh.”

Từ Bình “...”

“Không được sao?”

“Quân doanh không thích hợp với cô nương, ở Diêm Thành vẫn tốt hơn.”

Tôi nghĩ một lát, lại dùng đòn sát thủ.

“Cho dù có trở về, tôi vẫn sẽ chạy trốn, tuy hiện giờ đại quân đang trên đường đi, rồi cũng sẽ đến Thanh Châu, tôi có thể vừa đi vừa hỏi Thanh Châu ở đâu, không cần cậu hỗ trợ.”

Từ Bình xoa mặt: “Tiểu Nguyệt cô nương...”

Tôi lại nói: “Lúc này cậu nói muốn thay hai người kia đánh xe đi quân doanh, chẳng lẽ cậu còn muốn đưa xe tới đó trước rồi mang tôi về Diêm thành sao?”

Từ Bình sùng sốt.

Tôi không ngừng cố gắng: “Cậu cũng biết tôi biết dùng thuốc, lúc nào tôi cũng có thể chuốc mê cậu, tự mình chạy trốn.” Nói xong tôi liền đứng lên.

Từ Bình giờ hai tay lên: “Từ đã, từ đã, cô làm như vậy là không đúng.”

“Tôi chỉ là muốn đi gặp sư phụ mà thôi.” Tôi đang kích động, nói đến hai chữ sư phụ này, lại nhịn không được chua xót trong lòng, tránh ánh mắt sang một bên mà nói: “Đã tám năm rồi tôi không được gặp người, người lại chỉ ở đó nửa buổi tối mà thôi.”

Đến thật lâu sau Từ Bình cũng không lên tiếng, tôi cũng không xoay mặt lại, hồi lâu mới nghe thấy hắn đáp: “Cô nương đi nghỉ sớm đi, tôi canh ở dưới lầu.”

Nói xong cũng không chờ tôi trả lời, nghiêng người đi ra ngoài, kéo lại cũng không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Tôi đi đến bên cửa sổ nhìn thoáng qua, Từ Bình quả nhiên không nuốt lời, đứng canh ngay lại con ngõ nhỏ dưới lầu, bóng người in thật dài dưới đất.

Tôi thờ dài, đóng cửa sổ để nguyên áo quần đi đến giường nằm xuống, rõ ràng đã rất buồn ngủ, nhưng lại ngủ không được, cuối cùng đành ngồi vào bên cửa sổ, trạm dịch cũng không xa, từ khe cửa sổ lầu hai khách điểm nhìn ra, mơ hồ có thể nhìn thấy hai ngọn đèn lồng, khi sáng khi tối trong bóng đêm an tĩnh.

Tôi cứ ngồi nhìn như vậy, cũng không biết đã qua bao lâu, chợt hoảng hốt đứng lên, quay người lại bắt đầu thu thập hành lý.

Nhưng có gì để thu thập đây? Tổng cộng cũng chỉ có một cái bọc nhỏ, cổng ở trên lưng là được.

Tôi chạy xuống lầu tính tiền, trời còn chưa sáng, ông chủ khách điểm khoác chiếc áo khoác lơ mơ từ phòng đi ra, hỏi tôi: “Cô nương muốn đi sao?”

Tôi gật đầu, lấy ngân lượng từ bọc ra cho ông ấy, ông ấy lắc đầu, chia chia ra bên ngoài: “Đã có người tính tiền rồi.”

Tôi đi ra khách điểm liền nhìn thấy Từ Bình, ngồi trên chiếc xe ngựa chờ đầy dưa muối đậu rang, một tay cầm roi đuôi ngựa, một tay chống cằm, mở to hai mắt nhìn tôi.

“Sớm thế này đã đi rồi sao?” Tôi đứng trước xe ngựa giữa đầu nói chuyện.

Hắn gật gù: “Đi muộn chút nữa lại có người muốn đi kè xe.”

“Tôi vẫn chưa ngủ, cứ ngồi nhìn mãi đấy.”

“Tôi biết.”

“Cậu biết á?”

“Cô ngồi ở bên cửa sổ, tôi thấy.” Hắn chỉ lên cửa sổ lầu trên, tôi ngẩng đầu theo tay hắn, nhìn thấy bóng giàn hoa tựa vào cửa sổ, thế này mới nhớ tới nãy giờ mình không tắt đèn trong phòng.

Vẫn là thiếu kinh nghiệm mà...

Tôi có chút chán nản đứng đó, không biết phải nói gì tiếp theo, con ngõ nhỏ này không rộng lắm, một người đứng đối mặt với một cái xe, Từ Bình cự quây người, mở miệng hỏi: “Cô còn đứng đó làm gì?”

Tôi giật mình, ngẩng đầu nhìn hắn, hắn lại nói: “Nếu không leo lên, tôi sẽ đi thật đấy.”

Tôi phục hồi tinh thần lại, vì quá ngạc nhiên vui sướng nên cũng không cố hỏi vì sao nữa, ba chân bốn cẳng leo lên xe, ngồi ngay bên cạnh Từ Bình, Từ Bình liếc nhìn tôi một cái, biểu tình có phần kỳ quái, tôi sợ hắn đổi ý, lập tức dùng sức giữ chặt càng xe tỏ ý tôi đây nếu đã leo lên xe tuyệt sẽ không chịu xuống xe nữa, hắn liền cười khỏ, lắc đầu đánh ngựa, xe ngựa rút cuộc cũng khởi bước, rất nhanh bỏ lại con ngõ nhỏ với sương mù lượn quanh ở phía sau.

Chúng tôi xuất phát từ trạm dịch, ước chừng mất bốn ngày mới đuổi kịp đại quân đang đi về phía bắc ngay ở Nhạc An, tôi ngồi trên xe nói với Từ Bình: “Sư phụ chỉ mất một ngày liền kịp tới Diêm thành.”

“Tướng quân mang binh thần tốc, ngày đi trăm dặm có thừa.”

“Vậy mà chúng ta lại mất nhiều ngày như vậy để đuổi theo.”

Từ Bình dở khóc dở cười: “Tướng quân là cười Ô Vân Đạp Tuyết, chúng ta lại cười hai con ngựa già này, đi như vậy thì tụi nó sẽ chết ngay trên đường mất.”

Tôi không cho là đúng: “Sư phụ còn mang theo những người khác nữa đấy.”

Từ Bình liếc nhìn tôi một cái: “Nếu không có cô, tôi cũng có thể.”

Tôi “...”

Nhạc An gần đến Bắc Hải, xa hơn nữa là đất Liêu, nhất thời núi cao trời rộng, cùng với núi Bạch Linh mà tôi quen thuộc và Diêm thì thành đúng là hai cái thế giới, đại quân đóng ở ngoài thành, lúc tiếp cận quân doanh tôi mới mở miệng hỏi hắn: “Vì sao cậu lại thay đổi chủ ý mà đưa tôi đến đây?”

Từ Bình suy nghĩ một lát: “Đánh xe ngựa đưa đến quân doanh trước, đến lúc đó tôi lại mang cô về Diêm thành cũng không muộn.”

Tôi ‘À —’ dài một tiếng: “Nếu sư phụ giữ tôi lại thì sao?”

Từ Bình nhếch khóe miệng: “Tôi đây cũng đánh hết cách.”

Tôi liền híp mắt nở nụ cười, thật vừa lòng với câu trả lời của hắn.

Trước lúc nhập doanh, Từ Bình mang tôi vào khách điểm ở ngoại ô nghỉ ngơi trong chốc lát, lại lấy ra một bộ quần áo sai dịch bảo tôi mặc vào.

Tôi cảm bộ quần áo kia không hiểu hỏi hắn: “Để làm gì vậy?”

Từ Bình nói: “Quy củ nhập doanh rất nghiêm, xe ngựa tất phải chịu kiểm tra nghiêm ngặt, tuy tôi có công văn của huyện thái gia, nhưng cũng không có cách nào để ngênh ngang đưa một cô nương vào đó cho được.”

Tôi cúi đầu đảo búi tóc trong ống tay áo của mình, hắn liền đỏ mặt, lau lau cái trán bước tới nói: “Đừng, trăm ngàn lần đừng, không thể trêu đùa trong quân doanh được đâu.”

Tôi thấy hắn gấp đến độ này, liền bật cười, còn đưa tay mở ra cho hắn xem: “Tôi lấy cam thảo đường mà thôi, có muốn ăn không?”

Tôi sống trên núi cùng thái sư phụ, ăn đồ ăn thái sư phụ làm như uống thuốc thí nghiệm, lớn hơn một chút tôi đều tự mình nấu ăn, còn phải chiêu cố cả thói xấu hay ăn vặt của thái sư phụ nữa, cho nên vẫn thường làm chút đồ ăn vặt, sau đó lại dưỡng thành thói quen, hằng năm đều tự làm chút đồ ăn vặt như thế này.

Tôi nghĩ đến việc hiện tại thái sư phụ đang trên đường du ngoạn, cũng không biết đã đi đến phương nào, có đồ ăn vặt hay không, cười xong liền bắt tri bất giác thờ dài.

Từ Bình hiểu lầm, nói: “Không cần lo lắng, cô cầm lấy quần áo thay vào, chúng ta cầm công văn nhập doanh là được.”

Tôi suy nghĩ một lát, cầm lấy quần áo, đáp hắn: “Tôi hiểu rồi.”

Từ Bình nhẹ nhàng thở ra, cũng không chờ nữa, xoay người đi ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa còn nói: “Cô thay đi, tôi giữ ở ngay cửa này.” Nói xong còn giúp tôi đóng cửa phòng lại.

Tôi nhanh chóng cầm quần áo thay ra, quần áo hiển nhiên là Từ Bình chuẩn bị cho, khá rộng, tôi cố gắng xoắn ống tay áo, ống quần lên, cuối cùng mang giày vào, tôi đứng trước gương buộc tóc lên rồi mang mũ vào, trong lòng suy nghĩ, hóa trang thành như vậy, lát nữa mà gặp phải kiểm tra nghiêm ngặt, chắc là phải dùng đến khăn tay rồi.

Từ Bình nhìn thấy bộ dáng của tôi quả nhiên mặt mày đều nhẵn lại, nhưng trời sắp tối, nếu lại trì hoãn thì lại không thể vào quân doanh được, không thể không thỏa hiệp, mang tôi lên xe định chạy tới đại doanh. Tiểu nhị của khách điểm vừa cho ngựa ăn xong, lúc đi ra hỏi câu: “Các vị muốn đến quân doanh ở ngoại thành sao?”

“Đừng vậy, nghe nói đại quân định nghỉ ngơi dưỡng sức hai ngày ở ngoài thành.”

“Ban đầu đúng là như vậy, nhưng vừa rồi có đầu bếp trong quân doanh tới đây, nói sẽ nhỏ trại, đêm nay rời đi đây.”

Tôi cùng Từ Bình ‘A’ một tiếng, cũng không nhiều lời nữa, nhảy lên xe ngựa chạy đi, hót ha hót hải chạy đến nơi hạ trại, xa xa liền nhìn thấy khói nổi lên bốn phía, đỉnh lều trại màu trắng đang được người ta thu lại, trong vòng vây từng hàng binh sĩ chỉnh tề, quả nhiên là sắp nhỏ trại.

Tôi liền nóng nảy: “Nhanh lên chút, sư phụ sắp đi rồi.”

Từ Bình cũng trở nên khẩn trương, giọng quát tới giục ngựa chạy nhanh, một chiếc xe ngựa nho nhỏ xóc nảy trên con đường cát, như là sắp bay lên trời vậy.

Mắt thấy sắp đến nơi, bên ngoài quân doanh chợt có một tiểu đội người ngựa vội vã phi tới đây ngăn chúng tôi lại, lập tức có một kỵ sĩ quân trang chỉnh tề, đến trước mặt chúng tôi mới ghim cương ngựa, hai bên mặt đối mặt, một lúc sau bên kia mới có người kêu lên: “Từ Bình, sao ngươi lại đến đây?”

Khi đội người ngựa này chạy về phía chúng tôi Từ Bình liền đẩy tôi vào trong xe, khi người nọ nói chuyện tôi đang ngồi trong một đồng dưa muối đậu rang nhưng vẫn nghe thấy rõ ràng, nhìn không được vurun đầu ra tìm hiểu, cát bụi rơi xuống, tôi nhìn rõ tướng mạo những người kia, lập tức liền ảo não, vội vàng rút đầu trở về.

Thật sự là đường hẹp mà, nhóm kỵ sĩ đó chính là một vài người trong nhóm mười tám người sư phụ mang theo đến Diêm thành tối hôm đó, hôm đó khi tôi nói chuyện còn có người cười tôi, nửa đường bị người khác bịt miệng cuối cùng liền cùng những người khác gió cuốn mây tan chạy đi mất.

“Ngươi mang theo ai đến vậy? Đưa nhỏ vừa rồi, trời ạ, đừng nói ngươi mang theo tiểu đồ đệ của tướng quân đến đây đây nhé?”

Tôi nghe thấy câu này, thiếu chút nữa là lăn xuống khỏi đám dưa muối này, trong lúc tôi còn đang hoang mang lo sợ, lại nghe thấy có tiếng vó ngựa truyền đến, tiếng nói chuyện âm ỉ lan man ban đầu liền biến mất, tiếp theo lại truyền đến tiếng các nam nhân chỉnh tề gọi một người.

“Tướng quân.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15

Ngựa của sư phụ đến gần, tôi ở trong xe thấy cũng chẳng thể ngồi nổi nữa, cúi đầu bước xuống đất, cũng không dám mở miệng nói chuyện, nhận mệnh chờ xử lý.

Nhưng hai chân tôi vừa chạm đất, liền thấy không khí có gì đó không đúng lắm, cẩn thận ngẩng đầu nhìn thoáng qua, hai mắt lập tức liền trừng lớn.

Sư phụ quả thật ở trước mặt tôi, nhưng phía sau người đó là những hàng quân sĩ mệnh mỏng cuộn cuộn, đông nghịt đến nỗi mắt chẳng thể nhìn thấy giới hạn.

Vài kỵ sĩ nói chuyện trước đó đã điều ngựa vào đội hình, ngay tại phía sau sư phụ nhìn về phía tôi, Từ Bình đã sớm nhảy xuống khỏi xe ngựa, quỳ gối xuống mặt đất.

Sư phụ một thân áo giáp bạc, đầu đội mũ sắc bạch long, chu anh[1] trên mũ như máu, yên lặng nhìn tôi, ngay cả con Ô Vân Đạp Tuyết phía dưới người cũng không một tiếng động, tôi nhìn sắc mặt sư phụ, lại nhìn đại quân phía sau người, không nhận được nuốt nuốt nước bọt, lại há miệng thờ đốc.

[1]: chùm tua rua màu đỏ trên mũ sắt.

Từ Bình cướp lời: “Tướng quân, chuyện này để thuộc hạ giải thích.”

“Không cần phải nói, lên ngựa về đơn bị, đừng để chậm trễ hành trình đại quân.” Nói xong cũng không liếc nhìn tôi một lần, đi về phía trước, xem tôi như không hề tồn tại.

P phía sau truyền đến một tiếng kèn, âm thanh hùng hậu kéo dài, mãi cho đến khi hoàng hôn trở nên xác xơ tiêu điều, tiếng bước chân cùng tiếng vó ngựa chinh tề rơi trên mặt đất, đại quân vạn người bắt đầu tiến tới, mà lại không hề gây nên một chút ồn ào nào, chỉ còn lá cờ lớn có chữ ‘Từ’ kia bay phát phối trong gió.

Người ngựa nối đuôi nhau đi qua cạnh chúng tôi, chợt có một nhóm người ngựa ra khỏi hàng, một người trong đó nhảy xuống ngựa, giọng nói thật vội vã: “Từ kiều kỵ, lên ngựa thuộc hạ này.”

Từ Bình không nói lời nào liền nhận lấy dây cương nhảy lên ngựa, mấy người kia rõ ràng là cấp dưới của hắn, đưa ngựa xong rồi lại cùng hỗ trợ với những người khác đánh xe ngựa ra đằng sau, cuối cùng còn có người nhìn tôi, giọng nói chần chờ: “Vị tiểu ca này...”

Từ Bình mặt đã xanh mét, nhưng vẫn miễn cưỡng bày ra biểu tình an ủi tôi, nói: “Cô cũng đứng lên đi, trước tiên cứ đi theo đã.”

Tôi khẽ cắn môi, giữ chặt tay hắn vươn ra để leo lên ngựa, con ngựa này bất chợt bị đổi chủ, bước chân chòng chành, Từ Bình mới đỡ lên nên tôi còn chưa an vị, vừa giữ bao hành lý vừa cố gắng giữ khoảng cách không để dựa vào người Từ Bình quá gần, nó ương bướng nhấc chân trước lên, tôi không kịp bám vào yên ngựa, mắt thấy sắp lao đầu xuống đất.

Vào thời điểm khẩn cấp, bên cạnh liền có một bàn tay vươn tới đây bắt được tôi, rồi xoay tròn người tôi lên.

Tôi chỉ thấy trước mắt chợt lóe, người đã ngồi lên một chiếc xe ngựa chứa quân tư[2].

[2]: xe chở tư trang, vật dụng phục vụ quân đội.

Tôi quay phắt đầu lại, nhìn thấy bộ áo giáp màu bạc ngay trước mắt, trong lòng liền vui vẻ, há miệng định gọi sư phụ, chợt nhớ ra xung quanh đều có người, liền đóng miệng lại.

Sư phụ xuất hiện bất ngờ lại không nói một lời, chỉ bảo Từ Bình: “Cậu lại đây.” Rồi xoay người giục ngựa mà đi.

Từ Bình lập tức đuổi theo, trước khi đi còn liếc nhìn tôi một lần, trong ánh mắt tràn đầy sự lo lắng, nhưng lại không dám nói một từ, cắn đầu mà đi, để lại một mình tôi ngồi trên xe ngựa, về mặt thất vọng.

“Vị tiểu ca này xưng hô thế nào?”

Tôi vừa quay đầu lại, nhìn thấy cạnh xe có vài gã binh lính đi tới, ánh mắt nhìn tôi chằm chằm, người bắt chuyện là một đại thúc, tuy mặc phục binh, nhưng sau lưng lại cõng một cái nồi sắt rất to, thoạt nhìn rất buồn cười.

Tôi lập tức ý thức được bộ dạng chật vật lúc mình bị sư phụ quăng lên xe đều bị người ta nhìn thấy cả, bên tai có chút nóng lên, vội vàng ngồi ngay ngắn lại, rồi hỏi một câu: “Vị đại thúc này là...?”

Trên xe vốn được phủ bằng vải dầu, vừa bị tôi động vào, bên dưới liền lộ ra một cái củ cải trắng, tôi cúi đầu nhìn qua, trong lòng lại thờ dài một tiếng.

Xem ra trong thời gian này tôi không thể thoát khỏi vận mệnh ở cùng một chỗ với nguyên liệu nấu ăn rồi.

“Chúng tôi là đầu bếp trong quân doanh, tôi là Trần Hùng, mọi người đều gọi là lão Trần, tiểu ca tên gọi là gì?”

Tôi suy nghĩ một lát, trả lời hắn: “Tôi họ Việt, gọi tôi là tiểu Việt thì được rồi.”

Đại thúc nhúc nhúc: “Họ Việt à, họ này hiếm thật.”

Tôi bật cười hai tiếng, bên cạnh có một tiểu tử trẻ tuổi đã nói: “Cậu là đầu bếp mới tới à? Ui da.”

Lão Trần lập tức gõ vào ót cậu ta: “Tối đi, tiểu Việt là người tướng quân tự mình đưa tới đội chúng ta, làm gì thì tướng quân sẽ tự mình quyết định, cậu chỉ cần giữ xe cẩn thận, đừng để củ cải rơi xuống đất là được.”

Tiểu tử kia bị đánh một cái, về mặt liền trở nên ủ dột, cũng nôi sắt đi tới cạnh xe, uất ức kéo tấm vải dầu bị tôi làm nhàu kia lại.

Tôi lập tức cảm thấy ngượng ngùng, đi xuống giúp cậu ta sửa sang lại, không nghĩ đến tay chân vừa động thì củ cải đã được sắp xếp lại lần xuống, nhanh đến nỗi mấy đội ngũ đã chỉnh tề kia trở nên có phần rối loạn.

“Đừng nhúc nhích, cậu đừng nhúc nhích, cứ ngồi yên là được.” Lão Trần giơ hai tay lên cản tôi lại, tay trái vẫn còn cầm một củ cải củ cải mà hắn vừa bắt được, lại quay đầu bảo tiểu tử kia: “Nhặt nhanh lên tiểu Hưu nhi, kéo chốc nữa không đuổi kịp đội ngũ đấy.”

Lão Trần nói đúng, cứ như thế thì chốc nữa, tiểu đội người xe này sẽ bị bỏ lại phía sau đội ngũ mất, đại quân chỉnh tề không ngừng lướt nhanh qua bên cạnh chúng tôi, trong đó có rất nhiều người nín cười, nhưng quân luật nghiêm minh, cho nên không có một ai dám phát ra tiếng động trong lúc hành quân cả.

Tôi cũng không dám động, cứng người đứng cạnh một đồng củ cải tràn ngập nguy cơ, tư thế vô cùng buồn cười.

Tiểu Hưu nhi đã nhặt hết củ cải roi, ngẩng đầu nhìn thấy tôi tay chân cứng ngắc, liền cười phì, mạo hiểm với nguy cơ ót bị gõ lần thứ hai hỏi tôi: “Rốt cuộc là cậu tới đây làm gì thế?”

“Tôi...” Tôi liếc nhìn bọn họ, quyết định nói thật: “Tôi tới để đưa dưa muối và đậu rang.” Nói xong còn chỉ chỉ về chiếc xe ngựa quen thuộc ở đằng sau: “Chính là nó.”

Mọi người “...”

Tôi suy nghĩ một lát, còn nói thêm: “Thật ra tôi có thể trở về nơi để dưa muối đậu rang đội cũng được.”

Mọi người yên lặng một hồi lâu, không hện mà cùng nhau gật đầu.

Mấy canh giờ sau, tôi liền hiểu được vì sao lại hành quân.

Đại quân nhanh chóng đi về phía trước, đường xá gấp ghe ngang vắng, nhưng đội ngũ không hề bị rối loạn, cũng không ai dừng chân nghỉ tạm, như là định suốt đêm đi qua chốn hoang sơn dã lĩnh này.

Tôi lặng lẽ hỏi tiểu Hưu nhi, vì sao đại quân không đi đường lớn, tiểu Hưu nhi kỳ quái nhìn tôi một cái, hạ thấp giọng nói: “Quân lệnh không thể quấy rầy dân chúng, cậu không biết sao?” Về mặt cậu ta tỏ vẻ đương nhiên.

Tôi ‘à’ một tiếng, ngồi yên, khép chân khép tay, như muốn thu nhỏ sức nặng bản thân, để hai con ngựa già kia có thể chạy nhanh hơn một chút.

Tôi cũng không hối hận vì mình đã tìm đến sự phụ, nhưng tại đây trước mặt đại quân, tôi đột nhiên sợ hãi mình sẽ trở thành trói buộc cho bọn họ.

Quân đội một đường đi trước, đến sau nửa đêm thì đi vào vùng rừng núi, cây cối rậm rạp, lúc này mới dừng lại, mọi người ngồi xuống đất nghỉ ngơi, tôi nhảy xuống xe, chỉ cảm thấy cả người như rã rời, chưa bao giờ vất vả nhưng vậy, nhưng nghĩ đến việc tất cả bọn họ đều dùng một đôi chân để đi tới, lại càng cảm thấy bội phục.

Đám người Lão Trần đều rút đệm trải xuống, cứ như vậy nằm xuống, thấy tôi xuống xe lại vò đầu, hỏi tôi: “Cậu ngủ ở đâu?”

Tôi ngẩn người, còn chưa kịp trả lời đã có người chạy đến, nhìn xung quanh, hai mắt liền dừng trên người tôi.

“Chính là ngươi, tướng quân muốn gặp ngươi.”

Nhóm đầu bếp vốn đã nằm xuống đều ngồi dậy, tôi kích động, cơ hồ là chạy vội qua chỗ cậu ta: “Ồ đâu, tôi đi theo cậu.”

Người nọ cau mày, giọng thứ cầm trên tay lên với tôi, câu nói đầu tiên đã khiến tôi sợ đến ngây người: “Tướng quân nói, ngươi phạm vào quân quy, chỉ bằng trói ngươi lại đây.”

Chương 16

Người vừa tới còn khá bé, bộ dạng như mới mười ba mười bốn tuổi, nhưng sức lực lại rất lớn, cậu ta nhanh nhẹn dùng dây thừng buộc một nút chữ thập trên tay tôi, rồi giật giật đầu dây còn lại.

“Đi thôi.”

Trong lòng tôi lộp bộp, muốn hỏi “Sư phụ muốn cậu dắt tôi như dắt chó đi như vậy sao?” nhưng miệng lại không thể hỏi thành lời, nhóm lính cấp dưỡng bên cạnh lại đi tới, lão Trần còn cẩn trọng hỏi một tiếng: “Phượng Ca nhi, thế này là thế nào?”

Phượng ca nhi vóc dáng nhỏ con lại ưỡn ngực, hếch cằm: “Làm sao mà cháu biết được chứ? Đây là cháu đang chấp hành quân vụ mà thôi.”

Lời này vừa ra khỏi miệng, những người đó cũng không dám lại lên tiếng, một đám bày ra vẻ mặt đau khổ nhìn tôi rồi đi, bộ dạng như ‘Gió thổi nước sông Dịch lạnh ghê, tiểu Việt một đi không trở về’ vậy.

Trái lại tôi cũng không quá sợ hãi, so với việc được nhìn thấy sư phụ, vô luận là dạng trừng phạt như thế nào thì tôi cũng chấp nhận được.

Phượng Ca nhi dẫn tôi đi qua một rừng cây, trong rừng cây rậm rạp binh lính nằm đầy đây, nhưng lại không gây cảm giác lộn xộn, vòng vèo sườn núi, đường dần dần lên cao, trước mặt liền hiện ra một chiếc trại, những con ngựa được buộc vào cây cối xung quanh, hơn mười nam nhân trầm mặc, còn có một người đang quỳ gối ngoài trại, hai tay bị trói sau người, một thân y phục màu đen như hòa vào đêm tối.

Tôi hít hà một hơi, cũng không kiêng dè những kỳ sĩ mà tôi từng gặp mặt qua ở đây, chạy tới gọi một tiếng: “Tư Bình!”

Tôi đột ngột chạy như vậy, lại quên mất trên tay còn cột dây thừng, Phượng Ca nhi liền nóng nảy, giữ chặt dây thừng lại, khiến tôi lao đảo, thiếu chút nữa đã té xuống đất.

Tư Bình động một cái, như là muốn đỡ lấy tôi, nhưng cuối cùng vẫn do cách nhau khá xa mà thất bại, may mắn bên cạnh có một nam nhân nhanh tay, vươn tay tóm tôi lại, dưới tình thế cấp bách có hơi dùng quá sức, chộp vào xương bả vai của tôi, đau đến nỗi tôi ‘Á’ lên một tiếng.

“Hàn Vân!” Bên cạnh có người gọi tên hắn. Người tên Hàn Vân đứng là nam nhân ngồi trên ngựa liếc mắt một cái đã nhận ra tôi, lúc này cũng biết mình hơi quá sức, lập tức thu tay lại, còn tay kia thì giơ lên rồi giải thích: “Tôi chỉ muốn đỡ lấy cô ấy, không phải cố ý.”

Phượng Ca nhi sùng sốt: “Cần gì phải cảm thấy có lỗi với hắn chứ Hàn đại ca? Hắn hại Tư đại ca bị phạt mà.” Nói xong lại giật dây thừng một cái, hung tợn nói: “Thành thật chút, chạy loạn đi đâu?”

Hàn Vân cười khò đang định giải thích, từ trong trại chợt có người đi ra, áo bào trắng, tay áo buông thông, để ba chòm râu dài, dưới ánh trăng có phần phiêu dật như thần tiên.

Người nọ khoanh hai tay, giọng nói ôn hòa ấm áp: “Tư tướng quân đang chờ ở bên trong đấy.”

Mọi người quay đầu lại, Hàn Vân còn bước tới hạ giọng hỏi: “Quý tiên sinh, tướng quân có nói gì không?”

Hàn Vân mặt mũi anh tuấn, thân hình cao lớn, bình thường tiếng nói bước đi đều tràn ngập vị nam nhân, đáng vẻ cúi đầu ăn nói dè dặt như vậy, nhìn thoáng qua thật sự có chút uất ức cho hắn.

Quý tiên sinh vẫn chưa trả lời, chỉ từ xa nhìn tôi một cái, Phượng Ca nhi lập tức kéo tôi qua, còn cung kính gọi một tiếng: “Quý tiên sinh.”

“Trời đã trời rồi, còn kéo làm cái gì?” Nói xong liền cầm lấy sợi thừng từ trong tay Phượng Ca nhi, còn buộc lại vào tay tôi, để nó khỏi tha trên mặt đất bất tiện cho việc đi lại.

Y vừa mở miệng, Phượng Ca nhi liền đỏ mặt, ngoan ngoan giao dây thừng ra.

Quý tiên sinh vòng dây thừng trên tay tôi xong, cuối cùng mới nói: “Vào đi thôi, tướng quân ở bên trong chờ cô đấy.”

Tôi giật đầu, trước khi đi vào trại liền nhìn không được quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Tư Bình vẻ mặt lo lắng nhìn mình, còn có cả những người khác, đều là biểu tình muốn nói lại thôi.

Tôi quay đầu lại, không chút do dự đi vào, trong trại được bày biện đơn giản đến cực điểm, mấy cái rương được xếp chồng lên nhau, trên đó đặt một chồng dây quân báo, sư phụ đã cởi áo giáp, mặc một bộ y phục võ sĩ đơn giản ngồi đằng kia, đang viết gì đó dưới ánh đèn.

Tôi bước lại gần chút nữa, liền nhìn thấy người đang ngồi trên một bộ bàn ghế giản dị, gian khổ như vậy, nhưng dáng người vẫn thẳng tắp như kiếm.

Tôi nhin không được, rốt cuộc cũng nhẹ giọng gọi: “Sư phụ.” Vốn tưởng rằng mình đã khống chế cảm xúc tốt rồi, nhưng rơi vào tai lại vẫn cảm nhận được chút run rẩy, với tình cảm mong chờ không thể che lấp được.

Sư phụ thả bút, cũng không đứng lên, chỉ ngồi ở đó nhìn tôi, đôi mắt trầm tĩnh như nước mùa thu.

Tôi chưa bao giờ thấy qua ánh mắt đó của sư phụ, muốn đến gần hơn nữa, lại cảm thấy sợ hãi, mũi chân như dính vào với nhau, suy nghĩ một lát, mới tự giác quỳ xuống, cúi đầu nói: “Thực xin lỗi sư phụ, con không chịu nghe lời người dạy mà lại chạy đến đây.”

Trại không quá lớn, tôi quỳ gối dưới bóng sư phụ, vừa dứt câu nói, chiếc bóng trên đất liền động, tôi vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy sư phụ đứng lên, đứng trước mặt tôi, cúi đầu nhìn tôi.

Dưới bóng đêm về mặt sư phụ rất mờ hồ, tôi lại không nhớ cúi đầu, chỉ biết nhìn người, thời gian đột nhiên như yên lặng, không biết qua bao lâu mới nghe thấy giọng người.

“Ta nói rồi, nơi này là quân doanh.”

Tôi lắng nghe không dám có nửa phần phản bác.

“Quốc có quốc pháp, quân có quân quy, trị quân nghiêm khắc thì ra lệnh mới không bị ngăn trở, có thể biên giới mới yên bình, dân chúng mới được bảo vệ, những điều này con có minh bạch?”

Tôi cúi đầu, không dám hé răng.

Sư phụ trầm mặc một lát, lại lên tiếng: “Hàn Văn, dẫn Từ Bình vào đây.”

Hàn Văn cơ hồ là dẫn Từ Bình tiến vào ngay tức khắc, Từ Bình thấy tôi quỳ, liền mở miệng thanh minh: “Tướng quân, chuyện này là do thuộc hạ...”

Lời của hắn bị cắt ngang, sư phụ trầm giọng: “Từ Bình, kẻ tự tiện nhập doanh, phải xử như thế nào?”

Từ Bình ngừng một lát, cúi đầu đáp: “Kẻ tự tiện nhập doanh, bất luận vì nguyên do gì, cũng bị xem như dò hỏi quân tình, coi là gián điệp mà xử, chém. Nếu trong doanh có tướng sĩ dẫn đường đi vào, bất luận vì lý do gì, cũng bị xử như tội thông đồng với địch, chém.”

Hàn Văn nóng nảy, kêu lên một tiếng: “Tướng quân, Từ Bình làm sao có thể thông đồng với địch được?” Lại chỉ vào tôi: “Cô ấy, cô ấy là...”

Tướng quân đảo mắt qua, Hàn Văn như bị dán bùa định thân, há miệng lại không thể thốt lên một từ.

Tôi đã hoàn toàn trở nên ngây ngẩn, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn sư phụ.

Từ Bình quỳ nói: “Từ Bình chịu chém, nhưng mà tiểu Nguyệt cô nương lại không biết tất cả mọi chuyện này, là do thuộc hạ thấy nàng quá mức nhỏ thương tướng quân nên mới tự ý mang nàng đến đây, xin tướng quân lưu tình.”

Hàn Văn thấy sự tình diễn tiến xấu đi, hai gối quỳ phịch xuống đất, cũng mở miệng cầu tình: “Tướng quân, chuyện này không hề liên quan đến việc dò hỏi quân tình hay là thông đồng với địch, Hàn Văn nguyện lấy đầu mình ra đảm bảo điều đó.” Giọng Hàn Văn lớn, truyền đi cả ngoài một dặm, đảo mắt bên ngoài truyền đến tiếng đầu gối hạ xuống đất, cũng không biết là ai khời đầu, câu ‘Thuộc hạ nguyện lấy đầu mình đảm bảo’ vang lên khắp nơi.

Tôi bị tiếng động lớn như vậy đánh thức, rốt cuộc cũng hồi phục tinh thần, dưới sự kích động ngay cả quỳ cũng quên, dùng hai tay đã bị buộc chống người đứng dậy, ngẩng đầu nói: “Đây là làm sao vậy? Con có tự tiện nhập doanh đâu, con, con đến là để đưa đưa muối đậu rang mà.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Nói đến đây, bên ngoài liền truyền tới một trận huyên náo, ánh lửa chợt bùng lên, có người ở bên ngoài trại cấp báo: “Bảo tướng quân, trong doanh chợt xuất hiện rắn, có người bị rắn cắn bị thương ạ.”

Sắc mặt sư phụ biến đổi, nói: “Hàn Văn, cậu giữ ở chỗ này.”

Hàn Văn lập tức vâng mệnh, tôi lại nóng nảy, xoay người muốn giữ chặt sư phụ lại, khổ nỗi là hai tay đã bị trói, đành phải kêu lên: “Dẫn con theo với, rắn cắn người hơn phân nửa là rắn độc, con biết giải độc do rắn cắn.”

Sắc mặt sư phụ trầm xuống, tức thì độ ẩm trong trại giảm xuống hẳn, ngay cả Hàn Văn cũng không khỏi rung mình, tôi còn định nói thêm, sư phụ đã đi mất rồi, trước khi đi lại nói với Hàn Văn một chữ: “Giữ.”

Hàn Văn lại đáp lại, tôi còn chưa bỏ ý định muốn nói nữa, hắn liền có động tác, dò xét được ý đồ của tôi liền bước tới ngăn ở trước tôi, xem ra còn rất muốn che miệng tôi lại nữa.

Chỉ trì hoãn một lúc như thế, mà ngay cả bóng dáng sư phụ cũng đã không còn.

Tôi nghe thấy bên ngoài trại chỉ trong chốc lát đã không còn tiếng người, nhin không được mở miệng: “Hàn, Hàn đại ca, huynh hãy coi trời cho tôi và Từ đại ca đi, tôi thật sự biết giải độc, chỉ cần nói Từ đại ca giúp tôi lấy cái hòm thuốc đến đây là được, hắn biết nó ở đâu.”

“Hai người các cô cậu không thể đi đâu cả, trong doanh có quân y, không thấy tướng quân đã tức giận đến thế sao?” Hàn Văn lau mồ hôi, lại ngồi xuống bên cạnh Từ Bình: “Tôi nói này Từ Bình, sao cậu lại hồ đồ đến thế? Sao có thể đưa cô ấy đến đây được cơ chứ?”

Tôi thấy Từ Bình vẫn quỳ như cũ, hai tay bị trói chặt ra đằng sau, vẻ mặt mệt mỏi, bất giác trong lòng dâng lên cảm giác áy náy, bèn đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống: “Đều do tôi không tốt, hại cậu bị phạt.”

Từ Bình quay đầu, trên mặt không có lấy nửa phần ai oán, vẫn giữ giọng nói bình tĩnh với tôi, chỉ là không còn cười nổi nữa: “Tôi đã sớm lường được, không có việc gì.”

Hàn Văn tức đến nổi đánh cậu ta một cái: “Lường được? Cậu đã sớm lường được sẽ bị tướng quân chém đầu à?”

“Huynh thì biết gì chứ?”

“Tôi không biết gì cả, tôi chỉ biết lúc này thiếu chút nữa hai người các cô cậu đều bị chém đầu mà thôi.”

Tôi nhớ đến ánh mắt của sư phụ khi này, chân đều như mềm nhũn ra, nhưng trong lòng lại không tin, kiên định mở miệng: “Sư phụ sẽ không làm thế.”

Hàn Văn trừng tôi: “Quân lệnh như núi, cô cho rằng nơi này là nơi có thể đùa giỡn được sao?”

“Huynh đừng dọa cô ấy.” Từ Bình nhíu mày.

“Tôi hù cô ấy làm cái gì? Nếu tướng quân thật sự hạ lệnh, thì không biết cả mười cái đầu của bọn tôi có giữ được tính mạng cho cậu không nữa đây.” Đến giờ này Hàn Văn vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Tôi sùng sốt, muốn phản bác ngay lập tức.

Tuy rằng đã tám năm ròng sư phụ không còn sống chung với tôi nữa, nhưng tôi đây từ nhỏ đã sống với người, người làm người như thế nào tôi đây là người hiểu nhất, tôi không tin người từng cùng tôi chôn con thỏ trắng đã chết, từng cống tôi băng qua khe núi ngắm nhìn hoa lê nở rộ đầy cốc lại có thể xử lý tôi, lại càng không tin người lại lấy tội thông đồng với địch để luận xử Từ Bình, người đã một đường đưa tôi đến quân doanh này, sau đó đem hai chúng tôi đi chém một thể như vậy.

Nếu người thật sự có thể nở làm thế, thì cần gì sai Từ Bình ở lại Diêm thành chiếu cố tôi chứ? Nhiều năm như vậy, sư phụ vẫn lo lắng cho tôi, vẫn muốn tôi được tốt, so với ai khác, tôi là người hiểu biết nhất.

Tôi mới mở miệng còn chưa kịp nói chuyện, bên tai đột nhiên vang lên tiếng sột soạt nho nhỏ, Hàn Văn cảnh giác, con ngươi đột nhiên co rút, sau đó đẩy tôi ra, tay kia rút kiếm ra chém một nhát, con rắn đen thui lù trước mắt tôi lập tức biến thành hai đoạn.

“Có rắn vào, Từ Bình, cậu che chở cô ấy.” Hàn Văn lật kiếm chém đứt dây trói trên tay Từ Bình, lại lấy từ giày ra một thanh đoản đao, ném tới.

Từ Bình nhảy lên tiếp lấy thanh đoản đao, trong chớp mắt Hàn Văn lại chém chết vài con rắn, nhưng trên đất rắn bò đông nghìn nghịt, làm sao có thể chém cho xuể.

Từ Bình vọt tới chắn trước người tôi, nhưng có lẽ do quỳ quá lâu, lại đột ngột nhảy lên, khó tránh khỏi máu bị tắc nghẽn, động tác thoáng trệ lại, loại rắn này tuy nhỏ nhưng hành động lại cực nhanh, trong nháy mắt liền bò tới, còn nhanh hơn cậu ta đến mấy lần.

Tôi trước đó còn chưa kịp đứng lên đã bị Hàn Văn dùng sức đẩy ra, một nam nhân cường tráng lại có võ nghệ như Hàn Văn, ra tay dưới tình thế cấp bách tôi nào có thể ngăn cản được? Thế là tôi bị đẩy vào một góc trại, ngã đến choáng váng không nói, ngay cả đồ đạc trong túi áo cũng bị rơi ra, cam thảo đường, túi thuốc, cả bình thuốc đều lăn lông lốc, tôi quỳ trên đất gấp gáp nhặt lại, thật vất vả mới tìm được cái bình thuốc kia, đành phải dùng răng cắn nút bình rơi ra, thuốc bột trong bình bị vung ra, vung lên đầy mặt khiến tôi ho khù khụ.

Từ Bình thấy tôi bị rắn vây quanh, gấp đến nỗi xanh mặt, cũng không để ý đến rắn dưới chân mình, đoản đao rời tay phóng đến, trước tiên là găm con rắn đang nhắm nhắm muốn bò lên chân tôi xuống đất, đoản đao găm chặt xuống ba tác đất như chém đậu hủ, cắt đứt đầu con rắn, máu đen văng khắp nơi, tôi bị dọa đến, hai chân lùi về sau, người ngửa ra, nửa người ngã lên vách trại.

“Tiểu Nguyệt cô nương!” Từ Bình kêu to, Hàn Văn cũng vọt tới, tôi sợ bọn họ trong lúc cấp bách lại phi đao nữa, liền mặt ngưỡng lên trời còn hai tay lại giờ lên xua xua: “Không có việc gì không có việc gì, tôi không sao.”

Tôi vừa nói chuyện vừa đứng dậy một cách khó khăn, trong trại thực im lặng. Từ Bình và Hàn Văn cũng không còn nhìn tôi, chỉ ngơ ngác nhìn những con rắn đột nhiên trở nên cứng ngắc nằm đầy đất, vẻ mặt như không thể tin nổi.

Tôi lấy khăn ra lau mặt, lại còn giải thích: “Tôi đã dùng thuốc bột trị rắn, không sao nữa rồi, ít nhất trong một nén nhang chúng nó sẽ không động đậy được, Hàn đại ca, huynh tìm thứ gì đó rắn chắc chút rồi bắt chúng nó cho vào đi.”

Hàn Văn nhìn tôi, miệng giật giật, lại nhìn những con rắn trên đất, rốt cuộc với nghẹn ra vài chữ: “Thứ gì...” Lời còn chưa dứt, trên mặt đã đỏ như say rượu.

Từ Bình biểu tình quái dị nhìn hấn, hỏi: “Sao mặt huynh lại đỏ thế?”

Hàn Văn không nói nữa, khuya chân ngồi xuống đất.

Từ Bình sừng sốt, định vươn tay kéo hấn dậy, tôi vội vã kêu lên: “Đừng chạm vào, huynh ấy bị rắn cắn, mau cời trói cho tôi đi.”

Từ Bình hoàn hồn, lập tức chặt đứt dây thừng trên tay tôi, tôi đứng dậy đi qua cẩn thận xem xét, Hàn Văn bị cắn ngay chân, độc tố của con rắn kia khá mạnh, xẻo ống quần đi, dưới chân đã bị sưng phù đen thui lù. Tôi lấy một viên thuốc từ túi ra cho Hàn Văn nuốt vào, lại đem thanh đoản đao hơ trên ánh lửa của chiếc đèn ở trên bàn, bảo Từ Bình đè hấn lại, lưu loát cứa một chữ thập trên chỗ sưng, để máu đen chảy ra từ bốn đường thẳng mãi cho đến khi đỏ lại mới thôi, sau đó tôi rắc thuốc bột lên, cuối cùng là dùng mảnh vải băng chặt chỗ bị thương lại, lúc này mới nhẹ nhàng thở phào ra.

Trong khi đó Từ Bình lại đang ra tay giết chết số rắn còn lại, tôi đang bận trăm việc vẫn lên tiếng ngăn cản: “Đừng giết, gom lại đi, tôi muốn chế thành thuốc để dùng.”

Từ Bình gật đầu, đi ra ngoài tìm một cái túi da đem đám rắn đang ở trạng thái cứng ngắc này bỏ vào, rồi nhanh chóng buộc miệng túi lại.

Tôi nói với Hàn Văn: “Được rồi, tạm thời huynh nằm xuống đi, trăm ngàn lần đừng nhúc nhích, chờ thuốc có tác dụng đã.”

Hàn Văn vẫn thanh tỉnh, lúc này lại giãy dụa nói: “Không được, nơi này là trại của tướng quân...”

Từ Bình cũng mở miệng: “Để để đỡ huynh ra ngoài.” Nói xong vươn tay định dìu hấn dậy.

Tôi chụp vào tay Từ Bình một cái: “Trại tướng quân thì làm sao? Huynh ấy vừa trúng độc, còn muốn để huynh ấy nằm ngoài trời sao? Ở đây tôi vừa rắc thuốc bột, rắn không dám vào, để huynh ấy nằm ở đây đi.”

Đang nói, có người thở hồng hộc lao vào, vừa vào trại liền hét lên: “Hàn đại ca bị sao vậy?” Đó là Phụng Ca, người vừa rồi đã dắt tôi như dắt chó đi.

Tôi nháy mắt mấy cái, đáp lại: “Huynh ấy bị trúng độc rắn, chẳng qua là tôi đã chữa rồi, còn những người khác đâu? Còn có ai bị cắn nữa sao?”

Phụng Ca đã sớm bị choáng váng, chỉ còn biết ngơ ngác nhìn tôi mà gật đầu, tôi lập tức khẩn trương: “Tướng quân đâu? Tướng không có bị cắn không?”

Phụng Ca lại lắc đầu, tôi kéo Từ Bình: “Để cậu ta ở đây chăm sóc huynh ấy, chúng ta phải nhanh đi thôi, lũ rắn này nọc độc rất mạnh, nếu để muộn thì sẽ chẳng thể trị được, mạng người quan trọng hơn.”

Từ Bình quay đầu liếc nhìn tôi một cái, giống như lần đầu tiên nhìn thấy tôi như vậy, sau đó gật đầu, đáp lại: “Đúng vậy, mạng người quan trọng hơn, Phụng Ca nhi, phiền cậu ở đây trông chừng Hàn Văn, đừng để huynh ấy cựa quậy, coi chừng rắn vào, tôi dẫn cô ấy đi tìm tướng quân đã.” Nói xong liền kéo tôi đi.

Phụng Ca khẩn trương: “Là giám quân bị cắn, tướng quân bảo để lại đây nói mọi người không được tự ý rời đi, Từ đại ca, huynh đừng đi!”

Từ Bình bước dài, thấy tôi theo không kịp, liền cõng tôi bỏ chạy, lúc này đã chạy đi xa, giọng nói Phụng Ca phiêu tán trong gió, sao có thể nghe cho rõ được.

Từ Bình cõng tôi chạy như bay, không bao lâu liền vào rừng cây, trong rừng đuốc cháy sáng bùng, các binh lính đã tỉnh dậy, trại của giám quân nằm trên một mảnh đất trống, che kín như bưng, chúng tôi còn chưa tới gần, chợt nghe thấy trên đỉnh đầu có tiếng ung kêu, một con chim ung lớn như bóng mây đen, lao thẳng xuống chỗ chúng tôi, sắp đến nơi liền thu móng hạ xuống một tảng đá, sau đó cúi đầu mổ mạnh.

Tôi nhận ra đây là Ung nhi truyền tin của sư phụ, lại cẩn thận nhìn lại lần nữa, thì ra dưới móng nó giấu một con rắn đen, bị nó mổ vài cái, đầu toác ra, chết cực kỳ thảm.

Ung nhi thanh thế kinh người, khiến mọi người không khỏi ghé mắt nhìn nó, nó lại quay đầu lại, có chút tự đắc nhìn tôi, vẻ mặt kiêu căng, giống như đang đợi tôi vỗ tay hoan hô vậy.

Tôi lau mồ hôi, trừng mắt nhìn lại nó, muốn nói ‘Lúc này là lúc nào rồi hả? Mày còn không kể sát sư phụ để đề phòng, lại dám chạy đến đây bày về anh hùng nữa.’

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Trại của giám quân rất lớn, vách trắng đĩnh hồng, đúng là không thể so với chiếc trại đơn giản đến đơn sơ của tướng quân được, bên trong đèn đuốc sáng trưng, bóng người đi lại bên trong đều hiện lên rõ rệt, giống như một chiếc đèn kéo quân thật lớn vậy.

Phục binh của sư phụ chính tề canh giữ ngoài trại giám quân, mọi người nhìn thấy Từ Bình liền lộ vẻ mặt kinh ngạc, nhìn thấy tôi lại càng sùng sốt, không chờ có người mở miệng, trong trại đột nhiên có người lau mồ hôi bước ra, từ trong ngực lấy ra một tờ giấy, sột ruột nói: “Nhanh đi tìm cây Trọng Lâu có hình dạng như thế này, gần đây hẳn là sẽ có rất nhiều, vị thuốc này có thể khắc chế nọc độc của rắn, phải nhanh lên!”

Tôi nghe thấy rõ ràng, lại không để ý những người ngăn quanh mình, ba chân bốn cẳng chạy tới lớn tiếng kêu lên: “Không thể dùng Trọng Lâu được!”

“Người là ai?” Người nọ sùng sốt.

Bóng người bên trong trại chợt động, lại có người vén màn đi ra, áo trắng phiêu phiêu, đúng là Quý tiên sinh.

“Cô đã đến rồi.” Quý tiên sinh không hề kinh ngạc, chỉ nhìn tôi, nói một câu như vậy.

Tôi gật đầu, chỉ trong thời gian hai câu nói tôi đã đến trước mặt y, lại lặp lại lần nữa với người nọ: “Không thể dùng Trọng Lâu được.”

Người mặc trang phục như quân y kia cả giận nói: “Tên nhóc hoang dã từ đâu đến thế này!”

Quý tiên sinh ra dấu tay bảo tôi ngưng miệng, lại nói với nam nhân bên cạnh: “Trần Khánh, cậu dẫn theo một tiểu đội cùng quân y đi tìm đi.” Nói xong mới đưa mặt chuyển hướng sang quân y kia: “Nếu cần dùng gấp, thì chờ lại trì hoãn, đi đi.”

Trần Khánh cũng là một trong mười tám người sư phụ mang theo bên người, cao gầy, hai mắt trong đêm tối sáng ngời hữu thần, lúc này hẳn ta đáp lời xong, lập tức gọi người theo quân y kia rồi đi, trước trại còn hơn mười binh sĩ, tất cả đều mặc một thân cẩm y, khác với những thân binh đại tướng mặc áo vải thô của sư phụ, thấy một màn này liền bước tới, nhìn chăm chăm đánh giá tôi, mở miệng cũng không gọi Quý tiên sinh, chỉ chất vấn y.

“Kẻ này có lai lịch ra sao?”

Đang lúc xôn xao, một thân ảnh cao lớn từ trong trại đi ra, đứng nghiêm, ánh mắt hạ xuống, hết thấy mọi âm thanh đều dừng lại, chỉ còn chừa lại tiếng gió đêm và âm thanh lách tách từ những cây đuốc đang cháy.

Là sư phụ, trong một mảnh im lặng người lại mở miệng: “Là đồ nhi của ta, để hắn đi vào.”

Tôi đi theo sau sư phụ vào trại giám quân, trong trại trải thảm dày, vài quân y đang châu đầu ghé tai vây quanh tháp nhỏ[1], nghe thấy tiếng bước chân, đồng thanh hô: “Tướng quân.”

[1]: một loại giường ngủ.

“Tiểu Nguyệt, con lại đây, xem thử thương thế của Vương giám quân đi.”

Tôi vẫn theo sau sư phụ, nghe thấy vậy lập tức đi tới, vài quân y kia tự động tránh ra, tôi nhìn thấy một ông lão nằm trên tháp, bắt giác sùng sốt.

Mặc dù tôi không quen với môi trường quân đội, nhưng chỉ trong nửa ngày hôm nay đã chứng kiến nhiều việc, nhìn thấy toàn là những binh sĩ luôn trong tư thế sẵn sàng ra trận giết địch, ngay cả những người lính cấp dưỡng[2] cũng không ngoại lệ, chỉ có người nằm trên tháp này, thịt mỡ trên cằm lại như trề đến tận ngực, bụng tròn như thịt viên, khiến một thân tợ tựa ông ta mặc như sắp toác ra, mũ trên đầu dính một viên ngọc thạch thật lớn, dưới ánh đèn tỏa ra màu xanh biếc, vừa nhìn đã biết là quý quan xưa nay chỉ sống an nhàn sung sướng, đâu có giống như người nên xuất hiện ở quân doanh?

[2]: lính cấp dưỡng, hòa đầu quân: chỉ những người lính làm nhiệm vụ lo việc bếp núc ăn uống cho binh lính.

Wương giám quân sắc mặt đỏ đậm, hô hấp yếu ớt, phản ứng giống hệt như Hàn Vân trúng độc lúc nãy, tôi sùng sốt xong lập tức liền ý thức được trước mặt là một người bệnh, thân mình tự giác nhanh chóng hành động, cúi đầu kiểm tra miệng vết thương của ông ta, một bàn tay lặn vào túi áo, bắt đầu tìm thuốc.

Thuốc tôi mang tùy thân cũng không nhiều, thứ lúc nãy tôi cho Hàn Vân dùng là Thiên Diệp hoàn mà tôi và thái sư phụ đã tiêu phí rất nhiều công sức để phối ra, có thể giải trăm thứ độc thông thường, nhưng cách luyện chế lại rất phức tạp rối rắm, nguyên liệu để phối ra nó muôn lần khó tìm, trong mấy năm trời tôi và thái sư phụ chỉ chế được có năm viên, vừa rồi quá cấp bách mà tôi đã cho Hàn Vân ăn một viên, hiện tại ngón tay đụng vào bình thuốc lại có chút luyến tiếc, tôi đè tay vào mạch của bị giám quân đại nhân kia, chỉ cảm thấy dưới làn da nức ních mồ, dòng máu lưu thông một cách chậm chạp, trong phút chốc độc cũng chưa thể đến tim được, trong lòng liền có tính toán, liền quay đầu nói với quân y.

“Nhanh đi chuẩn bị thất diệp ngũ gia bì[3], cỏ tam giác[4], từ trường khanh[5], táo hủ[6], hạt xuyên chi[7], còn sống thì tốt, không thì bột đã mài cũng

được.”

[3] nguyên convert là thất điệp nhất chi liên, thất điệp liên, hay còn gọi là cây ngũ gia bì, cây thuốc quý thuộc họ nhân sâm, có tác dụng tốt trong các bệnh mạn tính, bệnh nội khoa,...

[4] một loại cỏ sinh trưởng ở vùng thảo nguyên.

[5] một vị thuốc đông y, cả nó và cây cỏ tam giác mình không tìm được tên tiếng Việt để tìm ra tác dụng được lý ☐

[6] nguyên convert là thất điệp nhất chi hoa: cây bảy lá một hoa hay cây táo hươ (Tên khoa học: Paris polyphylla Smith) có thể ức chế huyết áp trên động mạch cảnh, cơ tim và cử động hô hấp, ngoài ra nó còn nhiều tác dụng được lý khác.

[7] nguyên convert là cỏ quý châm, đó là hạt của hoa xuyên chi (ở quê mình gọi là hoa cúc trắng ^^) sau khi hoa khô, cánh đã tàn hết, hạt chúng có móc gai trên đỉnh nên trong convert gọi vậy.

Mấy người quân y hai mặt nhìn nhau, ngón tay tôi vẫn còn đặt trên mạch Vương giám quân, thấy bọn họ bất động, không kiểm được mà lớn tiếng: “Mọi người còn chờ gì nữa? Đúng rồi, Từ Bình, cái hòm thuốc, tôi muốn tìm cái hòm thuốc của tôi, trong đó có cỏ lưỡi rắn hoa trắng[8], không thể thiếu nó được.”

[8] nguyên convert: bạch hoa xà thiệt thảo là một loại thực vật được sử dụng trong đông y, chuyên điều trị các bệnh liên quan đến hệ miễn dịch, sốt, ung thư.

Nhóm quân y kia còn gấp hơn cả tôi, một người trong số đó kêu lên: “Cỏ lưỡi rắn bạch hoa? Giám quân mặt đỏ tai hồng, đây là triệu chứng do trúng nhiệt độc, sao có thể dùng thứ thuốc đó được?”

“Đây mà là trúng nhiệt độc? Độc của đám rắn đen này là loại hàn độc, mọi người không nhận ra sao?”

Quân y kinh hãi, lập tức nổi giận, người nọ lại trợn mắt: “Người cái tên nhóc chưa dứt sữa này từ đâu chui ra! Ta là con của đương triều thái y, ta nói đây là nhiệt độc thì đó là nhiệt độc, bệnh trạng rõ ràng như thế, người sao dám nói đó là hàn độc!”

Tôi quay đầu nhìn sư phụ, sư phụ vẫn trầm mặc đứng ở một bên, một tay ấn trên thân kiểm bên người, dáng người trầm tĩnh như núi, lúc này chạm phải ánh mắt tôi, đột nhiên mở miệng nói.

“Từ Bình.”

Từ Bình đang ở ngay ngoài trại, vừa rồi tôi la lớn tên cậu ta, cậu ta nhất định đã nghe thấy rõ ràng, lúc này lại nghe thấy một tiếng gọi nữa, liền lập tức đáp lại.

“Từ Bình tuân lệnh.” Sau đó là tiến bước chân dồn dập xa dần, nhất định là chạy đi để lấy hòm thuốc của tôi.

Cái vị con của thái y kia xoay mặt về hướng sư phụ, một lúc sau mới nói ra một câu: “Tướng quân, Vương giám quân là huynh trưởng của hoàng hậu nương nương, nếu có sai lầm gì xảy ra, ta tránh không được phải bẩm báo sự thật với hoàng thượng.”

Sư phụ vẫn chưa trả lời, ánh mắt vẫn như cũ dừng trên người tôi, chỉ nhẹ gật đầu.

Trong trại an tĩnh lại, tôi bình ổn tâm tình, trước tiên chăm sóc miệng vết thương cho giám quân kia, bài trừ máu đen, lại dùng kim khâu ngăn độc lan tràn, số cỏ thuốc này là đồ phòng bị của những người làm nghề y, rất nhanh nhóm quân y kia đã đem tới đầy đủ, Từ Bình lại còn rất không bình thường bê cao cái hòm thuốc lên đưa đến trước mặt tôi nữa.

Đủ thuốc, tôi mới đem chúng nó chà nát ra, dùng một nửa xát lên miệng vết thương, trong khi làm thì thỉnh thoảng lại lật mí mắt Vương giám quân lên nhìn một lần, thấy màu đỏ trong mắt ông ta dần tán đi, trong lòng mới thả lỏng xuống, có lẽ sau khi bị rắn cắn ông ta chưa từng di động, cho nên so với Hàn Vân vốn hoạt động kịch liệt thì nọc độc lại chậm phát tán hơn, hiện tại lại được cứu trị đúng lúc, cho dù không cần dùng đến Thiên Diệp hoàn cũng chẳng có vấn đề gì.

Có người nâng giỏ trúc đi vào trại báo cáo, nói rắn bên ngoài trại giám quân đã được diệt sạch, có cần phải chôn ngay tại chỗ hay không, tôi lại ngẩng đầu nói: “Để cho tôi xem thử đã.”

Sư phụ gật đầu, người nọ nâng lại đây, tôi đang muốn lật nắp lên, mu bàn tay đã bị dè lại.

“Để ta.”

Tôi quay đầu liền nhìn thấy khuôn mặt sư phụ, bởi vì người đang cúi đầu, làn mi đen nhánh rủ xuống, sống mũi thẳng tắp, môi mím lại, lồng vào với hình ảnh sư phụ thời niên thiếu trong trí nhớ của tôi, như giống như không, như mộng như thực.

Trong khi tôi chột hốt hoảng, sư phụ đã lật nắp giỏ trúc, cúi đầu nhìn thoáng qua, lúc này mới tránh ra, tôi cũng cúi đầu, chỉ liếc mắt nhìn một cái đã sững sốt, trong giỏ trúc tất cả đều là rắn xanh bình thường, đều đã bị giết chết, máu thịt lẫn lộn vào nhau, nào có bóng dáng của con rắn đen nào chứ.

Tôi ngẩng đầu nhìn sư phụ: “Không đúng, không phải loại rắn này, phải là loại rắn đen có độc mới đúng, vừa rồi trong trại tướng quân...”

Người nâng giỏ trúc nào nói: “Có rắn đen, không nhiều lắm, nhưng chúng tôi không bắt được, toàn bộ đều trốn thoát cả, chỉ có một con bị chim ưng của tướng quân bắt đi, bây giờ...”

Trước mắt tôi lập tức hiện lên hình ảnh Ứng nhi bày ra dáng vẻ anh hùng khi nãy, nhin không được nhắm mắt lại, định mở miệng, bên tai đã vang lên tiếng rên rĩ, Vương giám quân đã tỉnh, mở mắt phát ra âm thanh đục ngầu.

“Từ tướng quân...”

Sư phụ nâng một tay lên đặt tại trên vai tôi, nhẹ nhàng đẩy tôi ra đằng sau người, lúc này mới đáp: “Vương giám quân, đã không sao rồi.”

Bàn tay sư phụ ấm áp mạnh mẽ, tôi mệt mỏi cả đêm, vốn không còn sức chống đỡ, lúc này bị người ấn nhẹ một cái như vậy, đột nhiên lại sinh ra cảm giác ý lại vô hạn, nhìn bóng lưng người mặc giáp bạc, vô cùng muốn tiến tới ôm lấy, giống như ngày bé, để sư phụ xoay người lại đau lòng mình một chút.

“Không có việc gì? Ta nhớ rõ là mình bị rắn cắn, là người nào cứu ta tỉnh lại? Có thương?”

Trại của giám quân tuy lớn, nhưng một người sống sờ sờ như tôi đây, chỉ đứng ở sau lưng sư phụ thì sao có thể giấu cho được? Giám quân vừa lên tiếng, ánh mắt đã hướng lại đây, những người khác cũng đưa ánh mắt về phía tôi, có người liền mở miệng.

“Là vị này, đồ đệ của Từ tướng quân.”

Trong phút chốc tôi đã trở thành tiêu điểm của mọi người, bỗng nhiên cảm thấy không ổn, không ghim lòng được di chuyển bước chân, nhích lại gần người sư phụ.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Sư phụ ở lại nói chuyện với Vương giám quân vừa mới tỉnh dậy, tôi được Quý tiên sinh dẫn về trại của tướng quân, chân bước đi mà lòng nén không được cứ quay đầu lại nhìn.

Trời đã sắp sáng, một đêm chưa ngủ, Quý tiên sinh vẫn giữ được dáng vẻ nhẹ nhàng khoan khoái, gấp tôi về mặt lo lắng, mỉm cười mở miệng: “Cô đã một đêm chưa ngủ, trước khi tướng quân trở về thì nên nghỉ ngơi một lát đi.”

“Tôi còn có chuyện muốn nói với sư phụ, đám rắn này thật kỳ lạ, Quý tiên sinh, mọi người đi rồi, có một bầy rắn đen bò vào trong trại tướng quân, Hàn Vân bị cắn phải. Bình thường loại rắn có nọc kịch độc này vốn rất hiếm khi xuất hiện, lần này lại xuất hiện nhiều như vậy, nhất định là có người thả ra, tôi sợ...”

Quý tiên sinh chậm rãi lắc đầu với tôi, ý bảo tôi dừng lại, lại nói: “Việc này tướng quân đã biết, tối hôm qua ta cũng đã gọi người đi điều tra, cô không cần quá mức lo lắng.”

Tôi còn định mở miệng, lại bị Quý tiên sinh ngăn lại, hai mắt nhìn tôi, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng rõ ràng: “Đù rồi, cô đã làm rất tốt.”

Kỳ lạ, chỉ một câu như vậy, nhưng tôi lại thật sự an tâm, lúc này đã đến trại tướng quân, có một nửa thân binh theo chúng tôi trở về, tôi thấy bên cạnh lại dựng thêm mấy cái trại, Trần Khánh, người trước đó dẫn quân y đi tìm trọng lâu đã đứng bên cạnh, nhìn thấy tôi liền tiến lên nói chuyện.

“Đạ tạ.”

Tôi sững sốt, hỏi lại hắn: “Đạ tạ tôi vì điều gì?”

“Đạ tạ cô đã cứu Hàn Vân.”

Một vài thân binh ở bên kia biểu tình đã thả lỏng rất nhiều, lúc này ai cũng mở miệng, về mặt khi nhìn tôi đều mang ý cười.

“Thật tốt quá.”

“Không hổ là đồ đệ của tướng quân.”

“Thì ra ngày đó cô không phải nói đùa.”

Mọi người bày miệng tám lòi, Quý tiên sinh long long hai tay áo, ho khan một tiếng nói: “Mấy người các cậu, không thấy nàng mệt đến đứng cũng không vững đó sao?”

Còn có người vén màn trại cho tôi: “Đến đây đi, đã chuẩn bị cho cậu cả rồi.”

Tôi thụ sủng nhược kinh[1]: “Đây là chuẩn bị cho tôi sao?”

[1]: được sủng ái đâm ra lo sợ.

“Tướng quân nói phải hạ trại ở đây một ngày, mọi người đều cần phải ngủ, đây là chuẩn bị cho cậu đấy.” Phụng Ca nhíu vừa bùng bồn nước đi tới, giọng điệu với tôi đã trở nên khách khí hơn nhiều, tôi nói lời cảm tạ, lòng nghĩ học y quả nhiên rất tốt, ngay vài canh giờ trước Phụng Ca còn dắt tôi như dắt chó đi đây.

Tôi quả thật đã rất mệt mỏi, lễ bước đi vào trại, trong trại đã trải đệm, tôi để nguyên quần áo nằm xuống, chỉ cảm thấy xương cốt cả người như muốn rã ra, mí mắt nặng như treo đá, khép lại rồi sẽ chẳng thể mở ra được nữa vậy.

Nhưng lòng vẫn còn treo ở trên cao, bức tôi không ngừng suy nghĩ lại hết thảy mọi chuyện đã xảy ra đêm ra.

Vì sao đột nhiên lại có nhiều rắn như vậy? Vì sao trong trại giám quân lại bắt được toàn rắn xanh, mà trong trại tướng quân tất cả đều là loại rắn đen cực độc? Nếu sư phụ không rời đi, nếu tôi không ở đây...

Tôi nhắm mắt nghĩ đến đây, chợt có gió thổi qua, sau đó ngừng lại, ngoài trại có tiếng người truyền đến, là Quý tiên sinh cùng sư phụ.

“Ngủ rồi sao?”

“Hắn là đã ngủ, tôi đã bảo Phụng Ca nhíu dựng cho nàng một cái trại, xem ra nàng cũng mệt đến gần chết rồi.”

“Tốt lắm.”

“Bội Thu, tôi kiểm tra hai loại rắn bắt được ở hai trại, bên giám quân chỉ là ngụy trang, xem ra mục tiêu của việc này là hướng về phía cậu rồi.”

“Người Liêu quấy rầy biên cảnh đã lâu, lần thay quân này có khả năng bọn chúng đã sớm có được tin tức, nên việc phải mật thám đến cũng đã nằm trong dự liệu rồi.”

“Nhưng cách sử dụng rắn độc đã thương người này cũng quá nham hiểm, bây giờ nơi chúng ta hạ trại cũng bí mật, nếu nói là phục kích thì rất khó, cực có khả năng mật thám đã lén vào quân doanh, cậu phải cẩn thận.”

“Tôi biết rồi, cậu cũng đi nghỉ chút đi, Vương giám quân hạ lệnh toàn quân phải dừng trại hai ngày tra rõ việc này.”

“Ông ta nói như vậy?”

Sư phụ không nói nữa.

Ngoài trại an tĩnh lại, sau đó là tiếng bước chân rời đi, lòng tôi quýnh lên, đang định đứng lên đuổi theo sư phụ, không nghĩ đến một trận gió lạnh phát qua, màn trại bị xốc lên, có người đi vào.

Tôi trước đó còn muốn chạy ra, bây giờ ngay cả dũng khí mở mắt cũng không có, nghe bên cạnh có tiếng động rất nhỏ, tim đập như đánh trống.

Thời gian yên lặng trôi, không biết qua bao lâu, một bàn tay dừng lại trên trán tôi, nhẹ nhàng xoa hai cái, ngón tay ấm áp, còn mang theo vết chai do nhiều năm cầm kiếm, nhưng lại không khiến tôi cảm thấy thô ráp, ngược lại lại vô cùng ôn nhu.

Khóe mắt của tôi nhất thời ẩm ướt, rốt cuộc không thể giả vờ được nữa, tôi mở mắt ra ánh mắt gọi: “Sư phụ.”

Sư phụ như sớm biết rằng tôi vẫn còn tỉnh, cũng không lộ ra thần sắc kinh ngạc, chỉ rũ mắt xuống nhìn tôi: “Không ngủ được?”

Tôi ngồi dậy: “Không ngủ được, sư phụ, con có lời muốn nói với người.”

Sư phụ đáp tôi: “Cũng tốt, ta cũng có lời muốn nói với con, con đi theo ta.”

Sư phụ dẫn tôi lên một đỉnh núi, trời đã sắp sáng rồi, trời đầu thu, phương Bắc đã se lạnh, mới tháng chín nhưng khắp núi lá đỏ như lửa, dưới chân núi có sông, không biết từ đâu lại có con thuyền, giọng buồm xuôi dòng đi xuống, nhìn từ xa hết như một bức họa.

“Thật đẹp.” Giữa làn gió mát rượi tôi nhón chân lên, sư phụ đứng ở bên cạnh tôi, áo choàng phất phới trong gió, thỉnh thoảng chạm vào tay tôi, khiến tôi kim lòng không đành muốn bắt lấy.

“Thích nơi này không?”

“Chỉ cần là nơi có sư phụ, con đều thích.” Tôi chân thành trả lời, đôi mắt là một cái cười mỉm của sư phụ.

“Nơi này đã gần đến nước Liêu, trước mắt đều là phong cảnh phương Bắc, cùng là ngày thu, nhưng nơi đây ngàn núi đã đỏ rực, mà Dương Châu vẫn là

núi xanh nước biếc, dương liễu phát phơ, nếu là ở Giao Châu thì lại càng thêm nóng bức, nếu đóng quân thì các tướng sĩ tránh không khỏi phải mặc quần áo cộc, đến nơi hoang dã, cây nào cũng có hoa quả để hái cả.”

“Hay thật đấy.” Tôi nghe đến mê mẩn, suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu ở Lương Châu, ban ngày còn nóng đến nỗi có thể nướng chín trứng gà, đến đêm khuya thì cát lạnh như tuyết, phải khoác áo choàng da thú mới có thể gác trại được.”

“Con có biết những điều này?”

Tôi có phần đắc ý: “Những điều này sư phụ đều biết trong thư, người còn nói Ba Thục núi non trùng điệp, nước sông mênh mông, trên bờ sông có những viên đá màu phát sáng về đêm, trên núi thì có những con chim sặc lông ngũ sắc, rất thú vị.”

Những năm gần đây, mỗi phong thư sư phụ viết cho tôi đều bị tôi xem qua trăm ngàn lần, lúc này vừa mở miệng, câu chữ tựa như nước cứ tuôn ra, sư phụ lắng lắng nghe, mặc dù không nói lời nào, nhưng trong ánh mắt lại có ánh sáng chậm rãi lưu động, đẹp đến nỗi khiến tôi phải đui mù.

Tiếp qua một lúc sau, sư phụ mới mở miệng: “Nguyệt Nhi, năm đó sau khi ta xuống núi, từng cùng phụ thân theo hoàng thượng đi tuần tra ngũ châu ở Trung Nguyên, một đường giang sơn như họa, xe vừa tới Thái Sơn, hoàng thượng đứng ở vách đá chỉ tay, hỏi thiên hạ còn có quân chủ nào có thể ngồi ôm núi hùng vĩ như thế hay không, vẫn vô bá quan tùy giá cùng quỳ xuống hô ba lần vạn tuế. Sau đó phụ thân mang ta đến biên quan, hỏi ta đã nhìn thấy gì ở Trung Nguyên ngũ châu? Ta đáp là núi sông hùng vĩ, phụ thân lại lắc đầu, con có biết người đã nói gì với ta không?”

Tôi cũng lắc đầu, phụ thân của sư phụ ngay cả gặp mặt tôi cũng chưa từng, sao có thể đoán được ông ấy nói gì chứ?

“Phụ thân nói, núi sông hùng vĩ tự nhiên là không cần nhắc đến, nhưng trên đường đi những thứ mà người chứng kiến, còn có những đứa trẻ vừa đi làm ruộng vừa nhâm thuộc bài học, những câu ca trên những chiếc thuyền đánh cá khi chiều muộn, mặc dù biên quan trấn nhỏ, nhưng cũng có nông phu thợ săn, sau một ngày vất vả trở về nhà, thê nhi với khuôn mặt tươi cười chào đón họ, người một nhà sum vầy cười nói, nam nhi bảo vệ quốc gia, dân chúng an hưởng thái bình, chiến sĩ trấn thủ biên giới, tướng quân chết vì xã tắc, đây mới là quân nhân.”

Gương mặt tôi vốn đang cười, nghe đến đó rồi cuộc cười không nổi nữa, chỉ cảm thấy một luồng máu nóng bốc lên trong ngực, nóng đến nỗi khiến tôi phải khó chịu.

Sư phụ quay đầu, nhìn lá đỏ như sáng rực khắp núi đồi, mở miệng: “Nguyệt Nhi, con cảm thấy giữa một người và sự thái bình của một nước, cái nào nặng cái nào nhẹ?”

Tôi há miệng, giọng nói ảm ách: “Tự nhiên là... thái bình của một nước.”

“Đúng vậy.” Sư phụ lại quay đi: “Trở về đi, nơi này không phải nơi con có thể ở được.”

Lòng tôi nháy dưng, không kịp nghĩ suy thì hai tay đã vươn ra, nắm chặt lấy tay sư phụ mở miệng.

“Sư phụ, cho dù con biết một người vĩnh viễn kém xa dân chúng một quốc gia, nhưng mà ở trong lòng con, người vẫn quan trọng hơn hết thảy mọi thứ trên đời này, còn quan trọng hơn cả núi sông hùng vĩ, quan trọng hơn cả thái bình của thiên hạ, quan trọng hơn cả chính con nữa. Sư phụ, con chỉ muốn người được an bình, con biết có kẻ muốn hại người, con lo lắng cho người, con chỉ muốn ở lại bảo vệ cho người mà thôi.”

Tôi quá mức kích động, sau khi nói xong một hơi liền, chỉ còn biết đứng một chỗ thở dốc, có lẽ sư phụ không ngờ rằng tôi sẽ nói những lời này, nhìn tôi sừng sốt hồi lâu, cuối cùng lại thở dài, một bàn tay bị tôi nắm rút ra không được, đành phải dùng tay kia xoa xoa đầu tôi, giọng nói chứa đầy sự bất đắc dĩ.

“Con đây... tiểu nha đầu này.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Đại quân ở lại trong rừng hai ngày, sư phụ cũng không nhắc lại chuyện muốn tôi trở về, tôi liền ở lại, Phương Ca tìm cho tôi một bộ quần phục cỡ nhỏ, tôi vô cùng vui vẻ mặc vào rồi ra ngoài trại cho mọi người nhìn, Phương Ca nhủ thầm, nói cậu mặc kiểu gì thế này, mặc vào không giống quân nhân gì cả, cứ lụp xụp sụp sụp thế nào ấy.

Tôi cũng thấy khó coi, kéo kéo y phục, lại rước lấy một tràng tiếng cười của mọi người, Quý tiên sinh an ủi tôi, nói không có việc gì, mặc vài ngày thì sẽ thành quen.

Quý tiên sinh vừa mở miệng, những người khác sẽ không cười nữa, tôi có chút kỳ quái, rõ ràng Quý tiên sinh là một người thật ôn nhu, nhưng sao mọi người lại có vẻ sợ y thế này.

Từ Bình bị phạt hai mươi quân côn[1], điều này là tôi mới biết được sau đó, nhất thời áy náy đến nỗi muốn cắn đứt ngón tay, tôi cầm loại thuốc mỡ tốt nhất đi tìm cậu ta, cậu ta lại làm ra vẻ không có việc gì, trên người băng đầy vải, mặt thì vẫn cười hi hi, vui vẻ an ủi tôi.

[1]: côn = gậy.

“Không có việc gì, yên tâm đi.”

Tôi khò sở nhìn cậu ta, nhỏ giọng: “Sao sư phụ có thể làm vậy được...”

Từ Bình lập tức lắc đầu, vẻ mặt chân thành nhìn tôi: “Không sao, tướng quân phạt như vậy là đã nhẹ rồi.”

Tôi sợ cậu ta lại lời quân quy điều thứ mấy đó ra niệm, lại thấy cũng vô sự, liều vội vàng buông thuốc bỏ chạy.

Mọi người trong quân doanh đều bị ‘tra rõ’ một lần theo như lời Vương giám quân, ngay cả tôi cũng bị điểm danh, ngày hôm sau vào giữa trưa có một vệ sĩ mặc cẩm y đến, chỉ vào tôi nói: “Chính là ngươi, giám quân muốn gặp ngươi.”

Lúc ấy tôi đang xử lý đám rắn đen mà Từ Bình thu được trong cái túi da, sau khi dính thuốc chúng đã không còn đáng vẻ hung ác nữa, tôi cẩn thận lấy nọc độc chúng nó vào bình sứ, cho vào túi thuốc, để sau này cần thì dùng.

Khi người nọ nói chuyện thì tôi đang cầm một con rắn áp đầu nó vào miệng bình sứ, gã vẫn chưa thấy rõ tôi đang làm cái gì, tôi cũng không rảnh để ngẩng đầu lên, chờ mãi không thấy tôi trả lời, gã liền giận, bước gần lại vài bước, đột nhiên thét lên một tiếng kỳ quái.

Tôi bị gã ta làm cho hoảng sợ, thiếu chút nữa làm rơi con rắn trên mặt đất, vội vàng bình tâm cất con rắn vào, sợ nó bò mất, lại cẩn thận buộc túi da thêm một lần nữa, để ở bên chân.

Loại rắn có nọc cực độc như vậy rất hi hữu, khó khăn lắm mới bắt được một đám đều còn sống, vừa vặn bắt lấy để làm được vật nghiên cứu. Vì phòng ngừa xảy ra chuyện gì bất ngờ, tôi liền chọn một nơi yên tĩnh để lấy nọc độc. Sư phụ dẫn người đi tuần doanh, sườn núi không có người khác, tôi lại ngồi sau một cái cây to, thế mà gã ta cũng tìm ra được, thật đúng là có nghị lực.

“Vương giám quân tìm tôi có chuyện gì? Là tình trạng vết thương có biến hóa sao?” Tôi đứng lên, lấy khăn tay ra lau tay.

Gã ta vẫn giữ vẻ mặt kinh hồn chưa trấn định, lấy tay chìa chìa vào cái túi da dưới chân tôi: “Ngươi đang làm gì đó?”

Tôi kỳ quái: “Huynh không nhìn thấy sao? Tôi đang lấy nọc độc rắn.”

“Tiểu Nguyệt, xảy ra chuyện gì vậy?” Có tiếng bước chân vang lên, Phụng Ca chạy tới, trong tay còn cầm một mảnh giáp ngực chưa lau xong, cũng không biết vừa rồi cậu ta ở đâu, hơn phân nửa là bị tiếng thét của vệ sĩ mặc cẩm y kia gọi đến, có lẽ do vội vã chạy, nên thở dốc không thôi.

“Ta phụng mệnh của giám quân...” Người nọ vừa mới ngẩng đầu, lại có người đi tới, tiếng bước chân có phần nặng nề, đúng là Hàn Văn.

Độc rắn trong người Hàn Văn vừa mới được giải không bao lâu, bước chân còn có chút khập khiễng, nhưng khi đến gần thì vẫn cao hơn cả gã vệ sĩ mặc cẩm y kia đến nửa cái đầu, ép gã ta tới nỗi khiến gã không tự chủ được mà lùi về sau mấy bước.

Hàn Văn đứng nghiêm, dường như cố tình ngăn cách tôi với người kia, lúc này mới mở miệng: “Người ở đây đều là thủ hạ thân binh của tướng quân, cho dù là giám quân cũng không thể tùy ý điều động, không phải là đại nhân không biết điều này chứ?”

Người nọ lui về sau mấy bước, sau khi phục hồi tinh thần lại liền có phần thẹn quá thành giận, hắng giọng nói: “Vương giám quân của bọn ta là huynh ruột của hoàng hậu, là cửu tử[2] của hoàng thượng, mặc dù là đại tướng quân...”

[2]: anh vợ.

“Tướng ở bên ngoài, quân lệnh là lớn nhất, mặc cho hoàng thượng ở đây cũng không thể phá vỡ quy củ được.”

Hàn Văn không nhượng dù chỉ là một bước, ngay cả Phụng Ca cũng đi tới, ôm mảnh giáp ngực kia đứng bên cạnh Hàn Văn, người nọ không có biện pháp, cuối cùng đành nói: “Ta đi nói với giám quân.” Rồi xoay người rời đi.

Hàn Văn vóc người cao lớn, hơn nữa thêm một Phụng Ca, họ che kín tôi, dù có nhón chân lên cũng không thể nhìn thấy biểu tình của người nọ, chỉ có thể nghe thấy giọng nói oán hận của gã ta, chắc là giận mà không thể làm gì được.

Tôi suy nghĩ một lát, cẩn thận hỏi: “Tướng quân nói tôi không thể đến đó hay sao?”

Hai người bọn họ đồng thời quay đầu lại, Hàn Văn còn chưa mở miệng, Phụng Ca đã thì thầm “Lão họ Vương kia cũng chẳng phải thứ gì tốt, ông ta thường thích tìm những đứa bé trai xinh đẹp, cậu như vậy làm sao đi đến đó được? Như vậy chẳng phải là tự chui đầu vào lưới hay sao?”

Tôi hơi kinh ngạc, không hiểu được ý tứ trong lời nói của cậu ta, lại quay đầu nhìn Hàn Văn, nhưng Hàn Văn lại chỉ ngẩng đầu nhìn trời.

Ban đêm khi sư phụ trở về, Phụng Ca liền nhanh nhẩu đem chuyện Vương giám quân tìm tôi báo cho người biết, tôi ngồi ở một góc trong trại tướng quân đọc sách thuốc, thấy sư phụ vừa trả lời quân báo vừa nghe Phụng Ca nói chuyện, nghe đến cuối câu chuyện liền nhú mày nhìn tôi một cái, ánh

mắt có phản ứng sốt.

“Ta đã biết, các cậu đều ra ngoài đi, tiểu Nguyệt ở lại.”

Tôi liền ở lại, còn ôm sách xích lại gần sư phụ một chút, trại tướng quân vô cùng đơn sơ, không bày trí gì nhiều, chỗ ngồi của sư phụ chẳng qua chỉ là một bộ bàn ghế hành quân, tôi liền chọn một cái rương, nhưng để bê nó đi thì có vẻ khá phiền phức.

Sư phụ nhìn tôi bận rộn, liền ra tay giúp một phen, đợi đến khi người ngồi lại vào chỗ của mình mới mở miệng: “Hôm nay con làm những gì?”

Tôi ngồi vào bên cạnh sư phụ, cảm thấy lòng đầy mỹ mãn, nghe người hỏi như vậy, lập tức đáp: “Con lấy nọc độc rắn, cất vào để dành chế thuốc dùng, sau lại còn cùng Phụng Ca lau áo giáo, người xem, mũ giáp này đều do con lau, có phải rất sáng hay không?” Vừa nói vừa lấy tay chỉ chỉ mũ và áo giáp để ở một góc của trại.

Sư phụ nhìn thoáng qua: “Ừ, tốt lắm.”

Tôi vui vẻ, híp mắt cười cười.

Sư phụ lại nói thêm: “Lúc bắt rắn cần phải cẩn thận, đừng để mình bị thương.”

“Sẽ không đâu, thái sư phụ đã dạy con cách xử lý rắn độc rồi.” Tôi vươn mười ngón tay cho sư phụ xem: “Người xem, chả có việc gì cả.”

“Thái sư phụ của con...” Sư phụ xoa xoa mày, không nói thêm nữa.

Đại khái tôi biết sư phụ muốn nói gì, hơn phân nửa là muốn trách thái sư phụ sao lại dạy tôi mấy thứ linh tinh lộn xộn đó, nhưng mà thái sư phụ đã đi vân du, người muốn tìm ông ấy lý luận cũng không được, thôi thì đành không nói luôn vậy.

Lúc nói chuyện, sư phụ vẫn còn đang xử lý quân báo, thường thường hạ bút phê bình chú giải vài câu, dường như người vẫn chưa xong việc, cho nên thi thoảng mới nhìn tôi một cái.

Tôi thật vui vẻ, cảm thấy khoảng thời gian mà mỗi ngày sư phụ đều bầu bạn với mình đã quay trở lại. Khi đó người cũng là thế này, tôi đêm liền ôm một quyển binh thư đọc, mà tôi lại hay quần quýt người nói chuyện, chuyện gì cũng đều kể cho người nghe.

Sư phụ chưa bao giờ tỏ ra thiếu kiên nhẫn với tôi, người luôn vừa đọc sách vừa nói chuyện với tôi, lâu lâu lại nhìn tôi một cái, có đôi khi tôi mãi nói chuyện rồi ghé lên đùi người ngủ lúc nào không hay, thường khi đó người sẽ bế tôi đặt lên giường.

Chúng tôi ngồi nói chuyện trong chốc lát, đột nhiên sư phụ hỏi: “Trong doanh không thể so với nơi khác, ăn mặc ở có quen không?”

Tôi gật đầu, suy nghĩ một lát rồi nói thêm: “Làm con trai cũng tốt lắm, quần áo thế này đi đường dễ hơn, sau này con muốn học cưỡi ngựa nữa.”

Sư phụ gật đầu, nói: “Người ta mang đi Diêm thành đều là thân binh của Từ gia, khác với những tướng sĩ khác trong doanh, Quý tiên sinh, Phụng Ca, còn có Từ Bình đều giống nhau, trừ bọn họ ra, không nên giao tiếp nhiều với những người khác, con hiểu chưa?”

Tôi lập tức nghĩ đến Vương giám quân béo mập cầm trề đến ngực kia, còn có gã vệ sĩ cầm y kia nữa, nhin không được hỏi: “Sư phụ, có phải con đã cứu nhầm người rồi hay không?”

Sư phụ nở nụ cười: “Lúc thái sư phụ dạy con cách cứu người có phân đúng sai hay không?”

Tôi lắc đầu: “Kẻ hành y cứu người, là chuyện hiển nhiên, cho dù là con hổ hay con báo bị thương ở trước mặt con, con cũng sẽ cứu nó.”

Sư phụ mỉm cười, vỗ vỗ đầu tôi: “Nguyệt nhi, con là đứa trẻ tốt.”

Từ khi sáu tuổi tôi đã nghe sư phụ nói những lời này, khi đó trong lòng nở hoa, nhưng hiện tại tôi đã có chút bất mãn, nhin không được đứng lên nghiêm túc nói: “Sư phụ, đừng bảo con là đứa trẻ nữa, người xem xem, con đã lớn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Hai ngày sau, đại quân lại khởi hành bước lên hành trình cuối cùng đi về hướng Thanh Châu Bắc Hải. Tôi không rời khỏi phạm vi thân binh của sư phụ lần nào nữa, Vương giám quân cũng không lại phái người đến tìm tôi, sự tình cứ như vậy trôi qua, ai cũng không nhắc lại, giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh vậy.

Theo như lời Quý tiên sinh, sau vài ngày ở lại trong quân doanh thì dần dà tôi đã quen với hết thảy mọi thứ, mỗi ngày lên ngựa bước đi, khi đại quân hạ trại tôi liền làm phong phủ cái hòm thuốc của mình, đợi đến khi sư phụ tuần doanh trở lại liền theo người trò chuyện, mãi cho đến khi sư phụ bảo tôi đi ngủ tôi mới ôm sách thuốc trở về trại của mình.

Không được thoải mái lắm, cưỡi ngựa vất vả, ngày ngày xóc nảy, nhưng hết thảy mọi sự trả giá đều đáng giá, nhất là buổi tối khi ở trong trại sư phụ, người cúi đầu phê duyệt quân báo, tôi tựa đầu vào gối ngồi bên cạnh người, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn người một cái cũng thật là tốt.

Ngay cả Phụng Ca cũng bội phục tôi, vào một ngày khi ở trên ngựa cậu ta nhìn chằm chằm tôi hỏi: “Cậu mới học cưỡi ngựa thôi, mấy ngày nay không bị đau mông sao? Quân y đều có xe ngựa, không cần phải cứng rắn chống đỡ như thế, xin tướng quân tìm cho cô một chiếc xe ngựa thì tốt hơn.”

Phụng Ca là đứa trẻ được sư phụ cứu ra từ một thôn trang bị chiến hỏa đốt cháy, sau lại không chịu rời đi, vẫn cứ đi theo sư phụ, bình thường chỉ lo lắng chuyện lau chùi áo giáp, dựng trại hoặc những chuyện vặt vãnh hằng ngày, nhưng lúc nào cũng tỏ vẻ như ta đây rất giỏi, hơi một tí là cứ đem tướng quân treo ngay miệng mà nói.

Phụng Ca vốn đối đãi với tôi như một đứa con trai, sau biết được sự thật cũng không sửa lại, mở miệng chẳng bắn khoả e dè, khi hỏi câu mông có đau không thì ánh mắt cũng chẳng thêm chớp, khiến tôi phải đỏ mặt một hồi.

Tôi lắc đầu: “Không có việc gì, tôi đã quen rồi.”

Thật ra ngày đầu tiên khi cưỡi ngựa hai chân tôi bị ma sát đến rướm máu, may mắn tôi là một thầy thuốc, đến tối cần rặn tụt thuốc cho mình, sang buổi sáng ngày sau hôm thì cũng đỡ hơn một chút.

Những lúc như thế này tôi lại chợt nhớ đến thái sư phụ, cảm thấy thái sư phụ đối với tôi thật tốt, sách thuốc này tuy chữ viết khó coi, nhưng thật sự rất có ích.

Tôi nói với sư phụ rằng mình nhớ thái sư phụ, thời điểm nói chuyện là lúc sư phụ mới tuần doanh trở về, khi xuống ngựa mũ vẫn còn ôm trong tay, ánh trăng chiếu lên áo giáp bạc của người, không ai là không đang nhìn người, nhưng người lại cười rộ lên, đáp lời tôi: “Thái sư phụ của con không có việc gì, yên tâm.”

Tôi kè kè phía sau sư phụ, còn nói: “Nếu ông ấy có việc gì, biết tới đâu tìm con giờ.”

Tôi nhận lấy mũ giáp từ sư phụ, nói tiếp: “Đúng rồi, con cũng như vậy mà.”

Sư phụ thở dài: “Đúng vậy, con cũng thế.” Sau đó nở nụ cười.

Tôi meo meo cười, đây là cuộc sống trong mơ của tôi, tôi cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Phụng Ca đã chuẩn bị cơm xong xuôi, mọi người cùng sum tụ với nhau dùng bữa, tôi và sư phụ đi tới, Hàn Văn đã hoàn toàn bình phục, đang ngồi nói chuyện với Trần Khánh, nhìn thấy chúng tôi liền đứng dậy để nhường chỗ.

Sau khi đến quân doanh tôi mới biết được, mỗi ngày tướng quân và thân binh của mình đều cùng ăn cùng ngủ với nhau. Mười tám người này là đội trưởng kiêu kỵ, khi có chiến tranh thì dưới trướng có một đội ngũ thủ hạ trên trăm người, nhưng khi không có chiến sự thì đi theo bên người sư phụ, một tác không rời.

Tôi hỏi Hàn Văn vì sao lại thế, Hàn Văn là một người thẳng tính, khi nói chuyện thì biểu tình ngạc nhiên trên mặt đều lộ ra không sót chút gì, hỏi ngược lại tôi: “Cô không biết chúng tôi là được một tay tướng quân huấn luyện ra sao?”

“Một tay huấn luyện ra?”

Bên cạnh có người chen vào giải thích: “Chúng tôi đều được tướng quân lựa chọn ra từ giữa những người lính bình thường, dù được thăng thành đội trưởng kiêu kỵ thì cũng vẫn là thân binh của tướng quân.”

“Vậy mọi người đều ở bên nhau thật lâu rồi sao?”

Người nọ lắc đầu: “Cũng không phải, nếu có người chết trên chiến trường, thì sẽ tuyển người khác để thay thế vào.”

Tôi kinh ngạc, mặt mũi trắng bệch.

Từ Bình đi tới, lấy chân đá người nọ: “Tránh qua một bên, chết cái gì, đừng hù dọa cô ấy.”

Một lúc lâu sau tôi vẫn chưa nói gì, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng lại ghen ra một câu: “Tôi biết y thuật.”

Một câu không đầu không đuôi như vậy, vậy mà Hàn Văn cũng hiểu được, ngồi xổm xuống cười hi hi nhìn tôi, nói: “Đã biết, tiểu thần y, chúng tôi sẽ cố gắng giữ tính mạng mình để chờ cô điều trị.” Nói xong còn ôm lấy cổ Từ Bình kéo cậu ta khom lưng xuống, chỉ vào cậu ta nói: “Nhưng người này thì khác, cậu ta xuất thân từ phủ tướng quân, thời gian đi theo tướng quân so với ai khác cũng đều lâu hơn cả.”

Tôi nhìn bọn họ, trong lòng có câu này nhưng không nói ra.

—— Tôi còn được sư phụ nuôi lớn cơ đấy, so ra thì mấy người ai ai cũng chẳng bằng cả.

Trại tướng quân luôn nằm chỗ cao, dễ dàng quan sát toàn quân, khác xa với trại của Vương giám quân, mỗi lần đều công khai nằm giữa quân doanh, lúc nào cũng phải có binh sĩ vờn quanh, giống như sợ sẽ có địch đánh tới bất cứ lúc nào vậy.

Tôi cảm thấy Vương giám quân thật buồn cười, trại thì hạ chỗ nào chẳng được? Phô trương như vậy, nếu thật sự mà có địch đến, thế nào thì cũng thành cái bia ngắm, cho nên ở đâu cũng sẽ như nhau cả mà thôi.

Bữa tối do lính cấp dưỡng đưa tới, lão Trần cùng tiểu Hầu Tử đều nhớ rõ tôi, mỗi lần đều cười chào hỏi, lão Trần nói bọn họ đều đã nghe nói, thì ra tiểu Nguyệt cậu lại là một thần y, cứu cả giám quân, tiểu Hầu Tử ở bên cạnh hừ một tiếng, nói: “Không cứu lão thì tốt hơn.” Lời vừa ra miệng lại bị lão Trần vỗ đầu, kêu to ui da vài tiếng.

Đồ ăn rất đơn giản, nhưng trên đường đi trèo đèo lội suối, các đội trưởng kiêu kỳ này cũng không ở không, thỉnh thoảng nhân lúc nhàn hạ liền sẵn chút thức ăn hoang dã, tài bếp núc của Phụng Ca không tệ, buổi tối nhóm cái bếp liền có thêm đồ ăn, thịt hươu ướp ngon lành, ngửi mùi thôi mà đã khiến người ta phải nuốt nước bọt ừng ực.

Đến ngày hôm sau, tôi liền quần quít lấy Hàn Vân đòi hán mang tôi đi cùng.

Hàn Vân vò đầu, mặt tràn đầy vẻ không tình nguyện.

“Như thế sao được? Ngay cả cưỡi ngựa cô cũng cưỡi không tốt.”

Tôi cố gắng thuyết phục: “Tôi chỉ đi nhìn xem mà thôi, thuận tiện hái chút thuốc, gần đây có rất nhiều loại thuốc hiếm có, rất hữu dụng.”

“Trong rừng có gấu đen.”

Tôi “ồ” một tiếng, cho tay vào ống tay áo: “Có huynh, tôi không sợ.”

Hàn Vân bất chợt được tôi tăng bốc, biểu tình trở nên có chút mơ màng, nhưng ngoài miệng vẫn còn băn khoăn: “Tướng quân...”

“Sư phụ cũng chưa nói không cho tôi ra ngoài doanh.” Tôi vừa nói, tay chân vừa động thủ định lên trèo lưng ngựa.

Hàn Vân không còn cách nào khác, thấy xung quanh không có người, kéo lấy tôi, vừa đi vừa giáo huấn tôi.

“Đi làm việc này thì cưỡi ngựa làm gì, vào rừng một lát rồi phải về ngay đấy.”

Tôi còn chưa kịp mở miệng, một luồng gió đã đập vào mặt, là Ung Nhi xẹt qua người chúng tôi, đảo mắt đã lao tít lên cao, nhưng chỉ xoay vòng chứ không rời đi.

Hàn Vân ngửa đầu nhìn thoáng qua, cười rộ lên: “Tốt lắm, nó cũng đi, hôm nay nhất định chúng ta sẽ thu hoạch mẻ lớn đấy.”

Tôi và Hàn Vân vào rừng, Ung Nhi quả nhiên lợi hại, không bao lâu đã bắt được một con thỏ hoang thả xuống trước mặt chúng tôi, lại đặc ý đào dạt giương cánh bay đi, Hàn Vân mang theo cung tên, đang nhắm vào một con dê, bị Ung Nhi quấy nhiễu, tất nhiên là con dê bỏ chạy, khiến hán giận đến nổi phải dậm chân.

Ung Nhi lại lao xuống như một mũi tên, biến mất trong rừng sâu, khiến chim chóc hốt hoảng bay đầy trời, chúng tôi thấy nó thanh thê kinh người, trực giác mách bảo có con mồi lớn, lập tức chạy theo hướng đó.

Tán rừng rậm rạp, dưới chân là một lớp lá dày, chúng tôi chạy một lát liền có tiếng người hét to cùng tiếng thú gầm gừ lẫn lộn một chỗ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Vân người cao lớn, có lẽ đã thấy được cái gì đó, đột nhiên dừng chân lại, tôi đi phía sau, thiếu chút nữa đã đâm sầm vào người hán.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đừng lên tiếng, có gấu.”

Tôi cả kinh, Hàn Vân cũng không nói nhiều, nhắc người tôi lên một cái cây, tôi nhất thời chưa làm chuẩn bị, chỉ biết ôm lấy thân cây để mình không ngã xuống, mắt thấy Hàn Vân leo lên trên, đứng vững vàng trên một thân cây cao lớn.

Sau khi ổn định lại, tôi cúi đầu nhìn, rốt cuộc hiểu được âm thanh trước đó là từ đâu mà đến.

Dưới tàng cây có năm ba người vây quanh một nam nhân còn trẻ tuổi, trước mặt bọn họ có một con gấu cực lớn đang rít gào, bộ dáng như sắp lao vào bọn họ, trong những người đó thì chỉ có hai người mang kiếm, nam nhân bị vây ở giữa mặc cẩm bào mang đai ngọc, vào thời điểm nguy cấp như vậy nhưng vẫn giữ biểu tình nhàn nhã ngấm cảnh, hoàn toàn không lộ vẻ mặt như gặp phải địch lớn như những người khác.

Tôi cảm thấy hán rất kỳ quái, không khỏi nhìn một cách chăm chú, đột nhiên hán ngẩng đầu, trong rừng ánh sáng yếu ớt, hán vừa ngẩng đầu, lộ ra dung nhan như ngọc, cạnh mắt phượng có một nốt ruồi đen, là một gương mặt làm cho người ta đã gặp thì khó mà quên được.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Đột nhiên con gấu vượn thân đứng thẳng lên, rít gào rồi lao về phía nhóm người kia, Hàn Vân kéo cung đã lâu, lúc này bắn ra một tên, cắm thẳng vào giữa gáy con gấu đen, Ứng Nhi cũng lao xuống, rít lên một tiếng thê lương, máu chảy đầm đìa móc đi một mắt của con gấu đen.

Gấu đen phát cuồng, quơ vuốt nhưng không bắt được Ứng Nhi, quay đầu chạy về phía chúng tôi, vòng quanh gốc cây gào thét, thỉnh thoảng lại dùng bả vai đập vào gốc cây.

Tình huống chuyển biến đột ngột, hai nam nhân cầm kiếm phía trước thấy con gấu đen phát cuồng chạy đi, lập tức che chở cho nam nhân ở giữa tránh đi, còn có một người nữa dáng người nhỏ con, ngay cả một thanh kiếm cũng không có, đã sớm sợ đến mức nước mắt nước mũi đầy mặt, nhưng vẫn vừa đi vừa che sau lưng nam nhân kia, bộ dạng như thấy chết không còn sợ mà bảo hộ chủ nhân của mình.

Gấu đen mù một mắt, trên cổ máu chảy không ngừng, thế nhưng vẫn không làm suy giảm đi độ điên cuồng của nó, nó va vào đến nỗi cây đại thụ lung lay sắp đổ, tôi ngồi không ổn, hai tay chỉ còn biết ôm lấy thân cây, Hàn Vân nhảy xuống bắt được tôi, nhắc lên rồi lấy tay lau mồ hôi trên trán mình.

“Tiêu rồi, lần này không hạ gục được con súc sinh này, phải tìm người đến thôi.”

Tôi bị Hàn Vân bắt lấy, một bàn tay liền buông khỏi thân cây bắt đầu mò vào trong ngực tìm kiếm, Hàn Vân cúi đầu nhìn tôi một cái: “Sao? Ngay cả đồ để đối phó với gấu cô cũng có ư?”

Tôi lắc đầu: “Không có.”

“Vậy cô đang tìm cái gì thế?”

“Pháo báo tin sư phụ cho tôi.”

Hàn Vân: “...”

Cây đại thụ rung lắc quá trời, vất vả lắm tôi mới lấy được cái ống pháo ra, con gấu kia rung một cái khiến nó rời tay tôi rơi xuống.

Tôi ảo não kêu lên một tiếng, lao theo không kịp, đành trơ mắt nhìn cái ống kia rơi xuống đất, bị chân con gấu giẫm chìm vào mùn đất.

Ứng Nhi lại lao xuống, nhưng rừng cây rậm rạp lại trở ngại tốc độ của nó, con gấu kia lại có chuẩn bị, tát một phát, suýt nữa là chụp trúng cánh Ứng Nhi, khiến tôi sợ đến nỗi thét to lên một tiếng.

Ứng Nhi tránh được nguy hiểm lao vút lên không trung, xoay vòng vòng, dò xét xem tìm cơ hội để lao xuống lần nữa.

“Hàn Vân, làm sao bây giờ?” Tôi ngẩng đầu lên.

Cây đại thụ lại bị rung lên, Hàn Vân một tay bịn giữ tôi, căn bản không có cách để kéo cung, chính vào thời khắc nguy cấp này, một tiếng tên truyền đến từ bên ngoài, ánh bạc xuyên rừng mà vào, vô cùng chuẩn xác bắn vào con mắt còn lại của con gấu đen, gấu đen hai mắt đều bị chọc mù, ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng, đứng thẳng người, ánh bạc lại xé gió mà đến, tiếp theo là hai tên bắn vào cổ họng nó, khí quản con gấu vỡ nát, toàn bộ khu rừng như bị chấn động, nhìn lại con gấu kia, nó đang nằm trên mặt đất run rẩy vài cái, rồi sau đó không bao giờ động được nữa.

“Trống quân!” Hàn Vân dẫn đầu kêu ra tiếng, cũng dẫn đầu nhảy xuống khỏi cái cây.

Tôi quay phắt đầu, nhìn thấy ánh giáp bạc phản xạ ra ánh sáng, dưới tịch dương hệt như một ngọn lửa.

“Sư phụ!”

Tôi vui sướng gọi lên một tiếng, ôm thân cây định trèo xuống, sư phụ đã bước ngay tới dưới tàng cây, dang hai tay ra, tôi liền trực tiếp nhảy vào lòng người, hệt như ngày còn bé.

Sư phụ vững vàng tiếp được tôi, sau đó thả tôi xuống đất, bên cạnh, Hàn Vân đã cúi đầu quỳ xuống, tự giác nhận lỗi: “Là lỗi của thuộc hạ, thuộc hạ đã dẫn cô ấy đi theo.”

Tôi ở trong quân đội không quá vài ngày, nhưng đối với quy củ ở đây cũng đã có một sự hiểu biết nhất định, lúc này trong lòng quỳnh lên, không đợi sư phụ lên tiếng đã chấp lấy người: “Sư phụ, lúc này là chúng con đang cứu người.”

“Cứu ai?”

Tôi sửng sốt, lại quay đầu tìm mấy người vừa rồi, nhưng lại chẳng nhìn thấy ai, trong rừng chỉ còn lại mỗi chúng tôi và một cái xác gấu, nếu cái xác con gấu không còn ở đây, thì quả thực chuyện vừa rồi giống như là một giấc mộng.

“.....” Hàn Vân choáng váng.

Sư phụ nhìn tôi, tôi không còn lời nào để nói, cắn chặt răng, cúi đầu yên lặng.

Cái gọi vọng ân phụ nghĩa, chính là đây.

Tôi uất ức: “Vừa rồi thật sự có mấy người bị gấu đuổi ở đây, chúng con đã đến để cứu bọn họ.”

Một bàn tay đặt ở trên đầu tôi, tôi ngẩng đầu, đã nghe thấy giọng nói ôn hòa của sư phụ.

“Ta biết.”

Sư phụ tin tưởng tôi.

Tôi trở nên vui vẻ, nắm lấy tay người, trên mặt nở một nụ cười, Hàn Vân thấy cảnh này cũng nhẹ nhàng thở ra, đang định đứng lên, sư phụ đã quay đầu: “Ai cho cậu dẫn con bé đi?”

Người Hàn Vân cong lại, trên mặt sư phụ nở nụ cười, dùng trường cung gõ lên vai hắn: “Phạt cậu khiêng con gấu này về, để thêm đồ ăn tối cho toàn quán.”

Hàn Vân “à” lên một tiếng, cúi đầu nhìn con gấu kia, biểu tình trên mặt vô cùng đặc sắc, tôi nhất thời nhìn không được, bật cười “phì” một tiếng, bị hắn lườm cho một cái, liền vội vã che miệng lại.

Con gấu này lớn như vậy, ít nhất sẽ không nhỏ hơn ba năm trăm cân, Hàn Vân tuy rằng khỏe mạnh, nhưng để một người khiêng về thì thật quá khó khăn, lại không dám không làm, đành phải vác về mặt đau khổ chặt vài cái cây làm bè kéo, xem ra là tính kéo con gấu trở về.

Sư phụ xoay người bước đi, tôi chần chờ nhìn Hàn Vân, trái lại Hàn Vân cười với tôi, phát phát tay ý bảo mình sẽ theo sau, khẩu hình miệng rõ ràng là bảo tôi mặc kệ hắn đi.

Sư phụ đã đi cách xa tôi năm ba bước, tiếng nói chột truyền tới: “Trước theo ta trở về, con cũng sẽ bị phạt.”

Mặt tôi nhất thời nhẵn lại, sau đó cũng “à” lên một tiếng: “Sư phụ, người muốn phạt con thế nào?”

“Phạt con đến chỗ lính cấp dưỡng nhóm lửa nấu cơm, sợ rồi sao?”

Sư phụ đi rất nhanh, mà tôi ngay cả chạy cũng có chút đuổi không kịp, cuối cùng đành chơi xấu, nhảy lên phía trước, hai tay nắm lấy vạt áo choàng của người không tha.

Sư phụ bị tôi túm lấy đành phải dừng chân lại.

“Sư phụ người đi nhanh quá, con theo không kịp.” Tôi mặt không đỏ hơi thở không loạn mở miệng.

Trong rừng cây cối rậm rạp, chúng tôi đi một đoạn, đã không thấy Hàn Vân và con gấu đâu cả, sư phụ xoay người lại nhìn tôi, nghiêm mặt.

Tôi rụt cổ, cảm thấy mình có phần quá đáng, nếu thật sự chọc giận sư phụ, như vậy thì thật không tốt chút nào.

Nhưng sau đó, sư phụ lại chỉ thờ dài, ngồi xuống nói với tôi: “Lên đi.”

Lần sư phụ cổng tôi gần đây nhất, là vào một ngày trước khi người xuống núi của tám năm trước, lúc đó sư phụ tìm được tôi đang chột vật khóc trong một sơn động, người đã cổng tôi suốt một đoạn đường từ đó trở về ngôi nhà có hàng rào trúc vây quanh trên núi Bạch Linh.

Tôi ghé vào lưng người, sư phụ mặc áo giáp, dưới áo choàng là lớp áo vừa cứng vừa lạnh, nhưng tôi lại cảm thấy rất ấm áp, có một cảm giác giống như đang nằm mơ, nhìn không được đem mặt dán lên người sư phụ để tìm kiếm một cảm giác chân thật.

“Sư phụ, làm sao mà người biết bọn con ở nơi nào?”

“Con thử ngẩng đầu nhìn xem.”

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy Ứng Nhi đang ở tít trên cao rít lên, trong lòng nhất thời hiểu được, thì ra là nó tìm viện binh đến.

“Thật tốt.”

“Tốt cái gì? Đừng cho là ta sẽ không phạt con.”

“Con biết mà, con sẽ đến chỗ lính cấp đường làm cơm, con biết nấu ăn, sư phụ, con sẽ ninh canh cho người uống.”

Sư phụ nghiêng mặt nhìn tôi một cái, không đáp.

Trong ánh chiều tà, tôi nhìn thấy trong mắt người biểu tình bất đắc dĩ lại đầy yêu thương. Đó là biểu tình của người lớn khi yêu chiều con trẻ, bởi vì yêu thương, cho nên không có cách nào trách mắng được.

Tôi liền trở nên vô cùng vui vẻ, lòng hy vọng cánh rừng này đi mãi cũng chẳng hết.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Đại quân đến đại doanh Thanh Châu Bắc Hải vào ba ngày sau, dọc đường đi sóng êm gió lặng, không còn xảy ra những chuyện kỳ quái giống chuyện rắn đen tập kích bất ngờ như vậy nữa.

Đại doanh Bắc Hải được bố trí tại biên cảnh, tựa vào cửa Bắc Hải, là phòng tuyến đầu tiên ngăn việc nước Liêu xâm nhập, đại quân sắp xếp ở trước doanh chờ tướng quân giao nhận binh phù, một chiếc xe ngựa hoa lệ chậm rãi đi ra từ giữa đội ngũ, dừng lại ngay tại trước mặt tướng quân.

Người xuống xe là Vương giám quân, vẫn mặc một thân áo gấm, chất vải phản quang, chói lọi dưới ánh mặt trời, càng làm cho người ông ta trở nên mượt mà hơn.

Vương giám quân mở thánh chỉ ra, sư phụ xuống ngựa, dẫn đầu quỳ xuống, vạn người ngựa đông nghìn nghịt ở phía sau cũng quỳ gối xuống đất, khiến mặt đất truyền ra con địa chấn thật lớn.

Tôi và Phụng Ca quỳ gần nhau, nghe Vương giám quân rung đùi đắc ý đọc những điều mà tôi hoàn toàn không thể hiểu được, ánh mắt tôi xuyên qua những đội trưởng kiêu kỳ nhìn bóng dáng đang quỳ gối của sư phụ, trong lòng liền không thoải mái, không nén được đề thấp giọng nói với Phụng Ca: “Vi sao phải quỳ với ông ta? Ông ta cũng không phải là hoàng đế.”

Phụng Ca sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, lập tức đặt một ngón tay trên môi ra hiệu tôi đừng lên tiếng, cũng hạ thấp giọng trả lời tôi: “Đó là thánh chỉ! Thánh chỉ chính là hoàng thượng.”

“Đằng kia làm gì mà ồn ào thế?” Phía trước vang lên tiếng mắng, tôi ngẩng đầu liền thấy gã vệ sĩ mặc cẩm y từng tìm tôi kia đang dùng tay chỉ về phía tôi và Phụng Ca, thái độ vô cùng hung dữ.

Thánh chỉ đã được đọc xong, Vương giám quân cuốn nó lại, hành động đó khiến thịt trên mặt ông ta cũng run lên.

Tướng quân đứng lên, cùng lúc đó nâng một bàn tay lên, trong nháy mắt vạn danh tướng sĩ đồng thời đứng dậy, động tác rất nhịp nhàng.

Phụng Ca vẻ mặt khản trương kéo lấy tôi, hai vai bị kéo xuống, may mắn mười tám đội trưởng kiêu kỳ đứng ngay trước chúng tôi, họ đều là những nam nhân cao lớn, đứng như vậy, tôi và Phụng Ca lập tức bị che lấp, Từ Bình cách chúng tôi gần nhất, tôi cúi đầu, nhìn thấy chân cậu ta khẽ cử động, nhích gần về phía chúng tôi hơn một chút.

Tiếng cười của Vương giám quân vang lên: “Quân uy bức này! Từ tướng quân đúng là rất có cách trị quân, thế này thì biên giới sẽ chẳng cần lo lắng gì rồi.”

“Không dám nhận, Bội Thu phụng chỉ trấn thủ biên giới, cùng các tướng sĩ cùng tiến cùng lùi, thế sống chết ngăn địch mà thôi.”

“Đúng vậy đúng vậy, có tướng quân ở đây, hoàng thượng luôn luôn yên tâm, đúng rồi, vị đô đệ kia của tướng quân có ở đây không? Một đường một nhọc, ta còn chưa cảm ơn cậu ta đâu, thật vất vả mới đến đại doanh, đêm nay tướng quân phải dẫn cậu ta đến chỗ ta, để ta tán gẫu bày tỏ lòng kính trọng với tiểu thần y mới được.”

Tôi nghe Vương giám quân đột nhiên nhắc đến mình, lỗ tai liền dựng thẳng lên, sư phụ mở miệng: “Việc nhập doanh của đại quân không thể trì hoãn, giám quân đại nhân, ngài và tôi vào đi thôi.” Nói xong liền bước tới, tựa như trước đó Vương giám quân chưa hề nhắc đến tôi vậy.

Thịt trên mặt Vương giám quân run run lên, nhưng trước mắt còn có vạn người nhìn, nhất thời cũng không biết nói cái gì cho tốt, một lát sau mới cười giọng hai tiếng, đáp: “Tướng quân nói phải, nhập doanh đi.” Nói xong liền xoay người lên xe ngựa của ông ta.

Sư phụ lên ngựa, phát tay, đại quân bắt đầu di chuyển theo thứ tự, nối đuôi nhau tiến vào đại doanh, Phụng Ca lau mồ hôi, ngay cả giọng nói cũng thay

đôi: “Làm ta sợ muốn chết.”

Tôi lại phản bác: “Cậu sợ cái gì? Có gì mà phải sợ?”

Lần này ngay cả Từ Bình đều quay đầu lại liếc mắt nhìn tôi một cái, về mặt khâm phục với kẻ không biết sợ là gì là tôi đây.

Bên trong đại doanh phòng nối tiếp phòng, sớm đã có trú binh biên phòng chuẩn bị trước, rất nhanh đại quân đã được dàn xếp xong xuôi, sư phụ cùng tướng lĩnh bộ hạ thương thảo việc đóng giữ, cả đám Hàn Vân Từ Bình tự nhiên là cũng đi theo, Phụng Ca đất Ô Vân Đạp Tuyết đi ra bờ sông tắm rửa, một mình tôi ngồi xõm trong căn phòng vừa được phân để sửa sang lại cái hòm thuốc.

Sư phụ vẫn là trung tâm trong đám người, không có lấy chút nhàn hạ, nhưng ngược lại Quý tiên sinh lại đến đây thăm tôi, thấy tôi bận rộn trái được liệu trong phòng, cũng không đi vào, chỉ đứng ở ngoài mỉm cười hỏi.

“Ở đây có quen không?”

Tôi vẫn rất có hảo cảm với Quý tiên sinh, quay đầu cười với y, còn ngoắc ngoắc tay: “Quý tiên sinh ngài tới à, quen rồi, ở đây rất tốt. Tôi đang hong được liệu, ngài xem xem, những thứ này là tôi kiếm được trên dọc đường đi đây.”

“Nhiều thế, tiểu Nguyệt thật lợi hại.”

Tôi được khích lệ, trở nên rất vui vẻ: “Tôi nay tôi muốn làm được thiện[1] cho sư phụ, Quý tiên sinh cũng đến ăn cùng đi.”

[1]: dùng các chế phẩm từ các loại thực phẩm có công dụng phòng chữa bệnh được kết hợp lại một cách hài hòa dùng để làm thức ăn ăn hằng ngày.

Y cười lắc đầu bảo: “Không cần đâu, buổi tối còn phải thương nghị công việc với tướng quân nữa.”

Tôi có phần thất vọng: “Tôi nay sư phụ cũng không trở về sao?”

Quý tiên sinh khoanh tay: “Tiểu Nguyệt, có thời gian không? Tôi muốn tán gẫu với cô một lát.”

“Được.” Tôi thả thuốc trong tay, bước ra ngoài hỏi Quý tiên sinh: “Quý tiên sinh muốn tán gẫu với tôi về chuyện gì?”

Quý tiên sinh cùng tôi đến bờ sông, vừa đi dọc bờ sông vừa chậm rãi nói chuyện, con sông lượn quanh đại doanh, bên bờ kia cây cối xanh vàng lẫn lộn, còn có những chiếc lá đỏ, màu sắc rất rực rỡ.

“Quý tiên sinh, ngài nói đi.” Tôi giục y.

Quý tiên sinh nhìn tôi, ánh mắt ôn hòa: “Tiểu Nguyệt, Bội Thu thật dễ tâm cô.”

Tôi nghe thấy liền vui mừng, quên mất cả khiêm tốn, lập tức gật đầu: “Tôi là đồ đệ của sư phụ mà.”

Tay Quý tiên sinh gật gật, như là muốn vỗ đầu tôi vậy, nhưng cuối cùng cũng không làm, chỉ nói nửa câu: “Cô thật sự là.....” Nói xong liền nở nụ cười.

“Càng là như thế này, cô càng phải cẩn thận.” Quý tiên sinh cười xong, lại bồi thêm một câu.

“Tôi vẫn thật cẩn thận mà.” Bờ sông đá cuội ẩm ướt trơn trượt, tôi cúi đầu nhìn dưới chân, thật cẩn thận nhảy qua một cái vũng nước.

“Không phải cẩn thận như thế.”

“Thế thì như thế nào?” Tôi suy nghĩ một chút, nói thẳng: “Quý tiên sinh, ý ngài là muốn tôi cẩn thận với Vương giám quân sao?”

Trong quân đội mỗi người đều có chức trách, công việc riêng của mình, tôi biết Quý tiên sinh tự nhiên sẽ không rành rang đến nỗi tới tìm tôi để lãng phí thời gian, mặc dù tôi mới xuống núi không lâu, nhưng mà cũng không phải kẻ ngốc, trước đó gặp đủ mọi chuyện tôi đều xem trong mắt, nhất là về Vương giám quân, người này cao lớn vũ phu, có đôi khi chán ghét ai sẽ để lộ cảm xúc trong ngôn từ, nhưng lại chẳng nói thẳng ra. Sư phụ thì càng cao hơn một bậc, ghét ai thì sẽ không thềm để tâm đến, ngay cả hôm nhập doanh, khi Vương giám quân đứng trước mặt người nói chuyện thì người đều có thể xem ông ta như không tồn tại, dùng hành động biểu đạt hết thảy. Nếu Quý tiên sinh nguyện ý nói rõ mọi chuyện cho tôi, tôi sẽ thật vui vẻ.

Quý tiên sinh nở nụ cười với tôi, mở miệng: “Mấy năm nay trung nguyên thái bình, biên cương lại lúc nào cũng có dị động, trong triều không biết chuyện ở biên cương, lại chặt chẽ giám sát Từ gia quân, tiền giám quân là đồng lứa với Từ lão tướng quân, còn Vương giám quân là người mới nhậm chức trước ngày đại quân dời nơi đóng quân, cái gọi là giám quân, cũng chính là giám sát tướng quân, truyền báo hướng đi của đại quân về cho người trong triều, điều này cô có hiểu được?”

“Vậy thì sao? Tôi biết Vương giám quân là ca ca của hoàng hậu, thì đó là người nhà của hoàng đế. Nhưng sư phụ đến đây là để trấn thủ biên cương, giữ gìn giang sơn của hoàng thượng, người đã làm sai điều gì chứ?”

“Tiểu Nguyệt, Bội Thu thân là đại tướng trấn thủ biên quan, trước có quốc gia như hổ sói, sau có ngàn vạn tướng sĩ, bao nhiêu ánh mắt nhìn hần, hần càng đề ý cô, cô liền càng trở thành nhược điểm trong mắt người khác, Bội Thu nhiều năm nhưng mà, đối với chuyện triều đình không để ở trong lòng, nhưng giám quân đại nhân nếu đã biết cô ở đây, tự nhiên sẽ đề ý cô nhiều hơn một chút, cô nói có đúng không?”

Tôi nghe đến đó, mặt đã muốn đỏ lên, cúi đầu nói: “Quý tiên sinh, có phải việc tôi nói chuyện lung tung lúc Vương giám quân đọc thánh chỉ hôm nay đã làm cho sư phụ khó xử phải không?”

Quý tiên sinh mỉm cười, cuối cùng vươn tay vỗ trên vai tôi: “Không, đây là chuyện nhỏ, không có gì đáng nhắc đến, cô thông minh như vậy, tĩnh tâm rồi suy nghĩ chút liền hiểu được thôi.”

Quý tiên sinh nói xong liền cùng tôi cáo biệt, áo trắng phiêu phiêu rồi đi, để lại mình tôi tĩnh tâm ngẫm nghĩ, tôi cũng không vội hỏi doanh, chậm rãi đi dọc bờ sông trong chốc lát, trong lòng chỉ cảm thấy uể oải.

Sư phụ vất vả bảo vệ đất nước, tôi chỉ một lòng muốn quan tâm chăm lo cho sư phụ, sao lại trở thành nhược điểm trong mắt người khác đây? Nhưng những điều Quý tiên sinh nói đều có chỗ đúng của nó, tôi dù muốn giả vờ như không hiểu cũng không được.

Hắn càng để ý cô, cô liền càng trở thành nhược điểm trong mắt người khác...

Đúng là như thế, tôi mới càng cảm thấy khổ sở.

Nơi này cách đại doanh cũng không xa, bờ sông rậm rạp là bèo, một lát nữa sẽ có khói bếp lượn lờ đằng đại doanh, bờ bên kia, thỉnh thoảng lại có chim chóc lao vút vào rừng, bắt tri bắt giác đã đến lúc cơm chiều.

Tôi cũng đói bụng, một mình đi mãi cũng chẳng thể hiểu ra, đành xoay người về doanh rồi tính sau, còn chưa đi được nửa bước, trước mắt vang lên tiếng xoẹt, tôi theo bản năng xoay đầu, lại nghe ‘đình’ một tiếng, một mũi tên dài lướt qua mặt tôi rơi xuống đất, mũi tên chọi với đá cuội cứng ngắc, văng lên thật cao.

Tôi khiếp sợ pha lẫn phần nộ, quay đầu lại kêu lên một tiếng: “Ai!”

Có người từ bia rừng bờ bên kia đi ra, trong tay còn cầm cung, xa xa liếc nhìn tôi một cái, sau đó nở nụ cười: “Sao lại là ngươi?”

Tôi nương theo tịch dương thấy rõ bộ dạng của người nọ, một luồng ác khí nảy lên, chỉ vào hắn trả về một câu: “Thì ra là huynh, cái tên vong ân phụ nghĩa...”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Người đứng ở bên kia bờ sông chính là nam nhân có đôi mắt phượng mà tôi gặp trong rừng ngày ấy, tôi hoàn toàn không có hảo cảm với người này, ngày đó Hàn Văn cùng tôi không để ý nguy hiểm cứu bọn họ khỏi vuốt gấu, lại khiến mình rơi vào hiểm cảnh, nếu không có sư phụ đến cứu, nói không chừng tính mạng đã bị ném mất, mà hắn thì ngược lại, nháy mắt chạy mất, ngay cả một câu cũng không để lại.

Tôi hung tợn nhìn hắn, còn hắn thì vẻ mặt thoải mái, còn vẫy vẫy tay với tôi, như là muốn tôi đi qua đó vậy.

Tôi làm như hoàn toàn không phát hiện ra điều đó, xoay người bước đi. Đây chỉ mới là lần thứ hai tôi gặp hắn, nhưng cũng là lần thứ hai tôi suýt chết trong tay hắn, loại sát tinh này, không phóng độc hắn đã là tốt rồi, còn muốn tôi hàn huyên với hắn ta ư?

Hắn thấy tôi sắp đi, cũng không tỏ vẻ tự cao tự đại nữa, băng qua vùng nước cạn đi tới, cười hi hi: “Giận sao? Vừa rồi là ta thất thủ, chắc là dọa đến ngươi à?”

Tôi mặc kệ hắn, tiếp tục nghiêm mặt đi về phía đại doanh.

“Ngươi chạy cái gì? Sợ ta sao?”

Nam nhân chân dài, chỉ sai vài bước đã đuổi kịp tôi, tôi đành dừng chân, xoay người sang ngang mặt lên nhìn hắn, một bàn tay đút trong tay áo, xiết chặt lấy chiếc khăn.

“Ngươi tên gì? Lần trước ngươi cùng với bằng hữu của mình giết con gấu kia, ta còn chưa cảm ơn ngươi nữa, mấy tên thủ hạ kia của ta sợ chết, cứ cứng rắn kéo ta đi, sau con gấu đó thật sự ngủ rồi chứ?”

Tôi không nói lời nào, cứ dùng ánh mắt trừng hắn.

Hắn bị tôi trừng đến nổi nở nụ cười, mắt phượng cong lên, khiến nốt ruồi đen kia càng trở nên xinh đẹp: “Được rồi, ta biết là ta không đúng, khiến cho

ngươi tức giận.”

Nếu đổi thành cô nương khác, đối mặt với phong tình như vậy, có lẽ sẽ là mặt mày thẹn thùng rồi, đáng tiếc tôi đây từ nhỏ đã quen nhìn thấy dạng nam nhân oai dũng như sư phụ vậy, cho nên đối với dạng mặt cười ngử ngọt này lại hoàn toàn không có lấy chút cảm giác gì. Hắn đã nói như vậy, tôi mà còn không mở miệng thì có vẻ như đã quá hẹp hòi, lại nói người này tuy rằng cổ quái, nhưng thật sự lại không cho người ta cảm giác uy hiếp, đường đi của mũi tên lữ này cũng rất xiêu vẹo, lực đạo căn bản không đủ để đả thương người, tôi từng thấy sư phụ bắn tên, lực đạo tương đương ngàn quân, có thể xuyên qua cả giáp sắt. Cho dù là binh lính bình thường trong quân doanh, thì cũng mạnh hơn người này, lúc này gã công tử này kéo cung, chắc chẳng qua cũng chỉ là đùa thôi nhỉ?

Tôi thả bàn tay nắm khăn ra, mở miệng nói: “Quên đi.”

“Ngươi tên là gì?” Hắn lại hỏi.

Tôi nhìn hắn, không tính trả lời.

Hắn cười cười, cũng không ngại, tùy tay kéo xuống cái gì đó từ đai lưng của mình: “Cho ngươi, cầm lấy đi.”

Hắn duỗi tay ra, ngang nhiên đem thứ nọ nhét vào tay tôi, thứ đó rơi vào tay lạnh lẽo, tôi cúi đầu nhìn, thì ra là một miếng ngọc bội, nó được khắc hình núi non chim chóc, với lối chạm trổ cẩn thận tỉ mỉ, bên dưới còn gắn thêm một chùm tua màu vàng, đường vân tinh xảo, nhìn thế nào cũng thấy tự phụ vô cùng.

Nghĩa là sao? Quà tạ lỗi vì đã quăng tôi và Hàn Văn lại cho con gấu đen đang phát điên kia sao?

“Tôi không cần thứ này của huynh.” Tôi cầm ngọc bội đưa lại cho hắn.

“Cầm đi, cái này rất đáng giá đấy.” Hắn không tiếp lấy.

Đẩy qua đẩy lại, ngọc bội liền theo kẻ hở giữa tay chúng tôi rơi xuống, dừng ở trên mặt đá cuội, một tiếng động thanh thúy vang lên, vỡ thành bốn mảnh.

“...” Tôi sững sờ.

Hắn cũng có phần kinh ngạc, sau đó lập tức phẩy tay: “Vỡ rồi, thì coi như thôi vậy.”

Đồ tốt như thế, cho dù tôi chưa từng gặp qua nhiều lắm, nhưng thấy thế nào thì một miếng ngọc bội cỡ này cũng đủ để nhà bình thường ăn tiêu trong một năm, thế mà nam nhân này cứ tùy tiện nói một tiếng “Thôi vậy”.

Tôi nhấp môi, một lần nữa đánh giá hắn, hắn thấy tôi nhìn mình, thì tưởng tôi ngượng vì đã làm vỡ đồ của hắn, mở miệng cười, vẻ mặt tiêu điều tự tại, chậm rãi nói: “Không sao, thứ này ấy à, ta lại cho ngươi một cái khác là được.”

Có tiền thì ngon lắm à? Trong lòng tôi mặc niệm: Người này — dùng từ ‘hoàn khổ’ thì cũng không đủ để hình dung về hắn!

“Đối với tôi thì thứ này chỉ là thứ vô dụng, mà tôi cũng không cần nó, huynh đi đi, tôi về đây.” Tôi xoay người, tiếp tục con đường trở về doanh của mình.

“Ngươi còn chưa nói cho ta biết tên của ngươi đâu?”

Tôi bắt đầu thấy phiền vì hắn, mấy nam nhân luôn đi theo một tấc cũng không rời hắn đã chạy đi đâu rồi? Sao lại để cho gã công tử hoàn khổ này chạy rông một mình, không có ai quản cả.

Đang phiền não, đột nhiên xa xa có một đội nhân mã chạy ra khỏi cửa lớn quân doanh, thế như sấm đánh, cấp tốc lao đi trong tịch dương, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tôi nhìn thấy sư phụ dẫn đầu đội ngũ, ánh giáp bạc lóe qua, trong tay còn cầm trường kích, mang tư thế sẵn sàng chiến đấu, trong lòng nhảy dựng lên, gọi thành tiếng.

“Sư phụ!”

Khoảng cách xa như vậy, đội nhân mã kia tốc độ lại kinh người, sao có thể nghe tiếng tôi kêu cho được? Đao mắt đã tiêu thất trước mặt tôi, chỉ để lại khói bụi cuộn cuộn chưa kịp tán đi.

Tôi nóng lòng, định chạy về doanh, nhưng cánh tay chợt nặng nề, là bị người kéo lại.

“Ngươi gọi ai là sư phụ? Người kia là Từ Bội Thu phải không? Ngươi là đồ đệ của Từ Bội Thu?”

Tôi giận, một là dám tùy tiện kéo tay tôi, hai là hắn dám hô thẳng tặc danh của sư phụ, ngay cả hai chữ tướng quân cũng không có, khiến tôi nghe thấy mà phẫn nộ trong lòng.

“Huynh kéo tay tôi làm gì? Buông tay ra, còn nữa, phải gọi là tướng quân!”

“Người thật sự là đồ đệ Từ Bội Thu?” Hấn ngạc nhìn ta: “Hấn không phải đệ nhất thiên hạ về đao kiếm kỵ xạ sao? Sao lại có một tên đồ đệ vô dụng như người thế?”

Tôi chỉ thấy một sợi dây thần kinh vẫn căng chặt từ khi hấn xuất hiện chợt đứt, vang lên thành tiếng.

Được lắm, dùng ở đây thôi, tôi chịu đủ rồi.

“...” Nam nhân rút mạnh tay về, lại dùng sức giãy vài cái: “Người làm gì đó!”

Tôi theo thói quen lấy khăn lau tay, cũng không thêm nở một nụ cười với hấn, chỉ nói: “Nhanh đi tìm đồng bọn của huynh đi, chỉ trong chốc nữa toàn thân huynh sẽ trở nên tê dại, không phải là huynh muốn đêm nay nằm ở bờ sông đấy chứ?”

Mày hấn dựng lên, mắt phượng không còn cong nữa, trừng mắt nhìn tôi, hiển nhiên là đang nổi giận, nhưng tôi đang vội vã hỏi doanh, làm sao còn có thời gian mà quan tâm với tâm tình hấn như thế nào, xoay người tiếp tục chạy thẳng.

Chạy được vài bước mới nhớ tới, quay đầu dặn dò một câu: “Đó không phải độc, chỉ là chút phấn gây tê thôi, sáng mai sẽ đỡ hơn, đừng để bọn thủ hạ của huynh tìm thuốc lung tung cho uống đấy.”

Hấn còn sững người ở nơi đấy, hiển nhiên đã bị làm cho tức giận đến không thể tin được.

Bờ bên kia truyền đến tiếng vang, ở giữa trời chiều tôi mơ hồ nhìn thấy vài gã thủ hạ của hấn, đang lòng như lửa đốt chạy về hướng này.

Tôi an tâm, không thêm nhìn hấn, quay đầu chạy thẳng.

Tôi vội vã chạy đến cửa lớn, binh lính đang gác đến kiểm tra ấn phù của tôi, tôi giữ hấn lại, thờ hồng học hỏi: “Tướng quân dẫn quân đi đâu vậy? Có phải đi đánh giặc không?”

Bên cạnh có người nhận ra tôi: “Ta đã thấy người rồi, người là đồ đệ của tướng quân, là quân y mới đến.”

Tôi gật đầu: “Đúng thế, tướng quân đi làm gì vậy?”

“Có người Liêu quấy rầy thôn trang ở phụ cận, tướng quân dẫn người đi thăm dò tình hình.”

“Người Liêu quấy rầy thôn trang?”

“Đúng vậy.” Người trả lời dường như đã làm lính ở đây nhiều năm, dùng ngữ khí rất bình thường trả lời tôi: “Bọn chúng vẫn thường làm vậy lắm, giống như sói tới đây cướp này cướp nọ, bây giờ đến mùa cắt cỏ, liền càng kiêu ngạo, cướp sạch thôn còn giết người phóng hỏa. Nhưng mà tướng quân đến đây thì tốt rồi, lúc này đây bọn chúng sẽ được chứng kiến thần uy của tướng quân triều ta.”

“Người Liêu đến cắt cỏ?” Tôi nghe nhưng không hiểu ý hấn cho lắm.

“Giờ chẳng phải mùa thu sao, cắt cỏ để dự trữ cho trâu bò ăn qua mùa đông, chẳng qua đám sói ác kia đến đây cũng không phải chỉ đơn thuần là cướp không như vậy, nếu nơi này không có binh lính ta trấn giữ, thì có lẽ toàn bộ Bắc Hải đã bị cướp sạch đi rồi.”

Tôi “...”

Từ nhỏ tôi lớn lên trên núi Bạch Linh, trước kia đi xa nhất cũng chỉ là Diêm thành, Trung Nguyên không có chiến tranh, nơi nơi đều là cảnh tượng thái bình, tôi đâu có ngờ đến việc vừa đến biên cương đã phải nghe đến chuyện tình đáng sợ như vậy.

“Đây không phải đồ nhi của tướng quân sao?”

Có người ngắt ngang câu chuyện của tôi và người lính thủ vệ, tôi xoay đầu, trước mắt là những gương mặt mà tôi gặp trong trại của giám quân ngày ấy, dẫn đầu là vị con trai của ngự y kia.

Hấn đi về phía tôi, một bàn tay tự ý đặt trên vai tôi, mờ miêng nói: “Giám quân chiêu quân y đến hỏi chuyện, cũng tìm cả người nữa đấy, vừa vặn gặp nhau thì cùng đi đi.”

Tôi giật giật bả vai, không thể tránh ra được, trong lòng thật bất đắc dĩ.

Hôm nay là ngày gì thế này? Sao mọi người ai ai cũng bám riết không tha.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Vào hôm sau ngày nhập doanh, tôi đã từng trình trọng hứa với sư phụ tuyệt đối không hạ được người khác, sư phụ còn nói, nếu tôi nuốt lời, thì người sẽ cho Từ Bình đưa tôi về ngay lập tức, không cho đi theo người nữa.

Sư phụ luôn là người nhất ngôn cửu đỉnh, nếu người đã nói như vậy, tôi tất không thể phạm phải, cho dù là trong bất cứ tình huống nào cũng vậy. Huống hồ đây còn là ở cửa quân doanh, tôi làm cái gì cũng đều là chuyện xảy ra trước mắt bao người, cái tay của gã con nặc y kia vẫn còn đặt trên vai tôi, nhưng trên người tôi mặc nam trang, lại quân y mới đến, dù bị người ta thấy thì cũng không bị sao cả.

Trong lòng tôi yên lặng thở dài, hỏi hần: “Vương giám quân tìm tôi làm gì?”

“Không phải chỉ tìm mình ngươi.” Hần lườm tôi: “Không phải tất cả quân y ở đây đều đi đấy sao?”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ đi với mọi người, mà vị huynh đài này...”

Bên cạnh lập tức có người ngắt lời tôi: “Đây là công tử nhà Lý nặc y, Lý công tử gia thế hiển hách, tam đại quốc thủ[1], nặc y thế gia...”

[1]: Người có tay nghề giỏi trong nước, như nghề y, đánh cờ...

Tôi nghe đến lỗ tai cũng ngứa, “ồ” một tiếng ngắt lời hần ta, sửa giọng: “Lý huynh.”

Người đứng bên cạnh lại nói: “Sau này Lý công tử cũng sẽ vào cung làm nặc y, ngươi hãy cẩn thận đấy.”

Tôi nén nhin cảm giác muốn ngoái lỗ tai, lại đáp: “Như vậy Lý nặc y công tử, có thể thả tay xuống hay không? Tiểu đệ có thể đi đứng được, cho nên không cần người đỡ.”

Lý công tử hừ một tiếng, lúc này mới đắc ý đảo dạt thu tay, bỏ lại một câu: “Mau đuổi theo.” Nói xong liền dẫn đầu mọi người đi về phía trước.

Tôi bị kẹt ở giữa, rất là bất đắc dĩ bước theo bọn họ, ánh mắt nhìn gã Lý công tử đang nghênh ngang ở đằng trước, trong lòng lại nhớ đến sư phụ đang mang binh ra ngoài, chỉ hận mình không có cánh, không thể bay đến gặp người.

Chỗ của Vương giám quân luôn rất dễ nhận ra, đó chính là ốc xá xa hoa nhất trong doanh. Phía dưới trái thềm, trong phòng lại xông hương, chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, ốc xá này lại như có mang chút hương vị vàng son, cũng không biết thủ hạ ông ta đã làm bằng cách nào nữa.

Đội ở bên ngoài đại sảnh một lát, sau đó hai vệ sĩ mặc cẩm y đưa chúng tôi vào phòng, bên trong bàn ghế trà nước đều có, nhưng lại không thấy Vương giám quân đâu cả.

“Các vị cứ ngồi trước, giám quân sẽ về ngay.” Hai vệ sĩ kia nói xong liền đóng cửa đi, mặc kệ những lời nghị luận ở bên trong.

Tôi thấy trên bàn có trà nóng nước ấm, còn có cả bánh nữa, tôi nhin không được liền ngồi xuống ăn một cái, bánh làm bằng gạo nếp, bên trong đó nhân đậu đỏ, cảm thấy rất ngon, tôi liền vươn tay cầm thêm một cái nữa.

Quân y có hơn mười người, đều vây quanh người Lý tiểu nặc y nói chuyện, nói rồi liếc nhìn tôi vài lần, sau đó lại tiếp tục trợn to trợn nhỏ.

Tôi lười quan tâm đến việc bọn họ nói gì, miệng ăn bánh đậu đỏ, lại tự rót cho mình một chén trà.

Cửa mở, vài quân y được mời ra ngoài, bọn họ hỏi có chuyện gì vậy thì vệ sĩ đến mời lại nói giám quân đang ở một phòng khác chờ bọn họ, bọn họ liền đi theo hần.

Một lát sau, lại có một vài người rời đi, cứ lặp đi lặp lại như thế, cuối cùng chỉ còn lại có tôi cùng Lý tiểu nặc y.

Bên cạnh Lý tiểu nặc y không còn ai, rốt cuộc cũng hạ mình mở miệng nói chuyện với tôi.

“Ngươi, lại đây.”

Tôi đang ăn, nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn hần một cái, lại cúi đầu tiếp tục uống trà.

Hần giận: “Này, đang nói chuyện với ngươi đấy.”

Tôi nhìn trái nhìn phải, quả thật chẳng còn ai cả, đành không thể không trả lời hần: “Chuyện gì?”

Hần ho khan một tiếng, cũng nhìn trái nhìn phải, thấy tôi không có ý định động đây, lại đi đến ngồi xuống cái ghế bên cạnh tôi, lại ho khan hai tiếng mới mở miệng.

“Ta vẫn muốn hỏi ngươi, ngày đó... ngươi làm sao mà biết được độc giám quân trúng là hàn độc? Sắc mặt ửng hồng, bựa lưỡi dày, người nóng, đây rõ

ràng là triệu chứng của trúng nhiệt độc.”

Ban đầu tôi còn có chút đề phòng với vị ngự y công tử này, lúc này nghe hắn hỏi một cách không tình nguyện như vậy, giọng điệu dứt quãng nhưng bộ dạng vẫn kiên trì muốn hỏi, trong lòng tôi lại có chút buồn cười.

Xem ra hắn ghen cũng thật lâu, đáng thương truyền nhân ngự y cao ngạo này, muốn hắn hạ mình không ngại học hỏi kẻ dưới như tôi đây thật sự là làm khó cho hắn.

Hắn đề ý đến chuyện này, rõ ràng là không tình nguyện, nhưng vẫn mở miệng hỏi.

Tôi cảm thấy hắn cũng thật không dễ chịu gì, sắp giữ hết nỗi về mặt bình tĩnh, liền quay đầu trả lời hắn: “Bởi vì tôi đã từng gặp loại rắn cắn người này rồi, loại rắn này gọi là rắn liều đen, sinh sản nhiều ở nơi lạnh lẽo nhất Miêu Cung, người bị cắn mặt sưng phù, nhiệt độ tăng vọt, thật ra là do âm độc tích tụ trong cơ thể, kết quả là nội nhiệt sẽ bị ép ra ngoài.”

Hắn vừa nghe vừa liên tục gật đầu, sau đó mặt lộ vẻ ảo não: “Không ngờ ra là như vậy, ta đã từng thấy thứ độc rắn này trong quyển ‘Mạch gian dị chủng’, sao lại không nhận ra nhỉ?”

Tôi an ủi hắn: “Huynh chưa từng thấy loại rắn này, chỉ thấy triệu chứng, không nhận ra cũng là điều dễ hiểu thôi.”

“Nếu chúng sinh sản ở Miêu Cung, làm sao lại có thể xuất hiện ở Thanh Châu được?”

“Có thể là có người mang đến, sức sinh tồn của rắn liều đen rất mạnh, tuy rằng nó thích lạnh, nhưng vẫn có thể tồn tại ở phương Bắc khô ráo, chỉ cần nó không bị phơi dưới ánh nắng mặt trời là được.” Nói đến đây, tôi lại nghĩ đến chuyện đến nay vẫn chưa điều tra được là người nào đã sử dụng đám rắn đó, tâm trạng cũng trở nên phiền não.

Làm sao bây giờ? Một ngày còn chưa điều tra rõ việc này, thì một ngày đó tôi vẫn chưa yên lòng, bây giờ sư phụ lại mang binh ra ngoài, bảo tôi sao yên tâm cho được?

Lý công tử đang nhủ mảy suy nghĩ lời tôi, cẩn thận suy nghĩ một hồi lâu, còn ‘ò’ dài một tiếng, dáng vẻ như được thụ giáo, sau đó đột nhiên tỉnh táo lại, vẻ mặt dần trở nên mất tự nhiên.

“Lần này là do người may mắn thôi, thầy thuốc vốn cần chú ý vọng, văn, vấn thiết, nghi chứng thì cần nhiều luận chứng...”

Hắn nói vừa vội vừa nhanh, tôi bị làm giật mình, ngừng đầu mò to hai mắt nhìn hắn, hắn liền lấp bắp: “Nhất là ở trong quân, nhiều quân y có mặt như vậy, nếu tự mình làm chủ là... là không nên.”

Tôi cười rộ lên, cũng ‘ò’ dài một tiếng, đáp lời hắn: “Tôi biết rồi, lần sau nhất định sẽ chú ý, Lý ngự y công tử.”

Mấy từ cuối cùng tôi nói có chút nặng, Lý công tử nhất định đã nhận ra ý cười trong lời tôi, lập tức quay mặt sang chỗ khác, tai đỏ cả lên.

Cửa lại mở, vệ sĩ cảm y khách khí: “Lý công tử, Vương giám quân cho mời.”

Hắn liền vội vàng ra ngoài, hệt như đang trốn đi vậy.

Cửa lại bị đóng lại, một mình tôi ngồi trên ghế, nhếch khóe miệng nở nụ cười, cảm thấy Lý công tử rất thú vị, cũng không đáng ghét như trong tưởng tượng của tôi.

Trong này chỉ còn thừa lại mỗi tôi, tôi ăn cũng đã no, vén tay áo đứng lên định hỏi một tiếng đến khi nào thì mới đến lượt mình, vừa đứng dậy chợt nghe thấy một tiếng động nhỏ, tôi quay đầu nhìn, đã thấy cánh cửa bên hông chợt mở, có người theo cánh cửa đi ra.

Đại sảnh có đốt đèn, nhưng không phải quá sáng, nên không chiếu đến góc đó được, nhưng dáng của người này thì tôi vẫn có ấn tượng, mượt mà đầy đặn như vậy, trong quân doanh tôi chỉ từng gặp duy nhất có một.

Tôi chần chờ gọi một tiếng: “Vương, Vương giám quân?”

Ông ta đi tới trước mặt tôi, khi cất lời thì thịt trên mặt run run liên tục, còn nụ cười thì khiến ngũ quan bị thịt chen lấn đến nỗi chẳng thấy chúng đâu cả.

“Tiểu Nguyệt, ta đến đây, chờ lâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Ở trong quân doanh lâu như vậy, lại trải qua việc nhiều người cố ý hoặc vô tình nhắc nhở như thế, nếu nói tôi không có chút tâm đề phòng với Vương giám quân, thì phải là một kẻ ngốc, nhưng cho dù có phòng bị cỡ nào, tôi đều không nghĩ đến ông ta lại xuất hiện ở trước mặt tôi như thế này, lại còn mang theo vẻ mặt với nụ cười khiến tôi buồn nôn, kích thích tóc gáy của tôi cũng phải dựng đứng cả lên như thế.

Tôi chịu không nổi đứng dậy, lui từng bước về hướng cửa, lại cảm thấy như vậy thật yếu thế, miễn cưỡng dừng bước, cho tay vào ống tay áo long long rồi mới mở miệng.

“Giám quân đại nhân, không phải ngài đang gặp quân y ở một phòng khác sao?”

Việc lui về sau của tôi đổi lấy sự tiến tới của Vương giám quân, ánh đèn chiếu vào trên mặt ông ta, nhon nhót dầu.

“Bọn họ đều đi cả rồi, ta đến đây một mình là để gặp cậu.”

Ông ta bước tới gần, cuối thu nhưng thân mình tròn um vẫn tản ra hơi nóng hầm hập, khiến cho tôi nhìn không được lại lùi mấy bước, sau lưng đụng đến cửa, tôi thử đẩy đẩy, nhưng nó vẫn không có chút sứt mẻ gì cả.

“Cậu tên là tiểu Nguyễn phải không? Đừng sợ, ở đây chỉ có hai chúng ta, sẽ không có ai vào quấy rầy cả.” Vương giám quân cười nói, còn nhanh tay cầm lấy đĩa bánh trên bàn.

“Đây là bánh do hoàng hậu sai khoái mã đưa từ kinh thành cho, vừa vận đến nơi lúc chúng ta nhập doanh, ta đem đến để chiêu đãi cậu, ân nhân cứu mạng của ta.”

Tôi không muốn lại yếu thế trước mặt tên đầu heo này nữa, đứng thẳng người đáp lời ông ta: “Đa tạ Vương giám quân, lúc này mọi người đều ăn cả rồi.”

“Đừng nhắc đến bọn họ.” Ông ta vẫy vẫy tay: “Lại đây ngồi đi, chúng ta tâm sự, đến bây giờ ta vẫn chưa có lấy cơ hội để cảm tạ cậu đâu.”

Ông ta nói, vươn tay định kéo tôi đến, tôi nhanh chóng né người, không ra khỏi cửa được, tôi đành đi tới chỗ cái ghế của mình ngồi xuống.

“Y giả trị bệnh cứu người, đây là việc tôi nên làm, Vương giám quân không cần khách khí.”

Wương giám quân chụp huyệt, vẻ mặt thay đổi, nhưng theo quan sát của tôi, cũng là do thịt trên mặt ông ta giật giật mà thôi, hoàn toàn không đủ để mình xác rằng ông ta đang không vui.

Nhưng rất nhanh ông ta lại cười rộ lên, đi đến ngồi xuống cạnh tôi, ghế dựa vốn rất lớn, nhưng khi ông ta ngồi xuống, thì thành ra chật ních.

“Tư tướng quân đã dẫn binh ra ngoài rồi nhỉ?” Ông ta mở miệng, đổi sang đề tài khác.

Tôi nghe ông ta nhắc đến sư phụ liền đáp: “Đúng vậy, tôi nghe thủ vệ nói có người Liêu đến quấy rầy thôn trang gần đây, sư phụ dẫn người đi thăm dò tình hình.”

“Người của Từ gia quả nhiên đều giống nhau, cứ gặp chuyện là mang binh ra ngoài đầu tiên.” Vương giám quân chắc chắc hai tiếng, lại nói: “Cứ để cậu ở lại đây, trong quân doanh có cảm thấy buồn không? Đến, ăn bánh đi, bánh này ngon lắm đấy.”

“Tôi ăn no rồi.”

“Đừng khách khí, há miệng, ta đút cho cậu, nhìn cái miệng nhỏ nhắn cái môi hồng hào này.” Ông ta cầm cái bánh đưa tới, khoe miệng lóe sáng, làm tôi hoài nghi đó là nước miếng của ông ta chảy ra theo phản xạ.

Tôi theo bản năng cảm nhận được nguy hiểm, ngửa đầu về sau tránh thoát khỏi cái bánh bị nhét đến, thiếu chút nữa đã thốt ra “Wương giám quân ngài xem xem, tôi là nam...”

Câu nói vừa vọt tới bên miệng, đột nhiên tôi nhớ đến lời Phượng Ca, cậu ta nói Vương giám quân thích nhất là những đứa bé trai xinh đẹp, nếu tôi khai ra, như vậy chẳng phải là tự chui đầu vào lưới hay sao.

Phượng Ca úp úp mở mở, trước đó tôi vẫn không rõ ý tứ của cậu ta, bây giờ... bây giờ tôi đã hiểu ra tất cả, thì ra Vương giám quân có sở thích long dương, thích những bé trai tươi mới ngon miệng.

Vậy có nên nói “Wương giám quân ngài xem xem, tôi, tôi là nữ...”

Wương giám quân vẫn đang không ngừng lấn tới, gương mặt vốn đầy đặn không ngừng phóng đại trước mặt tôi, tôi cảm thấy bối rối và khủng hoảng chưa từng có, ngón tay đã siết chặt chiếc khăn, trong đầu còn có những tiếng hét chói tai.

Không được hạ được với ông ta, tôi đã hứa với sư phụ, tuyệt đối không được hạ được với bất cứ người nào trong quân doanh, sư phụ luôn nhất ngôn cửu đỉnh, nếu tôi đã hứa với người, vậy quyết không thể nuốt lời.

Do tôi cố ngửa ra đằng sau nên chiếc ghế có phần bấp bênh, phát ra tiếng ‘kêu kẹt’, răng của Vương giám quân cũng lộ ra ngoài, khi nói chuyện hơi nóng phụt lên cả mặt tôi.

“Đừng trốn nữa, tiểu Nguyệt à, ngày đó khi vừa thấy cậu ta đã nghĩ, bộ dáng cậu mềm mại mọng nước như vậy, sao Từ Bội Thu lại nỡ để cậu trong quân doanh chịu khổ như vậy, sau này đi theo ta thì hơn, ta sẽ không bạc đãi cậu, cậu xem xem nơi ở của ta...”

Một tiếng thét chói tai kết thúc hành động thao thao bất tuyệt của Vương giám quân, cả người ông ta lui về sau, va đổ cả bàn, hơn nữa ngón tay run run chìa vào người tôi.

“Người, trên mặt người là cái gì?!”

Rốt cuộc tôi cũng có thể an ổn ngồi trên ghế, vươn tay sờ mặt mình, không cần soi gương tôi cũng biết, ngay bây giờ, trên mặt tôi đã hiện lên một mảng thũng màu đỏ lớn, tôi lại nhìn mu bàn tay mình, hãi lòng khi thấy trên đó cũng có bệnh trạng tương tự.

Cảm giác đau đốn ngựa ngáy làm cho tôi biểu hiện tốt biểu tình vừa đau vừa sợ: “Đây là cái gì? Trời ơi, giám quân đại nhân, chắc tôi bị lây bệnh dịch rồi, mau cứu tôi với!”

Tôi vừa nói chuyện, vừa đứng lên đi về phía Vương giám quân, trên mặt ông ta lộ ra vẻ hoảng sợ đến cực điểm, khi lùi về sau thì vấp phải cái bàn bị đổ, người ngã xuống, mông đặt trên đất, nhưng vẫn dùng chân tay để lùi về phía sau, một tay kia thì giơ lên ngăn cản.

“Người đừng tới đây, đừng chạm vào ta, người bị lây bệnh dịch nhất định sẽ bị chết, người đâu! Người đâu mau đến đây!”

Cửa nhanh chóng bị mở ra, có mấy gã vệ sĩ mặc cẩm y lao vào, nhìn thấy tình cảnh trong phòng đều hoảng sợ, trong hỗn độn Vương giám quân gầm lên: “Còn không mau bắt hắn ra ngoài cho ta, nhanh chút, nhanh!”

Mấy người kia lao tới đây kéo tôi đi, khi nhìn thấy mặt của tôi thì cả người cứng đờ. Tôi còn định dọa bọn họ một trận, nhưng người chợt nóng lên, cảm giác choáng váng truyền đến, tôi biết mình chống đỡ không được bao lâu nữa, liền chống đầu nói: “Đưa tôi về phòng là được rồi, tôi sẽ tự chăm sóc cho mình.”

Tôi bị họ ba chân bốn cẳng đưa về phòng của mình, sư phụ cùng các đội trưởng kêu kỳ đều không có ở đây, chỉ có Phụng Ca vội vã đi ra, nhìn thấy bộ dạng của tôi thì hốt hoảng la lên, giữ lấy người đưa tôi về hỏi chuyện gì đã xảy ra, mấy gã vệ sĩ cẩm y này làm sao mà để ý đến cậu ta, bỏ tôi ra rồi rồi đi, Phụng Ca xoay quanh tôi, nước mắt như sắp rơi cả xuống.

Tôi vì tự mình hạ được mà cả người nóng lên, đầu óc mơ màng, nhìn thấy cậu ta khóc liền thờ dài, còn phải để dành sức mà an ủi cậu ta nữa.

“Không có việc gì, Phụng Ca, tôi không sao.”

Phụng Ca bứt tóc: “Cô xem mặt của cô đi, trên người cô nữa, đó là cái gì? Vừa rồi cô đến chỗ của Vương giám quân phải không? Là ông ta đã khiến cô thành ra như vậy hả?”

Tràng liên miên của Phụng Ca khiến tôi muốn bịt cả tai mình lại, nhưng lại không có sức, ngấm lại rồi giả vờ nói một câu: “Đây là do tôi tự mình làm, sẽ mau bớt thôi, cậu đừng nói nữa, để tôi ngủ một hồi đi.”

Phụng Ca mất điếc tai ngơ, cứ đứng tại chỗ bứt tóc, nước mắt rơi xoành xoạch: “Trời ơi, nếu tướng quân nhìn thấy thì sẽ ra sao đây? Làm sao bây giờ? Tôi nên làm cái gì bây giờ?”

Tôi chỉ có thể gắng gượng thêm một chút, mở miệng nói: “Phụng Ca, đổ cho tôi chén nước, tôi muốn uống nước.”

Phụng Ca lúc này mới hồi phục tinh thần, đáp lời rồi xoay người chạy ra ngoài, chạy được một nửa lại quay đầu lại, giọng nói mang theo tiếng nức nở: “Cô đừng có chuyện gì đấy, tôi sẽ quay lại ngay.”

Tôi thờ dài, trùm mình trong chăn rồi nhắm mắt lại. Trong đầu hỗn loạn, từng nơi phù thũng trên người đều phát đau.

Tôi muốn tự xoa thuốc cho mình, nhưng tay chân nặng nề, chẳng thể nào nâng người dậy được, cuối cùng vẫn đành chịu thua. Đau thì chỉ đau trong chốc lát, dù sao thì không bao lâu cũng sẽ tiêu thũng, xoa thuốc thì mất biết bao nhiêu là sức lực? Bây giờ việc tôi không muốn làm nhất chính là nhúc nhích.

Đang lúc mơ mơ màng màng, tôi đột nhiên nhớ đến gã công tử bị tôi hạ phần gây tê lúc chạng vạng ở bờ sông kia, sau đó liền cười khổ.

— quả nhiên là báo ứng mà.

Cửa bị đẩy ra, có người bước vài bước đến gần giường, sau đó có một bàn tay đặt trên vai tôi.

Tôi xoay người: “Phụng Ca... Sư phụ!”

Tôi cảm thấy mình rất lớn tiếng, nhưng vào trong tai thì trở nên vô cùng nhỏ.

Cửa không đóng, dưới ánh trăng, giáp bạc trên người sư phụ mang theo vầng sáng nhạt, tôi còn chưa kịp phản ứng, bàn tay trên vai đã chuyển sang phủ lên má tôi, hơi thở người trở nên nặng nề hơn.

Trong phòng không thấp đèn, nhờ chút ánh sáng của mặt trăng mà tôi nhìn thấy trên mặt của sư phụ, đột nhiên xuất hiện vẻ tức giận cùng sát khí khiến tôi phải ngừng thở.

Sự phẫn nộ như sấm trời của tướng quân, khiến trăm vạn hùng binh cũng câm như hến, huống chi là tôi?

Ánh mắt người đối diện với tôi, sau đó ánh mắt tôi bị tay sư phụ che lại, bên tai vang lên giọng nói của người, không biết sao tôi cảm thấy nó ám ảnh hơn bình thường rất nhiều.

“Xảy ra chuyện gì, nói cho ta biết.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Tôi đã bị dọa đến choáng váng, ánh mắt bị che khuất cũng không biết đường tránh, sư phụ vừa hỏi thì lập tức đáp ngay, bởi vì sợ hãi, mà giọng nói có phần run rẩy.

“Không, không có việc gì, Vương giám quân tìm con, ông ta không cho con đi, con không có hạ được ông ta, đây là do con tự mình gây ra, không phải, là do ông ta muốn...”

Mắt tôi bị che khuất, trong lòng cuồng quýt sôi ruột, trong bóng đêm nói năng lộn xộn, ngay cả tôi cũng không biết mình đã nói cái gì nữa.

Bàn tay trên mắt đã dời đi, tôi còn chưa kịp mở mắt đã bị ôm lấy, là sư phụ, hai tay người nâng tôi lên khỏi giường ôm vào lòng, làn da nóng hổi cùng giáp bạc lạnh lẽo kề sát nhau, thoải mái đến nỗi khiến tôi phải thở dài.

Tôi muốn vươn tay ôm lại sư phụ, nhưng khi nâng tay lên liền cảm thấy cả người sư phụ cứng ngắc, mỗi nơi đều căng chặt đến cực điểm, tôi cả kinh, quay đầu định lên tiếng, lại nhìn thấy gân xanh trên sườn mặt sư phụ nổi hẳn, mạch máu nhảy lên.

Cho dù là người chưa từng đọc sách thuốc cũng biết, đây là phản ứng của một người khi giận dữ, trái tim mới buông lỏng của tôi lại bị treo lên cao, tôi lắp bắp: “Sư phụ, con không sao, con có thuốc, sáng mai sẽ đỡ hơn thôi.”

Một lát sau sư phụ mới trả lời tôi, chỉ bằng một từ đơn giản: “Ừ.” Sau đó chậm rãi buông ra, ngẩng đầu lên, đứng thẳng người ở cạnh giường tôi.

Tôi vẫn cảm nhận ra sư phụ muốn rời đi, lập tức muốn giữ người lại, nhưng sư phụ đã xoay người, thân thể tôi không có sức lực nên không thể khống chế được hành động của mình, cả nửa người đều nhòai cả ra ngoài, cuối cùng chỉ bắt được có một góc áo choàng của sư phụ.

Sư phụ nhanh chóng quay đầu lại đỡ được tôi, cẩn thận đặt tôi lại lên giường.

“Sư phụ, người muốn đi đâu?”

Sư phụ ngừng một chút, trả lời tôi: “Ta đi bảo Phượng Ca vào chăm sóc cho con.”

“Ông ta đã bị dọa sợ, sau này sẽ không dám đến tìm con, sư phụ, người đừng đi, đừng để ý đến ông ta nữa.” Dưới tình thế cấp bách, ngay cả ba chữ Vương giám quân tôi cũng quên nói, lời của Quý tiên sinh văng vẳng bên tai tôi, y nói sư phụ càng để ý đến tôi, tôi liền càng trở thành nhược điểm trong mắt người khác, tôi không muốn như thế.

Tôi nói một hơi, tay vẫn còn nắm lấy áo choàng sư phụ, chết cũng không chịu buông.

Bước chân sư phụ ngập ngừng, tôi hít vào một hơi, đổi sang chính sách ai binh[1]: “Đừng gọi Phượng Ca, sư phụ người đừng đi, giúp con xoa thuốc được không? Con đau, cả người đều đau.”

[1] dùng sự thương xót để làm lay động, mũi lòng người khác nhằm đạt được mục đích gì đó.

Sư phụ nghe đến đó liền khom người, cầm lấy bàn tay đang nắm áo choàng người của tôi, giọng điệu như chợt thở dài.

“Được, ta không đi, thuốc ở nơi nào? Ta xoa thuốc cho con.”

Phượng Ca vào hai lần, đưa nước ấm và khăn sạch đến, hai lần đều nhìn tôi hít hít nước mũi, nghe mà ruột tôi cũng thắt lại.

Mỗi lần Phụng Ca đi ra ngoài, ngoài phòng liền truyền đến tiếng nói chuyện, trong đó giọng Hàn Văn là dễ phân biệt nhất, tôi còn nghe thấy giọng Từ Bình, hỏi Phụng Ca có phải là người Vương giám quân đưa tôi về hay không? Giọng điệu rất đáng sợ, khác hẳn với bình thường, hại tôi không dám tưởng tượng về mặt khi nói chuyện của cậu ta là cái dạng gì nữa.

Sau đó sư phụ vẫn ra ngoài hạ lệnh thì bọn họ mới chịu yên tĩnh lại, khi trở về sư phụ đóng cửa lại, rồi đốt đèn trên bàn lên.

Tôi tự giác vươn tay ra, sư phụ đem bình thuốc đổ vào lòng bàn tay, sau đó chậm rãi xoa lên tay và mặt tôi, ngón tay to lớn của sư phụ lướt qua những vết sưng phù, cảm giác mát rượi tràn ngập, khi xoa lên mặt tôi, vết chai trên tay người nhẹ nhàng cọ qua khiến tôi cảm thấy lòng không đau nhấm nhấm lại, như con mèo nhỏ được vỗ về mà không tự giác cọ cọ vào tay người.

Ngón tay sư phụ ngừng một chút, sau đó mới tiếp tục động tác xoa thuốc, tôi nghe thấy những tiếng thở dài từ trên đỉnh đầu, sau đó là tiếng nói chứa đựng sự khắc chế của sư phụ.

“Đau không?”

Tôi mở mắt ra, nhìn thấy mặt sư phụ, tuy bằng biểu tình bình tĩnh, nhưng sắc mặt tái nhợt.

Đột nhiên tôi có chút lo lắng, nhìn kỹ người rồi nói đáp: “Không đau, sư phụ người có sao không? Bọn họ nói có lính Liêu đến cắt cỏ...”

Tôi nói không đầu không đuôi như vậy, thế mà sư phụ cũng hiểu được, trả lời tôi: “Khi ta dẫn người đến đó thì người Liêu đã đi rồi, thôn trang bị tổn hại nghiêm trọng, người cần cứu trợ rất nhiều, cho nên mới trì hoãn thời gian hồi doanh.”

Tốc độ nói của sư phụ không nhanh, nhưng so với bình thường thì đã nhiều lời hơn rất nhiều.

Tôi nghĩ đến lời của thủ vệ cửa doanh, trong lòng cảm thấy rất thương những thôn dân này.

“Thôn trang bị thiêu sao? Có người bị thương không ạ?”

“Có.”

“Ai? Ai bị thương?” Tôi có chút khẩn trương, nhìn không được bắt lấy tay sư phụ, muốn nhìn rõ người hơn một chút.

“Không phải người của chúng ta, là thôn dân.” Sư phụ ấn tay tôi xuống.

“Nếu có con ở đó thì tốt rồi.” Tôi nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn có chút ảo não.

Lần này sư phụ không có nhanh chóng đáp lời tôi, động tác trong tay cũng ngừng lại, một lúc lâu sau đó mới mở miệng.

“Nơi đó nguy hiểm.”

Tôi sờ sờ mặt, không dám nói tiếp, sợ nhờ sư phụ lại mở miệng bồi thêm một câu – “Nhìn bộ dạng con như vậy, ở nơi này cũng không an toàn, vẫn nên đưa về thì hơn” thì chết mất.

“Đừng đụng vào, mới vừa xoa thuốc.” Sư phụ bắt lấy tay tôi: “Còn có chỗ nào đau nữa không?”

“Hết rồi ạ, chỉ có tay và mặt dính bột thuốc, không còn chỗ nào khác, hơn nữa cũng đã xoa thuốc rồi, nên tay và mặt cũng không còn đau, sư phụ đừng lo lắng, sáng mai sẽ tiêu sưng thôi ạ.”

Sư phụ gạt đầu, một lát sau lại vươn tay, xoa lên tóc tôi: “Vậy ngủ đi.”

Tôi ngáp ngừng hồi lâu, muốn nói lại không dám nói, ngón tay níu lấy góc áo sư phụ, vẫn là sư phụ hiểu tôi, một lát sau lại mở miệng: “Ngủ đi, ta ở đây với con.”

Giọng nói sư phụ ôn hòa, ngày bé thì thoảng tôi lại sinh bệnh, người vẫn ở cạnh tôi thế này cả đêm, bây giờ ngấm lại, thật ra là do tôi bám người không tha, con trẻ tính tình, được một tác lại muốn tiến thêm một bước, cứ dần dần đòi người ôm, mãi đến khi tôi ngủ thiếp đi mới thôi.

Nhưng mà vì sao mặt người lại tái nhợt như vậy, khi xoa thuốc cho tôi ngón tay người vẫn bình thản, khi nói chuyện với tôi giọng điệu vẫn ôn hòa, thậm chí so với bình thường thì nói nhiều hơn một ít, chính là trên mặt không có chút huyết sắc, khiến cho hàng mi cùng ánh mắt càng thêm đen thẫm, khiến tôi có chút sợ hãi.

“Không ngủ được sao?”

“Ngủ ngủ.” Tôi trả lời, lập tức nhắm mắt lại, nhưng sau đó lại lặng lẽ mở mắt ra, hơn nữa nhích vào phía trong giường.

“Sư phụ, người không mệt ạ? Đừng ngồi nữa, lên giường nằm đi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, trong phòng liền trở nên trầm mặc.

Không khí trầm mặc này giăng co trong chốc lát, khi tôi còn tưởng rằng vĩnh viễn đều không đợi được câu trả lời của sư phụ, thì người lại đứng dậy thổi tắt ánh đèn, sau đó liền cúi gập trước mặt tôi.

Trong phòng chỉ còn lại bóng tối, tôi chỉ nghe thấy tiếng vang khi giáp bạc va vào nhau, chờ đến khi hai mắt tôi thích ứng với bóng đêm, từ từ có thể nhận ra bóng dáng đại khái của sự vật, thì sư phụ đã ngồi trên giường.

Giường cũng không nhỏ, nhưng khi sư phụ ngồi xuống thì tôi lại cảm thấy nó trở nên thật chật, chật đến nỗi khiến tôi không biết làm sao để cựa quậy, tôi còn chưa ngẫm ra, sư phụ đã dang tay, tiếp được thân mình tôi đang nhích về phía người, sau khi nằm xuống ngay ngắn với mở miệng, trong âm thanh có phần bất đắc dĩ.

“Nhìn con xem, đến bây giờ vẫn còn giống trẻ con lắm”

Dưới lớp áo giáp tướng quân là võ phục đơn giản, may bằng loại vải dệt thông thường, không thể so sánh với lăng la tơ tụa mà Vương giám quân hay mặc, nhưng mà đối với tôi lại là sự ấm áp, mang theo mùi hương nam nhân duy nhất mà tôi quen thuộc.

Nhiều năm như vậy, mùi hương trên người sư phụ vẫn không khác mấy với mùi hương trong trí nhớ của ôi, đó là mùi hương cỏ cây xanh um trên núi Bạch Linh, còn có cả hai gian phòng đơn sơ được vây quanh bởi hàng rào trúc, rồi cả mùi thảo dược được phơi dưới ánh nắng lờ lờ quanh quẩn kia nữa, hơn nữa nếu cẩn thận, thì có thể nhận ra một chút hương vị xa lạ đan vào một chỗ cùng với những mùi hương kia, mà ngay cả tôi cũng không rõ nó là gì.

Sau này tôi mới biết được, đó mà hương vị thuộc về chiến trường, bởi vì nhiều năm chinh chiến, khói thuốc súng đã tan vào trong máu thịt, tẩy thế nào cũng không thể tẩy đi.

Nhưng mà khi đó, tôi còn không có thời gian để suy tư về vấn đề này, tôi đặt một tay mình trong ngực sư phụ, nhắm mắt lại ở trong lòng người, hơn nữa vào lúc đó, trong nháy mắt tôi lại tràn ngập lòng cảm biết ơn từng vết sưng phù trên người mình nữa.

Tôi cứ nghĩ rằng, chuyện này cứ thế mà cho qua, nhưng vào sáng ngày hôm sau tôi mới biết, chuyện mà tướng quân đã quyết định, căn bản sẽ không vì người khác mà lay chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.